

J.J.
RÁJ

EXTRA

číslo 3 2009

ISSN 1801-0059

Časopis pro svobodný život

Z RÁJE DO RÁJE

*Obrana proti
bludu*

Foto Jurica

1

HOSTINA NEBO HLAD

Jaroslav Juřica

Stalo se vám, že jste se těšili na pobožnost, která měla být obzvlášť zajímavá a slavnostní, s programem, který by všechny zaujal? (Nebo mnohé.) Jsem přesvědčen, že ano. Ale uslyšeli jsme jen kázání s velmi nenáročným a velice známým obsahem a k tomu velkou přílohu kulturních a divadelních vložek, jak pro děti, tak i pro dospělé.

Doma pak přemýšlím, co mi taková hostina dala, co mi zůstalo v paměti. Bylo to krátké kázání Božího slova, nebo kulturní vložky či divadélko, nebo nic neříkající povídka pro děti? Smutná rekapitulace. Táhne se sám sebe, máš důvod očekávat více? Co si od toho slibuje odpovědný kazatel a vedoucí Božího díla?

Dovídáme se, že sbory hledají nové cesty. Ať jsou to Bohoslužby začínající nebo končící podáváním kávy a zákusků či koláčů, nebo sobotní škola nahrazená chvalozpěvy. U evangelických sborů je zřetelně vidět, že víra návštěvníků takových shromáždění klesá. U adventistů sedmého dne je to snad jiné? Prorok Amos v 8. kap. 11. verši říká: „Ať, dnové jdou, dí Panovník Hospodin, že pošli hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň vody, ale slyšení slov Hospodinových.“ Tento citát je ale ze SZ. Apoštol Pavel nás také varuje před svody dnešní doby: 2Tm 4,3.4: „Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou přijímati, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele. A odvrátíť uši od pravdy, a k básněm obrátí.“

Dnes máme stále více a více důkazů, že předpovězené dny jsou zde. Zřetelným znamením ducha hladu jsou stručná kázání biblických pravd v našich sborech. Nyní cituji z knihy S.J.Lawsona, *Famine in the Land*, str 38: „Mnoho pastorů se zdá být spokojených s podáním jednoduché kaše duchovním dětem, místo poskytnutí celé hutné pravdy. Mnoho evangelických kazatelů se dalo svést na přednes světsky motivujících kázání, aby utišili subjektivní neklid zahálčivých návštěvníků

Bohoslužeb, nebo ještě navíc, aby uklidnili špatné svědomí neobrácených členů církve. Místo hlubšího rozboru a výkladu Božího slova, jde mnoho pastorů cestou nejmenšího odporu a spokojí se s plaváním na hladině plytkých jezer, aby mohli lechtat uši posluchačů. Výsledkem jsou hladovějící sbory, i když mnozí ani nepozorují jak jsou vyzábílí a pohodlně čekají na cukrově sladkou, duchovně úplně chudobnou kaši.“

Necítíme něco podobného, jako pisatel uvedeného textu? Vidíme tento stav duchovního hladu i v našich sborech?

Na mnohých místech není vyvrcholením sobotní Bohoslužby kázání Božího slova, nýbrž jeho zábavné podání formou hudby, skečů a divadelních her, loutkových představení, filmů, rozhovorů, atd.. Jedni kazatelé se stávají politickými, jiní se pokoušejí bavit vtipy a náboženským komediantstvím.

Nadešel čas, kdy jsou zapotřební kazatelé, kteří následují biblická nařízení, - zvěstujte Boží slovo. V tomto čísle je snahou přinést kázání známých i neznámých kazatelů, která nejsou spojována jen s minulostí, ale sahají až do dnešních dnů.

První uvedené kázání přednesl bývalý prezident Generální konference, Robert Pierson. Před svou smrtí napsal výzvu, kterou varuje před nebezpečím změlčování adventních zásad a vyslovil naději, že zůstaneme věrní Božímu slovu. Také řekl, že bez jasného poselství církev brzy ztratí orientaci.

Závěrem chci vyslovit přání, aby čtenáři následujících kázání nezůstali hladoví, ale aby dále měli snahu hledat a využili každou příležitost ke studiu Božího slova a jím nasýtiti svoji duši.

Moji modlitbou je prosba o posílení naší víry a abychom měli dostatek síly trpělivě a věrně stát za věroukou Bible.

Z ráje do ráje

Impressum

Nezávislý časopis Z ráje do ráje sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivo Kapec
Jana Schlauer

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Jurica Jaroslav - Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n. Ostr.
IČ: 87221284
MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059
Tel: 0049 8031-9412291
Fax: 0049 8031-206 83 98
E-mail: jaromar66@online.de

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdek Místek
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
IBAN: CZ6601000000865795310207
BIC: KOMBCZPP

OBSAH

2	Hlad nebo hostina	<i>J. Juřica</i>
5	Nedopustme, aby to došlo tak daleko	<i>R.H.Pierson</i>
8	Obrana proti bludu	<i>E.G.White</i>
10	Pozdní déšť a zapečetování	<i>E.G.White</i>
12	Izrael a církev	<i>Dr. W. Veith</i>
19	Pravé a falešné proroctví	<i>K. LaRondelle</i>
24	Jak biblické jsou naše sbory	<i>R. Müller</i>
26	Hřích směřování	<i>D. Wilkerson</i>
30	Výzva delegátů GK	
34	Dům můj - dům váš	<i>J. Kováčik</i>
37	Ten strašlivý den	<i>D. Wilkerson</i>
43	Oživení či reformace	<i>M.L.Venden</i>
46	O pravdě	<i>O. Vožeh</i>

Ale to jedno činím, na ty věci, kteréž jsou za mnou, zapomínaje, k těm pak, kteréž jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši. Filipským 3,14

Formální křesťané zapřou svou víru

Dílo, které církev nevykonala v době klidu a blahobytu, bude muset vykonat za těžkých podmínek. Bude to doba, která zbavuje odvahy. Varovné poselství, které bylo utlumeno přizpůsobováním se světu, musí být nyní dále rozšiřováno navzdory velkému odporu nepřítele víry. V této době se konzervativní a formální křesťané, jejichž vlivem byl postup díla neustále brzděn, zřeknou své víry. (EGW zde nerozlišuje teologické konzervativce a jejich liberální protějšky. Popisuje ty, kteří dávají na první místo "souhlas se světem" a až na druhé „Boží věci“.)

Když satan vidí, jak Bůh žehná svému lidu, nasadí všechny svody a do řad Božího lidu zaseje semena fanatismu nebo formalismu.

Ti, kteří měli přednost a příležitost poznat pravdu, ale pracovali proti Božímu dílu, budou od Boha odděleni. Pán nepřijímá polovičatou službu.

S přibývajícím zkouškami se v našich řadách projeví jak rozdělení, tak i jednota. Někteří z těch, kdo jsou nyní připraveni jít do boje vyzbrojeni duchovními zbraněmi, se v době skutečného nebezpečí ukáží jako ti, kteří nejsou v pravdě pevně zakotvení, a podlehnou pokušení. Ti, kteří obdrželi velké poznání a zvláštní možnosti, ale nevyužili je, se od nás pod tou či onou záminkou oddělí.

Jasně svědectví vede k tříbení

Bylo mi ukázáno, že tříbení je vyvoláno působením věrného svědka v Laodicejské církvi. Toto působení bude ovlivňovat srdce těch, kteří jej přijmou, a povede k vyzvednutí zásad a k rozšiřování čisté pravdy. Někteří však toto jasné svědectví nesnesou. Postaví se proti němu, a to bude příčinou tříbení mezi Božím lidem.

Pán žádá, aby bylo opakováno jasné svědectví z minulých let. Volá po obnově duchovního života. Duchovní síly jeho lidu jsou již dlouho ochablé, ale nastane probuzení ze zdánlivé smrti. Prostřednictvím modliteb a vyznáním svých hříchů připravíme cestu našemu Pánu. *Poslední dny planety Země str. 102-103.*

Rozdíl mezi Janem a Jidášem

**Jan a Jidáš jsou představiteli
těch, kdo vyznávají, že jsou
Kristovými následovníky.**

Oba tito učedníci měli stejnou možnost vidět a následovat božský vzor. Oba žili v těsné blízkosti s Ježíšem a oba se těšili výsadě, že mohli naslouchat Jeho učení. Každý z nich měl vážné povahové nedostatky a každý měl přístup k Boží milosti, jež přetváří povahu. Avšak zatím co první se v pokoře učil od Ježíše, druhý prokázal, že se neřídí slovem, nýbrž že je jen vyslechne.

První, každodenně umíraje světu a přemáhaje hřích, byl posvěcován pravdou, druhý odoláváje proměňující síle milosti a hově sobeckým choutkám, upadal do satanova područí.

Jan se svými chybami opravdově bojoval. Jidáš však znásilňoval své svědomí, poddával se pokušení a stále hlouběji zabředával do svých zlovyků. Místo aby krácel ve světle, krácel ve tmě. Nechtěl se v srdci pokořit... AA 557-9

Nedopustme, aby to došlo tak daleko !

Robert H. Pierson

Bez jasných kázání církev sejde z cesty

R.H.Pierson (1911-1989) byl od r. 1966 do r. 1979 prezidentem GK. Byl nadaným autorem 28 knih, z nich mnohé byly přeloženy do jiných jazyků. Napsal rovněž stovky článků. Krátce před odchodem do důchodu, 15.10.1978, měl proslov (provolání) na podzimním zasedání GK k vedoucím světového díla ASD. Jeho jasné varovné poselství znělo téměř prorocky.

.....

Je to naposled, kdy stojím ve své odpovědné funkci ve vedení celosvětové církve, naší církve, tvojí církve, a chci se s vámi podělit o některé myšlenky. Část mého přednesu pochází z publikace kazatele Ralpha Nealla a jeho manželky, v níž popisuje, jak se ze sekty stává církev.

„Sekta často vznikne tam, kde se objeví nadaný charismatický, velice horlivý vůdce, jednající mnohdy z protestu proti zesvětštění církve a jiným formálnostem. Stoupenci těchto hnutí jsou většinou chudobnější společenské vrstvy. Kdyby se k nim připojily bohatší vrstvy, hodně by ztratily, společnost by je vyloučila, dokonce by byli v pohrdání a pronásledování.

Sekta má jasně vytyčené věroučné zásady, které jsou přesvědčenými členy přísně dodržovány. Navíc se každý člen sám rozhodl a přesně ví, čemu věří. Sekta nemá prakticky žádnou organizaci, majetek ani budovy. Skupina se drží pevných pravidel a dává pozor na chování svých členů. Kazatelé často nemají potřebné vzdělání, ale jednají na základě vnitřního povolání. Vztahům vůči veřejnosti je věnováno jen málo pozornosti.

Hnutí předává dědictví další generaci. S rostoucím počtem členů, narůstá také potřeba organizace a budov. Důsledkem píce a spořivosti vzrůstá blahobyt členů. S přibývajícím blahobytem, klesá i pronásledování. Do hnutí se rodí děti, které se samy nerozhodly připojit se ke skupině. Nemusí nutně vědět čemu věří, nemusí o věrouku tvrdě bojovat, protože je již vypracovaná. O tom, kdo bude kazatelem, rozhodnou spíše kritéria a praktiky starších spolupracovníků, než vnitřní touha.

Ve třetí generaci je vyvinuta organizace a jsou založeny instituce. Také vznikne potřeba škol, aby se předala víra otců. Jsou zakládány vysoké školy. Členové musí být napomínáni, aby žili podle daných pravidel, jejichž latka příslušnosti se stále snižuje. Skupina zanedbává vylučování členů, kteří nežijí podle víry. Nadšení pro misi upadá. Vznikají starosti o pohled veřejnosti na církev. Vedení církve přemýšlí, jakými metodami se má rozšiřovat věrouka a jaké nápady používat pro povzbuzení věřících ke službě. Mládež se ptá, proč má být jiná než ostatní mladí lidé a uzavírají s těmi, kteří nesdílí stejnou víru.

Ve čtvrté generaci se vytváří stále více a více institucí. Počet zaměstnanců ve správní oblasti roste, zatím co pracovníků určených přímo pro členskou základnu ubývá. Jsou pořádána velká církevní shromáždění, aby přesně definovala věrouku. Je zakládáno stále více vysokých škol, univerzit a seminářů. Ty se snaží získat uznání od světských institucí a otevírají se sekulárním vlivům. Pozice jsou nově určovány a používají se nové metody. Velká pozornost je věnována duchu doby a její

kultuře. Projevuje se zájem o umění, hudbu, literaturu a architekturu. Skupina chce jít s duchem doby, proto se podílí na populárních projektech. Bohoslužby jsou formální. Skupinu těší uznání světa. Z bývalé sekty se stala církev.“

Bratři a sestry, to se adventistům sedmého dne nesmí stát! A také se to nestane, protože nejsme církvi mezi mnohými církvemi, jsme Boží společenství! A vy, kteří jste dnes ráno v tomto sále, jste mužové a ženy, se kterými Bůh počítá, aby k tomu nedošlo.

Samozřejmě, že již existují tajné snahy tento směr zvrátit. S politováním musím konstatovat, že v našem společenství existují síly, které snižují inspirovanost Bible a vysmívají se prvním jedenácti kapitolám 1M, které přinášejí krátkou chronologii pozemských dějin. Také se tajně a i veřejně staví proti Duchu prorockému a napadají ho. Jsou i takoví, kteří považují za zdroj a měřítko pro učení ASD reformátory a současné teology. Někteří jsou ošepánými frázemi adventismu znechuceni. Jiní by rádi považovali základní učení za minulost. Mnozí se snaží získat přízeň evangelických církví. Někteří by rádi odložili kabát, který nás označuje jako zvláštní lid. A pak jsou i takoví, kteří chtějí jít materialistickou cestou, cestou světa.

Milovaní bratři a sestry, nedopustíte, aby se to stalo! Tak vroucně, jak jen můžu, vás žádám, nedopustíte, aby k tomu došlo! Volám Andrewsovu univerzitu a univerzitu Loma Linda: Nedopustíte, aby se to stalo! My nejsme anglikáni sedmého dne, nejsme luteráni sedmého dne, jsme adventisté sedmého dne! To je poslední Boží církev s posledním Božím poselstvím. Vy jste mužové a ženy, vedoucí, s kterými Bůh počítá, aby společenství ASD zůstalo poslední církvi, kterou Bůh určil k vítězství!

Boží služebnice řekla: „Odpovědní vedoucí Božího díla budou stát před horami těžkostí, které mě rozechvějí, jen když na ně pomyslím.“ (Für die Gemeinde geschrieben II,402). U Ezechiele 22, 30 čteme: „Hledaje pak někoho z nich, kterýž by udělal hradbu, a postavil se v mezeře před tváří mou za tuto zemi, abych jí nezkazil, žádného nenacházím.“

Věřím, že Bůh hledá muže a ženy, nebojácné vedoucí, kteří milují Boží víru a církev více než svůj život, aby tato církev pod Božím vedením došla do královské říše. Úloha stojící před námi není lehká. Když správně rozumíme Bibli a Duchu prorockému, je před námi doba soužení, jakou tento svět nepoznal. Boží služebnice nám říká: „Nepřítel lidí vsadil všechno na to, aby vzbudil očekávání, že v církvi ASD musí dojít k velké reformaci. Tato reformace se vzdá učení, které tvoří sloupy

naší víry a nově nás zreorganizuje. Co se stane, když se tato reformace uskuteční? Základy víry, které Bůh ve své moudrosti dal církvi ostatků, přestanou existovat. Naše víra se změní. Podklady naší práce za posledních padesát let budou považovány za omyl. Vznikne nová organizace. Budou psány nové knihy zcela jiného druhu. Vznikne intelektuálně filozofický systém. Zakladatelé tohoto systému půjdou do velkých měst, kde budou prezentovat toto nádherné dílo. Sobotě nebude přirozeně věnována žádná pozornost, stejně tak Bohu, který ji ustanovil. Nikomu nebude dovoleno stavět se do cesty tomuto dílu. Jeho vedoucí budou říkat, že ctnost je lepší než nectnost, ale tím, že odstranili Boha, se budou spoléhat na lidskou sílu. Bez Boha je lidská síla bezcenná.“ (Für die Gemeinde geschrieben I, 215)

ASD má léta Alfa odpadnutí za sebou. Vy a já jsme odpovědní za odpadnutí Omega, které se tak tajně a ďábelsky plíží. Jeho účinky budou daleko větší, než bylo u odpadnutí Alfa. Vroucně vás prosím, studujte co nás očekává, abychom s Boží pomocí na to připravili naše bratry a sestry! „Bůh volá muže, kteří jsou připraveni na krizi, ve které nebudou stát na nesprávné straně.“ (Review and Herald, 6.12.1892)

Nyní vás chci upozornit na vidění služebnice Páně, v němž viděla loď narážející do ledovcové hory. „Obrovská ledová hora se náhle vynořila před lodí. Rozkaz zněl: Udržujte směr přímo na ledovec. Nikdo ani na okamžik nezaváhal. Byl nejvyšší čas jednat. Strojník pustil páru k motoru naplno a kormidelník řídil loď přímo proti ledovci. Se hřmotem narazila loď do ledovce. Lodí otrásl hrozný náraz a ledovec se rozpadl. Ledovcová tříšť padala s třeskotem na palubu. Cestující byli silným nárazem silně otřeseni, ale nikdo nepřišel o život. Loď byla poškozená, ale byla schopná další plavby. Při srážce se posunula o kousek zpět. Od příde až po zád lodí se neslo třesení tak, jako by loď byla živá. Pak se loď plavila dál. Nyní rozumím této scéně velmi dobře. Dostala jsem rozkaz. Slyšela jsem slova, hlas, který byl Božím hlasem: Udržuj směr! Znala jsem svoji povinnost a věděla, že nesmím ztratit čas. Bylo třeba se rozhodnout. Bez váhání jsem musela poslechnout rozkaz: Udržuj směr!“ (Für die Gem. Geschrieben I,216)

Milí vedoucí církve, může se stát, že brzy budete muset rozbít ledovou horu. Modlím se k Bohu, aby vám k tomu dal milost, odvahu a moudrost.

Závěrem

Jak nádherná je myšlenka, že velký boj brzy skončí! V závěru díla budeme stát čelem k nebezpečím, nad nimiž budeme bezradní. Ale nezapomeňme, že tři velké

moci nebes pracují, že Boží ruka drží kormidlo a že Bůh své úmysly splní. Ze světa vezme národ, který mu bude ve spravedlnosti sloužit. (SM II, 391)

Jak nádherná je jistota, že pracujeme na Božím díle! Toto dílo není závislé na lidech, nýbrž na našem spojení s Bohem. Máme jen jednu možnost jak obstát v budoucnosti, totiž zůstat u nohou Ježíše Krista. Církev, která směřuje svůj pohled na muže z Golgaty, nikdy neodpadne od víry.

Děkuji vám, že jsem měl přednost sloužit vám posledních 45 let. Ať vám každému Bůh žehná!

.....

Věrnost Bohu podněcuje zběsilost bezbožných

Kain i Ábel obdrželi od Boha směrnice, týkající se obětí, které měli přinést. (1M 4,4.5) Ábel pastýř, poslechl Boží příkaz a obětoval beránka. Tento zabítý beránek představoval Beránka Božího, který měl být zabit za hříchy světa. Kain obětoval plody země, své vlastní produkty. Nechtěl být závislý na Ábelovi co se týče obětí. Nechtěl jít k němu pro beránka. Domníval se, že jeho vlastní výpěstky jsou dokonalé a proto je Bohu přinesl.

Kain mluvil s Ábelem o jejich obětech a obvinil Boha ze stranickosti. Ábel hovořil se svým bratrem a připomínal mu slova Božího nařízení, které jim Bůh dal ohledně obětí. Kain byl podrážděn tím, že si ho dovolil poučovat mladší bratr. Dovolil, aby do jeho srdce vstoupila nevraživost a žárlivost. Svého bratra nenáviděl proto, že mu Bůh dal přednost.

Kainův hněv stále rostl. Svoji chybu viděl pouze v tom, že obětoval plody vlastní práce a nepřinesl beránka. Rozhodl se sebe ospravedlnit a Ábela odsoudit. Satan

pracoval skrze něj a vzbuzoval v něm touhu zabít svého bratra.

Tímto příběhem chce Pán dát každému poučení, že Jeho Slovo má být bezpodmínečně uposlechnuto. Kain a Ábel představují dvě třídy lidí, bezbožné a spravedlivé, ty, kdo sledují své vlastní zájmy a ty, kteří jdou věrně cestou Páně, činí spravedlnost a soud.

Ábel se nesnažil přinutit Kaina k poslušnosti Božího nařízení. Byl to Kain, vedený satanem a naplněný hněvem, kdo použil násilí. Rozzuřený nejen tím, že nemohl přinutit Ábela k neposlušnosti vůči Bohu, ale i tím, že Bůh Ábelovou oběť přijal a jeho zamítl, protože nepředstavovala Spasitele, Kain zabil svého bratra.

Dvě skupiny lidí, představené Kainem a Ábelem, zde budou až do konce dějin světa. Dobro a poslušnost neútočí proti přestupníkům svatého Božího zákona. Ti však, kteří nerespektují Boží zákon, utiskují a pronásledují jiné lidi, následují svého vůdce satana, pokušitele Boha a pronásledovatele těch, kteří dosáhli dokonalosti skrze poslušnost. Duch, který vede lidi k obviňování, odsuzování, věznění a zabíjení jiných, se na světě rozmáhá stále více. Je to duch, který vždy působí v neposlušných synech.

Manuscript 136, 1899, EGW – „The True and the False“ (The Anchor, JAN-MAR 2001)

Oprava k číslu 2 – 2009

Prosíme čtenáře o omluvení tiskových chyb v následujících článcích:

Úvodník: str. 5, poslední řádek: Všechny věci živé i neživé prohlašují v nezkalené kráse a dokonalé radosti, že BŮH JE LÁSKA!“ (VLB 481)

Poselství evangelisty Lukáše: str. 5.

3. Modlitba. Lukáš projevuje zvláštní zájem o modlitbu. Byl bezpochyby mužem modlitby. (L3,21; 5,16; 6,21 atd.)

4. Plán a Boží vůle. Dalším důležitým bodem jeho poselství je pevné přesvědčení, že to, co přináší, není něco, co se nevyplní. Jde zde o uskutečnění Božího plánu pro tento svět. Naplňování Božího plánu nesnižuje odpovědnost lidí. Ježíš se modlí: Ne má vůle, ale Tvá se staň!

Seriál o pravdě 1: str. 23, poslední řádek: Z pořadu TWR-CZ O pravdě, text dodal TWR

OBRANA PROTI BLUDU

E.G.White

Norskov Olsen

At' Ellen Whiteová radila jednotlivcům nebo celé církvi, vždy byl v popředí jejího zájmu Kristus, který motivoval celou její službu.

Apoštol Pavel napsal následující pastýřskou radu: „Dokud nepřijdu, buď pílen čítání, napomínání, učení..., Budiž sebe pílen i učení, v tom trvej, nebo to čině, i samého sebe spasiš, i ty, kteří tebe poslouchají.“ (1Tm 4,13-16). Účel zvláštních duchovních darů v církvi Písmo vysvětluje následovně: „...pro přípravu svatých k dílu služby – aby se Kristovo tělo budovalo, abychom nakonec všichni dospěli k jednotě víry a poznání Božího Syna, k dokonalému lidství, k plné míře Kristovy dospělosti. Nesmíme nadále zůstat nemluvnaty, zmítanými a unášenými kdejakým poryvem učení, lidskou prohnatostí a vychytralým sváděním k bludu. Místo toho máme mluvit pravdu v lásce a v každém ohledu růst v Krista, který je hlavou, z něho roste celé tělo...“ (Ef 4,12-16).

Ellen G. Whiteová jako jedna z těch, kdo tlumočili Boží slovo, obdržela duchovní dary po vzoru novozákonní církve a splňuje hlediska zapsaná apoštolem Pavlem.

VÍRA V BOŽÍ VEDENÍ

Období formulování učení s formováním toho, co dnes známe jako církev adventistů sedmého dne, probíhalo od roku 1844 až do počátku organizace v letech 1862-1863. I když naši předchůdci neměli církevní organizaci, finanční prostředky a jednotu, pevně věřili, že je Bůh vede. Studium bible a během biblických konferencí, při nichž působil Duch svatý, dosahovali souladu a jednoty. V té době sestra Whiteová působila jako jednotící síla. Zůstala jí až do konce svého života.

V polovině padesátých let minulého století byl postaven věroučný základ. Říkalo se mu různě: „pevný základ“, „trvalý a neměnný základ“, „sloupy pravdy“, „staré mezníky“, „velké milníky“ nebo „přítomná pravda“. Šlo o pět základních věroučných bodů: (1) učení o blízkosti příchodu Pána Ježíše, (2) závazný požadavek svěcení sedmého dne soboty jako součásti neměnného Božího zákona, (3) teologický význam trojandělského poselství ze Zjevení 14,6-12 ve vztahu k historickému adventnímu hnutí, (4) dílo Ježíše Krista v nebeské svatyni jako našeho prostředníka; obhájce, velekněze a soudce (zvláštní důraz kladli na předadventní soud jako na významnou součást

služby Ježíše Krista v nebesích), (5) smrt jako spánek a podmíněná nesmrtelnost člověka. Tyto věroučné body můžeme považovat za základní nebo výchozí věroučné pravdy začínajícího hnutí. Ellen G. Whiteová se od samého počátku ztotožňovala s touto „přítomnou pravdou“ a měla k ní stejný postoj i v následujících letech až do své smrti v roce 1915.

V době formulování přítomné pravdy naši průkopníci jasně poznali, že se v životě Ellen G. Whiteové projevily dar prorockví. V následujících desetiletích o tom byli přesvědčeni její spolupracovníci i členové církve. Položme si však otázku: Jakou roli sehrála při formulování základních bodů učení?

Dějiny prvních let naší církve jasně dokazují, že jednotlivé věroučné body byly uvedeny a přijaty na základě studia bible. Jsou tedy založeny na Písmu. E. G. Whiteová, jak to sama říká a jak to dokládají naše dějiny, potvrzovala, dosvědčovala, ověřovala a vydávala svědectví (to je její vlastní výraz) pravdám, které průkopníci odhalili studiem Písma, na modlitbách a pod vlivem Ducha svatého.

Tak například základní rysy předadventního soudu nepostřehli naši průkopníci jako první. Hiram Edson a O. R. L. Crosier vyložili podstatu díla Pána Ježíše v nebeské svatyni po zklamání v roce 1844 dříve, než měla E. G. Whiteová vůbec první vidění. Její vidění potvrdila toto učení. Ellen a Jakub Whiteovi nezačali také svítit sobotu jako první mezi adventisty. Přesvědčil je spis Josefa Batesa. Sobotu začali zachovávat od roku 1846. Teprve následujícího roku sestra Whiteová obdržela vidění, které svěcení soboty potvrzovalo.

V roce 1846 Jakub White napsal článek o původu naší věrouky a prorockého výkladu. Vyjímáme z něho: „Apoštolská církev postupovala následovně... předně pečlivé studium, pak svědectví Ducha svatého.“ Dále v článku tuto zásadu rozvádí a vysvětluje: „Oživení kteréhokoli nebo všech darů Ducha svatého nikdy nenahradí potřebu studovat Boží slovo, chceme-li poznat pravdu... Podle našeho názoru nebude na bludy upozorňovat žádný z darů Ducha, pokud otázku nebudeme předně pečlivě zkoumat na základě Písma. Bůh nemá v úmyslu vést svůj lid na široké pole pravdy pomocí darů Ducha, ale když Boží lid pozorně studoval Písmo a přesto někteří jednotlivci zbloudili od biblické pravdy nebo se snaží jiným vnucovat mylné názory, pak má Pán příležitost usměrnit je prostřednictvím svých darů. S tímto postupem se sho-

dují naše dosavadní zkušenosti v dané oblasti.“

Život a spisy Ellen Whiteové ilustrují citovaný výrok Jakuba Whitea. Naši průkopníci byli jednotní ve význačných bodech „přítomné pravdy“, ale měli rozdílné názory v dalších věroučných oblastech. Tomu můžeme dobře porozumět, když si uvědomíme, že naši průkopníci vyšli z mnoha různých církví a náboženských společností. Navíc, základní učení o spasitelných pravdách považovali za tak samozřejmé, že je blíže nezkovali. Proto naši průkopníci různě chápali i učení o Boží trojici, božství Ježíše Krista, osobnost Ducha svatého a smíření na Golgotě. Více než půl století s. Whiteová trpělivě vedla církve k důkladnějšímu porozumění těchto věčných spasitelných pravd.

Jako příklad můžeme uvést, jak usměrňovala věroučné názory, které učil Uriáš Smith a jiní. Smith zpočátku hovořil o Kristu jako o „první stvořené bytosti“. Později od tohoto názoru upustil, ale stále se domníval, že Kristus neexistoval od věčnosti. Tento poloariánský názor zastávala celá řada věřících. Ducha svatého považovali za „tajuplný vliv“, nikoli za třetí osobu božství. Smith zdůrazňoval dílo Ježíše Krista v nebeské svatyni svatých a odděloval je od smíření, které Spasitel vykonal na Golgotě. Napsal: „Kristova smrt a smíření, to není totéž.“

Už v roce 1869 však Ellen Whiteová napsala, že Kristus má stejnou podstatu jako Otec. Podobné výroky se objevovaly stále častěji. Ježíše Krista nazývala „věčnou, nestvořenou bytostí, která má život sama v sobě“. Kristus má „původní, nevypůjčený, neodvozený život“. O Duchu svatém psala jako o „božské bytosti“, „třetí osobě božství“.

O tom, jak sestra Whiteová rozuměla smíření a dílu, které Pán Ježíš vykonal na kříži, čteme: „Velká oběť byla přinesena a přijata. Duch svatý, který sestoupil o letnicích, vedl pozornost učedníků od pozemské svatyně k nebeské, kam Ježíš Kristus vstoupil se svou vlastní krví a seslal na ně důsledky vykonaného smíření.“ Jinde napsala: „...oběť Ježíše Krista a smíření hříchů, to je velká pravda, na niž se pojí všechny ostatní.“ Sestra Whiteová podává vyvážený obraz díla Ježíše Krista jako Božího Beránka i jako kněze. Zdůrazňuje však kříž jako prostředek smíření. Napsala: „Kříž musí zaujímat ústřední místo, protože je prostředkem smíření pro lidstvo, a protože svými důsledky zasahuje každou oblast Boží svrchovanosti (6T 236).“

Milníkem na cestě formulování našeho učení byla konference v Minneapolis roku 1888, kde se pozornost zaměřovala na učení o „ospravedlnění z víry“. Teologické diskuse se zaměřovaly hlavně na význam „zákona“ v epištole ke Galatským. Šlo o rozpoznání, zda se v epištole ke Galatským 3, 19-24 hovoří o obřadním zákoně nebo o desateru Božích přikázání. Mnozí účastníci tvrdili, že jde pouze o obřadní zákon. Na druhé straně A.T. Jones a E.J. Waggoner ve svých vystoupeních během konference zdůrazňovali, že uvedená pasáž zahrnuje také desatero, které nemohlo člověka spasit cestou poslušnosti. Ellen Whiteová silně podporovala Jonese a

Waggonera v jejich snaze oživit základní učení o spasení a potvrzovala „nový pohled“ na epištole ke Galatským.

V této souvislosti bychom měli rovněž připomenout, že na konferenci došlo k horlivé diskusi o tom, zda jedno z deseti království, na něž se rozpadla římská říše, představují Hunové nebo Alemáni. Uriáš Smith zastával dřívější stanovisko, že jde o Huny, zatímco A.T. Jones tvrdil na základě jasných historických důkazů, že jde o Alemány. Většina přijala názor A.T. Jonese. Ellen Whiteová se však k této okrajové dějepisné otázce vůbec nevyjádřila.

Na konferenci v Minneapolis Ellen Whiteová spolu s Jonesem a Waggonerem zdůrazňovala, že Ježíš Kristus ztělesňuje celé křesťanství. Napsala: „Mnohým věcem se máme ještě učit, ale mnoho, mnoho odnaučit. Pouze Bůh je neomylný, lidé, kteří si myslí, že nikdy nezmění své oblíbené názory, nemají možnost změnit svůj pohled a budou zklamáni. Pokud se budou nadále s odhodlanou zatvrzelostí držet svých vlastních názorů a pohledů, nemůžeme dosáhnout jednoty, o kterou se Pán Ježíš modlil.“

Spisy a korespondence s. Whiteové poskytují dostatek příkladů, jak se po celá desetiletí snažila chránit jednotlivce i celé Kristovo tělo před hříchem, fanatismem a extrémem. Ukazovala, jak se chránit před pochybnostmi, falší a zkreslováním. Snažila se upevnit důvěru v učení a poslání adventního hnutí.

ZÁSAH V KRIZOVÉ SITUACI

Jak sestra Whiteová zasahovala v krizových situacích, můžeme nejlépe sledovat při řešení problému J.H. Kellogga v letech 1901-1907. V této krizi se prolínaly otázky církevní organizace a církevních institucí spolu s teologickými otázkami. Sestra Whiteová zastávala názor, že naše církevní ústavy (hlavně zdravotní) jsou pouze prodloužené stíny spasitelného díla, které Bůh koná v církvi a prostřednictvím církve. Kellogg se snažil dosáhnout organizační nezávislosti ústavů. Sanatorium v Battle Creeku podle jeho názoru nemělo být závislé na církvi a neměla se v něm uplatňovat adventistická věrouka.

Dále neúměrně zdůrazňoval sociální dobročinnost a humanistickou etiku odloučenou od moci evangelia. Především však celou krizi vyvolaly jeho panteistické názory. Mnoho členů církve vůbec nepostřehlo jeho spekulativní názory. Mnozí představitelé církve nechápali záluďnost Kelloggova učení. Teprve poselství Ellen Whiteové jim celou záležitost osvětlilo. Pak se jednotně postavili proti názorům Kellogga, jak je vyjádřil ve své knize *The Living Temple* (Živý chrám).

Důsledky krize vyvolané Kelloggem jsou výmluvné. Kellogg sám přestal věřit v učení o smíření, o narození a božství Ježíše Krista a přijal evoluční učení. Jeho obrovské sanatorium se finančně zhroutilo. Během krize došlo k přestavbě organizace naší církve. Sídlo Generální konference a také redakce ústředního časopisu *Review and Herald* se přestěhovalo do Washingtonu D.C. Zdravotně

misijní a dobročinná organizace vedená Kelloggem brzy zanikla.

Zdravotní dílo naší církve bylo však organizačně začleněno jako jedno z oddělení Generální konference. Lékařská škola, kterou Kellogg vedl, se naprosto odloučila od církve. Do prvního ročníku v následujícím školním roce 1908-1909 nastupovali z celkového počtu 38 studentů pouze dva adventisté.

ZDRAVOTNÍ ÚSTAV V LOMA LINDĚ

Díky Božímu zásahu došlo k založení dalšího zdravotního učiliště. Sestra Whiteová se zasadila o koupi pozemku v Loma Lindě roku 1905. Tehdy prohlásila: „Toto místo se stane významným výchovným střediskem. „Poprvé se začalo v Loma Lindě vyučovat ve školním roce 1909-1910. Byl to zároveň poslední školní rok zdravotní školy vedené J.H. Kelloggem. Roku 1916 Kellogg napsal: „Budoucnost zdravotní školy v Loma Lindě je naprosto beznadějná. Lékařská odbornost se nemůže rozvíjet ve škole, kterou spravuje nějaká církev...“ Skutečnost byla však naprosto jiná. Univerzita v Loma Lindě, jako zdravotní ústav spravovaný Generální konferencí, dosáhla úrovně jednoho z nejlepších zdravotnických učilišť na světě a prokázala, že zdravotně misijní práce je nedílnou součástí víry a služby církve adventistů s.d.

Kolektivní rozhodování a vedení Generální konference, která představuje církev jako celek a řídí se radami ducha prorockého, přináší církvi vždy prospěch a užitek. Naše dějiny dokazují, že jako jednotlivci i jako lid jsme prožívali požehnání a úspěch ve svém vztahu k učení a radám ducha prorockého. Ať Ellen Whiteová radila do kterékoli oblasti života a komukoli, ať jednotlivcům nebo celé církvi, vždy byl v popředí jejího zájmu Kristus, který motivoval celou její službu. Předně se zajímala o spasení lidí. Sama to vyjádřila slovy: „Vyvyšujte Krista.“ Povzbuzovala své spoluvěřící, aby duchovně rostli, stávali se pevnými a zralými křesťany, aby představovali Pána Ježíše v každé oblasti života. Její vlastní život dokazoval, že se nechala uchvátit Ježíšem Kristem a že žije jako v jeho přítomnosti. Povzbuzovala jiné, aby vyměnili chudobu života za bohatství v Ježíši Kristu.

Usměrňující naučení, která sestra Whiteová přinesla v oblasti učení o spasení, vedla k plnějšímu biblickému pochopení věčných pravd o vykoupení v Ježíši Kristu. Její chápání věčného božství Ježíše Krista, jeho božské a lidské přirozenosti (na toto učení navazuje christologie, učení o Kristu) zachránilo celou církev jako hnutí, jenž mělo zvěstovat Krista jako podstatu a základ každého bodu učení. Pochopení Krista jako ztělesnění všech článků věrouky chrání proti bludům a odpadnutím. Kristus pro nás musí být počátkem i koncem, bez něj nemůžeme poznat ani prožít spasení. Pán Ježíš má být nejen původcem našeho poselství, ale také jeho obsahem. To církev uschopní, aby byla vnímavější vůči bludným naukám, které mohou jako v případě Kellogga ohrozit přímo základy křesťanského učení.

Když církev správně pochopila a zdůraznila věčné pravdy

o spasení, připravila se pro splnění svého úkolu, hlásání věčného evangelia v rámci celého učení, kterému říkáme přítomná pravda. Jedinečný dar Kristovy spravedlnosti je poselství, které máme zvěstovat, a které bude umocněno sesláním Ducha svatého v bohaté míře.

Pozdní déšť a zapečetování 144000

E. G. White

Můžeme mluvit o požehnáních Ducha svatého, ale dokud se nepřipravíme na jeho přijetí, co jsou nám platné naše skutky? Snažíme se ze všech svých sil dosáhnout postav mužů a žen v Kristu? Usilujeme o jeho plnost, jdeme stále k cíli, který je před námi – dokonalosti Jeho charakteru? Když lid Páně dosáhne tohoto cíle, budou zapečetěni na svých čelech. Naplnění Duchem budou dokonalí v Kristu a zapisující anděl prohlásí: „Dokončeno jest.“ (6 BC 1118).

Ti, kdo očekávají, že uvidí fantastickou změnu ve svých charakterech bez odhodlaného úsilí z jejich strany, budou zklamáni. S našimi omezenými silami musíme být v naší sféře svatí tak, jak je Bůh svatý ve své sféře. Se vši silou máme zjevovat pravdu a lásku a dokonalost božského charakteru a z toho důvodu musíme pít ze živé studnice. Jako vosk zachytí otisk pečeti, tak má naše duše zachytit otisk Ducha Božího a držet se morálního obrazu Kristova. Máme se stát spoluúčastníky božské přirozenosti, uvědomovat si v naší zkušenosti pevnost a dokonalost duchovního života. (RH, Nov. 1, 1892).

Ježíš je ve svém svatém chrámě a přijme nyní naše oběti, naše modlitby a naše vyznání chyb a hříchů a odpustí všechna přestoupení Izraele, aby mohly být vymazány dříve, než opustí svatyni. Až Ježíš opustí svatyni, pak ti, kteří budou svatí a spravedliví, zůstanou svatí a spravedliví; protože všechny jejich hříchy budou už vymazány a oni budou zapečetěni pečeti živého Boha. Ale ti, kteří budou stále nespravedliví a nečistí, zůstanou nespravedliví a nečistí, protože pak již nebude žádný Kněz ve svatyni, který by jejich oběti, vyznání a jejich modlitby přednesl před Otcův trůn. Proto to, co má být učiněno, aby duše byly zachráněny před přicházející bouří hněvu, musí být učiněno dříve, než Ježíš opustí svatyni svatých v nebeské svatyni. (EW 48).

Zvláště v závěrečném díle pro církev, v době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíců, budou lidé, kteří mají stát před trůnem Božím bez poskvrny

nejintenzivněji pociťovat zlé skutky (zločiny) tak zvaného Božího lidu. To je důrazně oznámeno prorokovou ilustrací posledního díla znázorněním lidí, kteří mají v každé ruce smrtící zbraň. Jeden muž mezi nimi byl oděn v roucho lněné a měl po svém boku kalamář. „I řekl jemu Hospodin: Přeď prostředkem města, prostředkem Jeruzaléma, a znameněj znamením na čelích muže ty, kteříž vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi dějícími se u prostřed něho.“ Ezechiel 9, 4 ...

Pozorně si všimněte této věci: Ti, kdo přijmou čisté znamení pravdy, a budou pravdou naplnění mocí Ducha svatého, jsou představeni znamením muže oděného v roucho lněné, jsou to ti, „kdo vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi dějícími se“ v církvi. Jejich láska pro čistotu, čest a slávu Boží je tak silná a mají tak jasný názor na nesmírnou zvrhlost hříchu, že jsou představeni jako ti, kteří dokonce vzdychali, nařikali a plakali. Přečtěte si devátou kapitulu Ezechiele. (1 T 266-267).

Ani jeden z nás nikdy nezíská pečeť Boží, pokud naše charaktery budou mít jedinou poskvrnu nebo vadu. Je to na nás, abychom napravili vady v našich charakterech, abychom očistili duši chrámu od každého znečištění. Pozdní déšť na nás sestoupí tak, jako sestoupil raný déšť na učedníky o letnicích. (5T 214).

(Myšlenky ke knize Zjevení)

Ježíš čeká,

**aby pro nás mohl vykonat velké dílo
a celé nebe se zajímá o naše spasení.**

Náš Vykupitel dosvědčuje: „Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené, a žádnýť jich nemůže zavřít.“ Těmito otevřenými dveřmi do chrámu Božího vidíme královský zákon, uložený v truhle smlouvy. Těmito otevřenými dveřmi z tohoto svatého, spravedlivého a dobrého zákona svítí světlo, představující člověku pravý standart spravedlnosti, aby nedělal žádné chyby při formování charakteru, který splní požadavky Boží. Hřích je zákonem odsouzený; musíme ho odstranit. Pýcha a sobectví nemůže mít žádné místo v charakteru aniž bychom nevytlačili Toho, kdo byl pokorného a poníženého srdce. ...

„Otevřené dveře“ byly před námi postavené, a naši protivníci společně se satanem, který je jako hlavní protivník spravedlnosti jejich hlavou, nemohou zavřít ty dveře. Sám náš nebeský Otec je otevřel a „žádný člověk je nemůže zavřít.“ Tak proč stále klopýtáme bez světla? Proč si stěžujeme na mraky a tmu, když jsou otevřené dveře milosrdenství a Ježíš je zapojen do zvláštního díla v náš prospěch, koná za nás smíření, předkládá naše jména před Otce? On čeká, aby nám mohl projevit milost. „Aj,“ praví, „stojím u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, vejduť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.“ A potom přichází milostivé ujištění: „Kdož zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu mém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.“ (RH, Nov. 24, 1885).

Bůh po nás žádá vyšší službu nyní, než kdy dříve. On žádá, abychom využili nebeských darů. Dostal nás do postavení, kde potřebujeme vyšší a lepší věci, než jsme potřebovali dříve. Dřímající církev musí povstat, musí být probuzena ze své duchovní lhostejnosti a musí si uvědomit důležitost úkolů, které byly ponechány nedodělané. Lid nevstoupil do svatyně, kde vešel Ježíš, aby konal smíření pro své děti. Potřebujeme Ducha svatého, abychom pochopili pravdy pro tuto dobu; ale ve sborech převládá duchovní vyprahlost a my jsme si už tak zvykli být snadno spokojeni s naším postavením před Bohem. Pravíme, že jsme bohatí a nabyli jsme věcí a nic nepotřebujeme, zatímco jsme ubozí a nuzní a chudí a slepí a nazí. (RH, Feb. 25, 1890).

IZRAEL A CÍRKEV

Dr. Walter Veith

Vědec a evangelista z Jihoafrické republiky, dlouholetý univerzitní profesor.

Celé dějiny izraelského národa slouží jako podobnoství církve. Izraelité byli vysvobozeni z Egypta krví beránka, vedeni pouští, zásobování nebeským chlebem a jsou na cestě k pokoji. Předobraz (Izrael) znázorňuje cestu naplnění (církev). Existují dvě aplikační úrovně, kde je spojení mezi předobrazem a naplněním ještě užší, je to příběh církve – Izraele, který se dá použít jako vzor pro poslední církev závěrečných časů. V tomto článku se chceme omezit jen na první aspekt: rozmanité paralely mezi vývojem křesťanské církve a starého Izraele. „To, co se jim stalo, je výstražným obrazem a bylo to napsáno k napomenutí nám, které zastihl přelom věků.“ (1Kr 10,11)

Úkolem izraelského národa bylo znovu upozornit a ukázat na pravý Boží obraz a beránka, který odnímá hříchy světa. Satan již od začátku vedl proti této misi válku. Izrael žalostně selhal, neukázal světu Božího beránka. Naopak ho ukřižoval! Neustále byl sváděn k uctívání bůžků, a když již konečně byl tak daleko, aby za každých okolností sloužil Bohu, vedlo ho to k slepé náboženské horlivosti, při které si přivlastnil Boží vykoupení jenom pro sebe a považoval se za exkluzivní a výjimečný národ. Historie Božího národa je již od začátku příběhem o nepřátelství. Prorocství o mesiáši, které mělo být zvěstováno po celém světě se nachází již v 1.Mojžíšově: „Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.“ (1M 3,15)

Bůh chtěl celkové obnovení, ale věděl, že cesta bude poskvrněná krví beránka a svatých. Příběh věrného Božího národa měl být příběhem kříže. Víra v Mesiáše není jen životní pomoc, ale je to též kříž, který může po nás požadovat i největší oběť. V nouzi a trápení stoupá od věrných k Bohu toužebná otázka: Jak ještě dlouho, Pane? „I volali hlasem velikým, řkouce: Až dokud, Pane svatý a pravý, nesoudíš, a nemstíš krve naší nad těmi, kteříž přebývají na zemi?“ (Zj 6,10) „Dokud rady vyhledávati budu v mysli své, a den ode dne svíratí se v srdci mém? Až dokud se zpínati bude nepřítel můj nade mnou?“ (Ž 13,3) „Až dokud bezbožní,

Hospodine, až dokud bezbožní budou plésati, žvátí a hrdě mluvíti, honosíce se, všickni činitelé nepravosti?“ (Ž 94,3) „A když jsem řekl: Až dokud, Pane? i odpověděl: Dokudž nezpustnou města, tak aby nebylo žádného obyvatele, a domové, aby nebylo v nich žádného člověka, a země docela nezpustne“ (Iz 6,11)

Bůh ale na svůj lid nezapomíná a krev svatých je mu vzácná. On nezapomíná na svoje sliby, ale je velmi trpělivý, protože nechce, aby byl někdo ztracen. Pokud ještě bude čas, vyprávíme o jeho příchodu a varujeme svět před soudem, který nás čeká. Reptání a modlářství Izraelského národa bylo temnou předtuchou toho, co mělo vstoupit do křesťanských církví. Na poušti se Izraelci modlili ke zlatému teleti. Sotva Mojžíš s Jozuem odešel, obrátil se národ k modlářství. Právě když byli uprostřed oslavy, pohнула s nimi tvrdá slova. „Vida pak lid, že by prodělal Mojžíš sstoupiti s hůry, sebrali se proti Aronovi a řekli jemu: Vstaň, udělej nám bohy, kteříž by šli před námi; nebo Mojžíšovi, muži tomu, kterýž vyvedl nás z země Egyptské, nevíme, co se přihodilo. I řekl jim Aron: Odejměte náušnice zlaté, kteréž jsou na uších žen vašich, synů vašich i dcer vašich, a přineste ke mně. Tedy strhl všecken lid náušnice zlaté, kteréž byly na uších jejich, a přinesli k Aronovi. Kteréžto vzav z rukou jejich, dal je do formy, a udělal z nich tele slité. I řekli: Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské. A řekl Mojžíš Aronovi: Coť učinil lid tento, že jsi uvedl na něj hřích veliký? Tedy navrátiv se Mojžíš k Hospodinu, řekl: Prosím, zhřešilt' jest lid ten hřichem velikým; nebo udělali sobě bohy zlaté. Nyní pak neb odpusť hřích jejich, a pakli nic, vymaž mne, prosím, z knihy své, kteroužs psal.

I řekl Hospodin Mojžíšovi: Kdo zhřešil proti mně, toho vymaži z knihy své. Protož nyní jdi, ved' lid tento, kamž jsem rozkázal tobě. Aj, anděl můj půjde před tebou; v den pak navštívení mého navštívím i na nich hřích jejich. I bil Hospodin lid, proto že učinili tele, kteréž byl udělal Aron. (2M 32,1-4.21.31-35) Je zcela nepochopitelné, že po největší demonstraci Boží moci, která kdy byla, mohlo dojít k tak

hroznému odpadnutí. Na horu Sinaj se snesl mrak, aby skryl Boží nádheru. Sám Aron šel s Mojžíšem na horu a přesto byl vztažen do odpadlictví Izraele. Mohlo by se to stát i nám? Je myslitelné, že by se tento příběh mohl opakovat, aniž bychom si toho byli vědomi? Ohledně odpadlictví Izraele čteme v knize Ducha prorockého.

Z tohoto příběhu si můžeme vzít ponaučení, jak málo se můžeme spolehnout na lidi, kteří spoléhají na člověka, místo na Boha. Největší nebezpečí pro nás v posledních dnech je, že se upneme a spolehne na lidi, místo na opravdého a živého Boha. Bůh nám ukázal odvrácenost Izraele, protože lidé, kteří měli v minulosti velké světlo, se stali soběstačnými, vzhlížejí k lidem a důvěřují vedoucím, kteří sami činí zlo. Lidé, kteří by vlastně měli stát neotřesitelně jako skála se nyní vydávají na stejnou cestu, kterou šli Izraelci: „Duch pak světle praví, že v posledních časech odvrátí se někteří od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení ďábelských“ (1Tm 4,1) To je ten klam, který přišel do našich řad. Existují falešné názory, kterým se musíme postavit. Někteří se staví do role Arona – právě nyní, když by měla každá duše pracovat na tom, aby zapečetila Boží zákon mezi Božími učeníky. Staví právě to, před čím Bůh varoval.

Odporování satanským geniální cestičkám, kterými se vnucuje těm, co se uchylují k nesprávným názorům, a tím způsobují zmatek a neshody stojí mnoho času, úsilí a starostí. V každé trošce vlivu je třeba rozpoznat satanovu špatnost a zabránit tak tomu, aby dovedla lidi nad propast. „Kteréžto vzav z rukou jejich, dal je do formy, a udělal z nich tele slité. I řekli: Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské.“ (2M 32,4)

Bůh mohl předpovědět mnohem dříve to, co se právě dělo. Mohl odhalit, že Aron není hoden důvěry. Ale místo toho nechal zlo rozvinout. Měl moudrý a svatý úmysl. Shovívavě nechal tuto zahanbující událost dojít ke svému vrcholu. Když to všechno vedoucí Izraele učinili, poslal Mojžíše zpět dolů, aby potrestal pachatele. Pán vidí, co je v lidském srdci. Někdy připustí strašné věci, aby zabránil ještě horším. Poslouchejte slova, která řekl Bůh Mojžíšovi ohledně odpadnutí: „Jdi, sstup, nebo porušil se lid tvůj, kterýž jsi vyvedl z země Egyptské. Sešli brzo s cesty, kterouž jsem přikázal jim.“ (2M 32,7)

Každý člověk bude v pokušení, pokud bude veden svými vlastními žádostmi. Je pravda, že lid Arona obdivoval, protože měl k hříchu blízko. Byl to Aron, „Svatý Páně“, který vyhotovil modlu a vyhlásil oslavu. Právě on byl Mojžíšovým řečníkem; sám Bůh o něm prohlásil: „Vím, že umí dobře mluvit“. On, přes kterého byly vyhlášeny soudy nad Egyptem a jeho bůžky, poslouchal nedotčeně, když volali: „Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž tě vyvedli z země

Egyptské.“ (2M 32,4) Byl to on, kdo byl s Mojžíšem na hoře, kde uviděl a poznal Boží nádheru, která se nesmí zobrazit. Vyměnil tuto nádheru za obraz býka. V Mojžíšově nepřítomnosti převzal velení a přidal se ke vzpouře. „Na Arona též rozhněval se byl Hospodin náramně, tak že ho zahladiti chtěl; tedy modlil jsem se také za Arona téhož času.“ (5M 9,20) Ale na základě Mojžíšovy prosby mu byl jeho život ponechán, a díky pokání a pokoření opět získal Boží milost.

Kdyby měl Aron odvahu postavit se za správnou věc bez ohledu na důsledky, mohl zabránit odpadnutí. Kdyby zůstal loajální vůči Bohu a připomněl národu ohromující zážitky ze Sinaje, slavnostní smlouvu s Bohem, a nutnost poslouchat Boží zákony, pak by zabránil zlému. Ale protože se poddal přáním lidí a jejich plány s klidem provedl, dodal jim ještě větší odvahu k tomu, aby se ještě hlouběji zapletli do hříchu než měli na začátku v úmyslu.

Ze všech hříchů, které Bůh bude soudit, je v jeho očích nejzávažnější ten, který povzbuzuje ostatní ke zlu. Bůh si přeje, aby jeho služebníci dokázali věrnost tím, že přestupky odpovědně kárají, i když je to nepohodlné. Kdo má od Boha svěřen úkol, by neměl být slabý, a povolný oportunista. Neusiluje o sebepovyšení, ani se nestraní nepřijemných povinností, ale koná Boží dílo s neotřesitelnou věrností. (Rewiew and Herald, 4.2.1909)

Bible je úžasným dokumentem o tom, jak Bůh zacházel s Izraelem a o chování Izraelského národa. Poučili jsme se z jeho odpadnutí? Zdá se, že lidé jsou nepoučitelní. Biblická zpráva ukazuje, že se i navzdory zkušenostem znovu a znovu odvraceli od Boha, dokonce více a s větší umíněností než jejich předchůdci. Boží slovo o nás říká: „Opět pak synové Izraelští činili to, což jest zlého před očima Hospodinovými; nebo sloužili Bálům a Astarot, to jest, bohům Syrským, bohům Sidonským a bohům Moábským, tolikéž i bohům synů Ammon, i bohům Filistinským, tak že opustili Hospodina, a nesloužili jemu.“ (Sd 10,6) „A nastavili sobě obrazy i hájů na všelikém pahrbku vysokém, a pod každým stromem zeleným, Zapalujíce tam vonné věci na všech výsostech, rovně jako pohané, kteréž vyhnal Hospodin od tváří jejich. A činili věci nejhorší, popouzejíce Hospodina. A sloužili bohům nečistým, o nichž byl Hospodin řekl jim, aby nečinili toho.“ (2Kr 17,10-12)

Proroci Izraele oplakávali politováníhodný stav Izraelského národa a nebojácně zvěstovali, co jim Bůh zjevil: „Zdali změnil který národ bohy, ačkoli nejsou bohové? Lid pak můj změnil slávu svou v věc neuzitečnou. Užasněte se nebesa nad tím, a děste se, chřadněte velmi, praví Hospodin. Nebo dvojí zlost spáchal lid můj: Mne opustili pramen vod živých, aby sobě vykopali cisterny, čisterny děravé, kteréž nedrží vody.“ (Jr 2,11-13)

Izrael a církev

Dbal Izrael na napomenutí proroků? Ne, dokonce se mu směle vzepřeli. „Tedy odpověděli Jeremiášovi všickni ti muži, věděvše, že kadivaly manželky jejich bohům cizím, ty všechny ženy, jichž stál veliký zástup, i všecken lid přebývající v zemi Egyptské v Patros, řkouce: V té věci, o kteréž jsi nám mluvil ve jménu Hospodinovu, neuposlechneme tebe. Ale dosti činiti chceme každému slovu, kteréž by pošlo z úst našich, kadíce tvorů nebeskému, a obětující jemu oběti mokré, jakž jsme činivali my i otcové naši, králové naši i knížata naše po městech Judských a po ulicích Jeruzalémských; nebo nasyceni jsme bývali chlebem, a bývali jsme veselí, zlého pak neokoušeli jsme.“ (Jr 44,15-17)

Zdalo se, že celý národ byl napaden smrtelnou chorobou, z níž se nikdo nechtěl nechat uzdravit: „Ach, národe hříšný, lide obtížený nepravostí, símě zlostníků, synové nešlechtní, opustili Hospodina, pohrdli svatým Izraelským, odvrátili se zpět. Proč, čím více biti býváte, tím více se odvracujete? Všecka hlava jest neduživá, a všecko srdce zemlené.“ (Iz 1,4-5)

Modlářství Izraelského národa a Babylonu bylo vlastně totožné. Prorok Amos k tomu píše: „Nýbrž nosili jste stánek Melecha vašeho a Kijuna, obrazy vaše, hvězdu boha vašeho, kteréžto věci sami jste sobě zdělali.“ (Am 5,26)

Kdo se nechtěl přizpůsobit novým skutečnostem, byl krutě pronásledován. Král Achab odstranil věrné kněze tak radikálně, že by poznání pravého Boha bylo v celém státě vyhlazeno, pokud by někteří nenašli úkryt v jeskyních. Strašlivé zprávy krále Manassesse ukazují, jak daleko upadl Izrael. Manasses naplnil celý Jeruzalém krví věrných. V knize Ducha prorockého čteme o tom následující: V království Juda, které bylo za doby Chizkiáše v rozkvětu, po dlouhé vládě bezbožného krále Manassesse nastal úpadek. Velká část národa se nechala svést k modlářství. „Ale Manasses uvedl v blud Judské i obyvatele Jeruzalémské, tak že činili horší věci nežli ti národové, kteréž vyplénil Hospodin před tváří synů Izraelských.“ (2Pa 33,9)

Po nádherném světle, které zanechaly dřívější generace, následovala tma pověr a omylů. Převládla tyranie, utlačování, nenávisť vůči všemu dobrému. Právo bylo překrouceno, vládlo násilí. I přesto existovali v tehdejším hrozném čase svědkové Boha a práva. Tato neblahá zkušenost pomohla mnohým k pevnému charakteru. Nyní stáli jako sloupy proti šířící se bezbožnosti. Jejich zapálení pro pravdu a spravedlnost vyvolalo vztek Manassesse a jeho mocných, kteří chtěli své špatnosti prosadit tím, že umlčeli každý kritický hlas. „Ano i krve nevinné vylil Manasses velmi mnoho, tak že naplnil Jeruzalém od jednoho konce k druhému, kromě hříchu svého, kterýmž přivedl k hřešení Judu, aby činili, což zlého jest před očima Hospodinovým.“ (2Kr 21,16)

Jednou z prvních obětí byl Izaiáš, který stál přes půl století v Judě jako povoláný vyslanec Jehovy. „Jiní pak posměchy a mrskáním trápeni, ano i vězeními a žaláři. Kamenováni jsou, sekáni, pokoušeni, mečem z mordováni; chodili v kožích ovčích a kozelčích, opuštění, soužení, a zle s nimi nakládáno. Jichžto nebyl svět hoden, po pustinách bloudíce, i po horách, a jeskyních, i v doupatech země.“ (Žd 11,36-38) Někteří z pronásledovaných za vlády Manassesse byl pověřeni, kázat jedinečné poselství o nápravě a soudu. „Proto že činil Manasses král Judský ohavnosti tyto, a páchal horší věci nad všecko, což činili Amorejští, kteříž byli před ním,...“ (2Kr 21,11)

Na základě této zkaženosti se království blížilo ke krizi. Již brzy měli být odvečeni obyvatelé této země do Babylónu. „A opustím ostatky dědictví svého, a vydám je v ruku nepřátel jejich, i budou v loupež a v rozchvátání všechněm nepřátelům svým“ (v14) Ale Pán by neopustil ty, kteří ho v cizí zemi uznali jako vládce. I když měli projít velkým soužením, tak by je stejně v pravý čas a podle svého způsobu vysvobodil. Každý, kdo mu zcela důvěřoval, měl najít jisté útočiště.

I nadále proroci věrně pokračovali ve svých varováních a napomenutích, beze strachu promlouvali k Manassesovi a jeho lidu. Ale ti poselstvím pohrdli. Juda se nechtěl obrátit. Jako předtucha toho, co mělo přijít na národ, kdyby zůstal i nadále bez pokání, Pán připustil, aby král byl zajat asyrskými vojáky. „...a svázavše ho dvěma řetězy ocelivými, dovedli jej do Babylona“ (2Pa 33,11) - do jejich dočasného hlavního města.

Tato rána osudu přivedla krále opět k rozumu; „modlil se Hospodinu Bohu svému, a ponižoval se velmi před obličejem Boha otců svých, a modlil se jemu. I naklonil se k němu, a vyslyšel modlitbu jeho, a uvedl jej zase do Jeruzaléma do království jeho. Tehdy poznal Manasses, že sám Hospodin jest Bohem.“ (v12-13)

Tato lítost, i když byla obdivuhodná, přišla pozdě na to, aby mohlo být království zachráněno před škodlivým vlivem dlouhodobého působení modlářství. Mnoho těch, co klopýtali a odpadli, se již nemělo nikdy pozvednout.

K těm, jejichž konec se neodvolatelně blížil, patřil i jeho vlastní syn, který nastoupil na trůn ve 22 letech. O králi Amonovi se píše: „A chodil po vší cestě, po níž chodil otec jeho. Sloužil také ukýdaným bohům, jimž sloužíval otec jeho, a klaněl se jim. Opustiv Hospodina Boha otců svých.“ (2Kr 21,21) „Aniž se ponižil před Hospodinem, jako se ponižil Manasses otec jeho, nýbrž on Amon mnohem více hřešil.“ (2Pa 33,23) Zlému králi nebylo dáno dlouhé vládnutí. Uprostřed své nehorázné bezbožnosti, jenom dva roky po nastoupení na trůn, byl zabit v paláci

svými vlastními služebníky „ustanovil lid země krále Joziáša syna jeho místo ně“ (V25) (Proroci a Králové, 381-383)

Hluboké odpadnutí duchovních a světských vládnoucích vrstev Izraele nám dává důležité poučení, které bychom neměli zanedbávat a brát na lehkou váhu. I když Aronové a Manassesové tohoto světa do dnešní doby nevymřeli, měli bychom se poučit tím, jak s nimi Bůh zacházel. Aron i Manasses činili pokání a budou v Božím království. Oba se díky Božímu milosrdenství opět dostali na vlivné pozice. Bůh nám zde příkladně ukázal, jak máme zacházet ve sborech s odpadnutím. Naší povinností je hlásat potápějící se zemi varovné poselství. Poslední rozsudek nad člověkem v otázce spasení, máme přenechat Bohu.

Opadnutí v Izraeli ukazuje na odpadnutí v křesťanství. Již za doby učedníků se vplížila do církve špatnost. To je skoro neuvěřitelné! Tak, jak došlo u Sinaje k odpadnutí, i když Boží přítomnost zahalovala horu, tak se začalo tajemství nepravosti bouřit proti mocnému zvěstování učedníků, dokonce ve dnech, kdy Boží sláva bezprostředně bydlela mezi lidmi, aniž by si toho všimli. „Nebo již tajemství nepravosti působí.“ (2Te 2,7) A s údivem nad rychlým odvrátem Galatů od pravého evangelia volá: „Ó nemoudří Galatští, kdo vás tak zmámil, abyste nebyli povolni pravdě, kterýmž před očima Ježíš Kristus prvé byl vypsán, a mezi vámi ukřižován?“ (Ga 3,1)

Sotva umřeli učedníci, již zachvátilo církev největší odpadnutí v dějinách lidstva. Již brzy byly ulice duchovního Jeruzaléma plné krve svatých, jako za časů Achaba a Manasses. Oficiální církve vytvořily systém nesprávného uctívání a daly se na stranu Babylona. Král Nabukadnezar zhotovil zlatou sochu a vyšlo nařízení k pronásledování a upálení tří mláďenců v sedmkrát více rozžhavené peci. Belšasar pořádal bezbožné hostiny, znesvětil nádobu Páně a uctíval slepé a hluché bůžky ze dřeva a kamene. A jednala tak i církev. Boží lid byl zajat v Babylonu. (v novém zákoně jasný symbol pro Řím). Grattan Guinness ukazuje ve svém díle (Řím a reforma) z roku 1987, že mezi údajnou církví a pohanstvím nebyl rozdíl. Píše: „Mělo pohanství chrámy a oltáře se svými obrazy a sochami? Papežství to mělo též. Mělo pohanství svěcenou vodu a kadidlo? Papežství to mělo též. Mělo pohanství svého kněze, předchůdce pontifex maxima anebo suverénního Pontiffa? Papežství to mělo též. Mělo pohanství prosazovat neomylnost kněží? Papežství to mělo též. Mělo pohanství uctívání viditelných zobrazení Božstva, které bylo pompézně neseno na ramenou? Papežství to mělo též. Mělo pohanství kněžský kolež? I papežstvím mělo kardinální kolež. Mělo pohanství své náboženské řády? Papežství to mělo též. Mělo pohanství uctívání nebeské královny a procesí?

Papežství to mělo též. Mělo pohanství své údajné zázraky ... a plačící a krvácející sochy? Papežství to mělo též. Mělo pohanství kanonizaci, v uctívání zemřelých císařů? Papežství to mělo též. Mělo pohanství kult kalendáře s hojnými oslavami? Papežství to mělo též. Mělo pohanství vynucený celibát, uctívání ostatků a mystické symboly? Papežství to mělo též. Pronásledovalo pohanství bezcitně ty, kteří byli proti modlářství? Papežství to mělo též (Grattan Guinness: Romanism and the Reformation, 180)

Musíme před tímto zlem varovat. Dnes opět pod pláštěm poctivosti proniká do světa a působí uprostřed církví.

„Všude, kde uvidíš „kněze“ místo kazatele, „oltář“ místo stolu večeře páně, voskové svícný místo svitu Boží pravdy, obřady místo zdravého učení, svátost místo spásné milosti, zpívané liturgie místo duchovní bohoslužby, skvostné ornáty místo opravdového evangelia, tradice a „církve“ místo „tak jest psáno“ a křižování se místo Krista – tam žije Řím, je jedno, jaké má jméno. Budte bdělí, i když je architektura, kadidlo, hudba a slavnostní ceremonie tak přitažlivá.“ (Str. 217)

Tak jak kdysi dostal Izrael opět svobodu a židovští zajatci se pod vedením bohabojných mužů jako byl Nehemiáš, Ageus a Zachariáš vrátili do Jeruzaléma, muži víry jako Luther, Zwingli, Calvin, Knox a Tyndale provedli reformaci i v novozákonní církvi. Tak jako Izrael opět obdržel po méně než 50 letech zpět celkovou politickou a náboženskou nezávislost, podobně tomu bylo i za reformace: V roce 1517 zveřejnil Martin Luther své teze, v roce 1555 došlo k Augsburské náboženské svobodě, a roku 1563, v závěrečném roce koncilu v Tridentu, byla uznána Anglická církev.

Podobně jako pisatel Ezdráš přivedl Izraelský lid k Božímu slovu, vrátila reformace Boží slovo zpět duchovnímu Jeruzalému. Stejně jako Izraelci ztratili Boží slovo, tak jej ztratili i lidé ve středověku. Leželo zamknuté mrtvou řečí a zaprášené v temných knihovnách. Byl to Martin Luther, který stejně tak, jako Ezdráš lidem opět oživil Slovo. Bylo mu zhruba 20 let, když objevil v knihovně univerzity v Erfurtu, kde byl studentem, první latinskou Bibli. Jak moc toužil po své vlastní Bibli a jaký neuhasitelný oheň to zapálilo, stojí dnes v učebnicích dějin. Čeho dosáhnul Luther pro Německo, toho dosáhnul Tyndale pro Anglii. Brzy již byla Bible přeložena do běžných řečí různých zemí, které byly otevřeny světu. Duch prorocký píše o Ezdrášovi: Ezdráš byl veden Duchem Svatým, aby studoval historické a poetické knihy Bible. Tak se prohlubovalo pochopení smyslu zákona. Při zajištění částečně upadly do zapomnění vědomosti o Boží vůli. Ezdráš sbíral všechny opisy zákona, které našel. V Božím národě je zveřejnil a stal se učitelem zákona a proroctví na

škole proroků. Čisté Boží slovo, kterému se Ezdráš pilně učil, bylo zdrojem vědomostí, které v oné době měly neocenitelnou hodnotu. (Dopis 100, 1907)

Pán povolal Ezdráše jako služebníka a také příznivě naladil královo srdce vůči Ezdrášovi. Král mu světil hojně prostředky ke znovupostavení chrámu a umožnil židům, vrátit se zpět po 70 letech zajetí, z Babylonu. To, že Bůh dal lidu další možnost sloužit Mu ve své rodné zemi, ukazuje na shovívavost Pána s jeho tvrdohlavými dětmi. (Dopis 98, 1907)

Pokud je znovuoobjevení Bible podstatným znakem reformace, tak vrcholem tohoto znovuoobjevení je určité kázání o spravedlnosti díky Kristu a jeho spasení v jeho zásluhách. A přesně toho docílila reformace: Odstranila zbytečné zprostředkování prostřednictvím kněží, svatých a papeže. Obnovila Kristovo přednostní postavení. Řím nemohl svou moc bez kněžské úlohy zprostředkovatele udržet a ztratil svoji hroznou moc nad lidským svědomím. V Duchu Prorockém nalezneme k tomu následující: Římská církev si vymezila právo vykládat Svaté Písmo skrze své kněze. S odůvodněním, že ti jsou jako jediní schopní vysvětlit Slovo Boží, zbavují prostý lid Bible. I když reformace dala všem Svaté Písmo, stejná zásada, kterou uplatňoval Řím, brání mnohým protestantským církvím studovat samostatně Bibli. Jsou vedeni k tomu, aby převzali víru tak, jak ji vykládá církev: a jsou tisíce těch, kteří se neodvážejí přijmout něco, co jejich vyznání víry anebo stávajícímu učení církve oponuje, přesto, že je to zcela zřetelné v Písmu zjeveno.

I když je Bible plná varování před falešnými učiteli, přesto jsou mnozí připraveni, nechat svou duši střezit duchovními. Dnes existují tisíce takzvaných křesťanů, kteří nemají jiné důvody pro svou víru než to, že byli takto vyučeni náboženskými vedoucími. Necháávají učení Ducha svatého skoro nepovšimnuté a bezvýhradně důvěřují slovům kazatelů. Ale jsou kazatelé neomylní? Jak se můžeme světit vedení, když nerozpoznáme z Božího Písma, jestli jsou nosiči světla? Chybějící morální odvaha opustit veřejně zvolenou cestu svádí mnohé od následování stopy studovaných mužů. Mají nechuť studovat osobně, jsou beznadějně drženi v řetězech omylů. Vidí, že v Bibli je zdůrazněno učení současné pravdy, a cítí sílu Ducha svatého, který její zvěstování doprovází. I přesto ale připustí, že odpor duchovenstva je může odvést od světa. I když je rozum a svědomí přesvědčeno, neodvážejí se tato oslovená duše myslet jinak než většina kazatelů. Svoji vlastní schopnost úsudku a zátěž dědictví obětují nevěře, pýše a předsudkům. (The Great Controversy. 597)

I politické obnovení Judska najde protějšek v obnovené reformované protestantské církvi a silný odpor v zemi. Obě hnutí měla duchovní, církevní a politický aspekt, a opět objevila Bibli a vrátila lidu

zpět její původní význam. A myslím si, že jedna smutná kapitola ještě chybí. Tak, jako navrácení židovští zajatci ukřižovali Krista, tak budou ti, kteří se vrací ze symbolického Babylonu křižovat ty, kteří zachovávají Boží přikázání a mají svědectví Ježíšovo. Ale je tu dobrá zpráva. Tak jako byl před prvním příchodem Ježíše znovu postaven chrám, bude také postaven duchovní chrám před jeho návratem. Tak jako ostatek, který přijal Krista a evangelium a před zkázou Jeruzaléma utekl do Pelly, tak uteče ostatek z obrazného Babylonu, aby unikl zkáze. Zničení Jeruzaléma po odmítnutí Krista je upozornění na zničení světa po odmítnutí třetího andělského poselství. Pak bude velký spor mezi dobrem a zlem ukončen.

Stejně jako Jan Křtitel vyzýval lid Eliášovým poselstvím, aby přijali Mesiáše a připravoval cestu pro jeho první příchod, vyzývá lidi obrazný Eliáš, aby šli po rovné cestě Páně, aby znovu vybudovali pustá místa a uzavřeli trhliny ve zdi. Tak, jako Eliáš musel utíkat před hněvem Jezabel, tak bude muset utéct i obrazný Eliáš, před hněvem závěrečné doby-Jezabel. Tak, jako prosila Herodova žena o hlavu Jana Křtitele, tak bude dcera velké nevěrnice požadovat hlavu závěrečné doby, Eliáše, a obrazný král Herodes dá rozkaz, aby vykonal její přání.

Tak jako existují dva obrazy Eliáše, tak existovali i dva průkopníci příchodu Pána: Jan Křtitel a adventní hnutí. Tak jako existovalo dvojí znečištění chrámu, tak existují i dvě výzvy, opustit Babylon. Tak jako existoval za času Izraele ostatek a ostatek ostatků, tak bude i na konci doby. První chrám byl zničen a Bůh postavil církev na věčném, neměnitelném základu. Druhý chrám křesťanství, hnutí reformace, bude konec konců taky zničen a ustoupí Boží říši, protože se křesťané spojí s Babylónem a nerozpoznají znamení konce.

Bůh vede spor se světem. Když soudce usedne na soudcovský trůn a budou před ním otevřeny knihy, udělá hrozná vyúčtování, před kterým by se dnešní lidé strachovali a chvěli, kdyby nebyli tak zaslepení a okouzlení Satanským klamem a podvodem. Bůh tento svět přivede k odpovědnosti za smrt svého jednorozného Syna, který byl skrze pronásledování znovu křižován a vydán veřejné hanbě. Svět odmítl Krista a Jeho poselství, protože odmítl poselství proroků, apoštolů a poslů. Zamítl Ježíšovy služebníky, proto bude přiveden k odpovědnosti. (Zeugnisse für Prediger, 31)

Protože velké odpadnutí křesťanství zničilo pravdu evangelia a pohřbilo ho pod pohanskými rituály, zrodila se reformace, aby obnovila pravdu. Dokončit tuto velkou práci je úkol, který leží před námi. I když církve reformace stále více popírají své dědictví a to, co jednou bylo s velkým úsilím vybojováno pošlapávají do prachu, i když ekumenické hnutí vynakládá velkou námahu, aby spojilo děti protes-

tantizmu s Římem, přesto tento svět osvětlí anděl nádherou ze Zjevení 18, tak, jak předpovědělo Boží slovo. Ostatek ostatků znovu vybuduje duchovní Jeruzalém, tak, jak je vyjádřeno v prorockých slovech Nehemiáše: „Protož řekl jsem jim: Vy vidíte, v jakém jsme zlém, a Jeruzalém zpuštěný, a brány jeho ohněm zkaženy. Podtěž, a stavějme zeď Jeruzalémskou, abychom nebyli více v pohanění.“ (Ne 2,17) „I řekl Jozue synům Izraelským: I dokudž zanedbáváte vjíti, abyste se uvázali v zemi, kterouž vám dal Hospodin Bůh otců vašich?“ (Joz 18,3)

Tato zem je nám zaslíbena. Pán, Bůh našich duchovních otců, Bůh patriarchů, apoštolů a reformátorů, půjde před námi a daruje nám vítězství. Jenom Jemu zůstaňme věrní.

Žádná omluva pro vědomou slepotu

Nikdo nebude potrestán za víru, kterou nikdy nezískal a ani neměl možnost získat. Přesto se mnozí zdráhají přijmout pravdu a následovat ji jen proto, že se chtějí přizpůsobit světu. Pravda v té míře, v jaké ji porozuměli, a obdržené poznání budou pro ně znamenat odsouzení. (5BC 1145, 1884)

Kdo má příležitost naslouchat pravdě, ale nedělá to a nesnaží se jí porozumět s tím, že neznalost omlouvá, bude uznán před soudem vinným, jako kdyby pravdu zavrhl. Nebude existovat žádná omluva pro ty, kteří si vědomě vyvolili život v bludu, ačkoliv mohli poznat, co je pravda. Ježíš zaplatil svým utrpením a smrtí za všechny hříchy vykonané v nevědomosti, ale ne za vědomé setrvávání v duchovní slepotě.

Nebudeme zodpovědní za poznání, které jsme nezískali, ale za to, které jsme odmítli a zavrhlí. Člověk nemůže přijmout pravdu, která mu nebyla nikdy přednesena, a proto nemůže být souzen kvůli poznání, které nikdy neobdržel. (5BC 1145, 1893)

Konstantinovo obrácení

Nominální obrácení Konstantinovo na počátku čtvrtého století bylo přijato s velkým jásotem; a svět, který se oděl formální spravedlností, vstupoval do církve. Dílo zhouby pak rychle postupovalo. Pohanství, které – jak se zdálo – bylo poraženo, se stalo vítězem. Jeho duch ovládl církev. Jeho učení, obřady a pověry byly vtěleny do víry a bohoslužby následovníků Kristových.

Tento kompromis mezi pohanstvím a křesťanstvím měl za následek pokrok „člověka nepravosti“, o němž se předpovídá v prorocství, že se bude protivit Bohu a bude se vyvyšovat nad Boha. Tento obrovský systém falešného náboženství je mistrovským dílem satanovy moci – památkem jeho úsilí posadit se na trůn, aby ovládal zemi podle své vůle. (GC 50)

Poučení pro církve dnes.

Přátelství bezbožných je nebezpečnější než jejich nepřátelství. Nemůžeme mít žádné společenství s nepřáteli Božími, mezi námi nebo kolem nás, bez toho aniž bychom ohrozili své vlastní duše a duše těch, které nám Bůh svěřil do péče. (ST, June 2, 1881).

Židé se stali kořistí všem národům, jejichž praktiky se rozhodli následovat. (RH, Dec. 28, 1905).

Smísili se s modloslužebníky, spojili se s nimi v obchodě, v zábavě, a dokonce v bohoslužbě, dokud se s nimi ztotožnili v duchu a zájmu. Potom se tito takzvaní přátelé Izraele stali jejich nejukrutnějšími nepřáteli a usilovali všemožnými způsoby zapříčinit jejich zkázu. (ST, Sept. 15, 1881).

Peníze

PENÍZE

Bůh dává lidem také prostředky. Udílí jim síly k získání bohatství. Zvlažuje zemi rosou nebeskou a osvěžujícím deštěm. Dává svit slunce, který zahřívá zemi, probouzí přírodu k novému životu, vzbuzuje květy a dozrávání ovoce. On ale také žádá, abychom Mu z jeho věcí něco vrátili.

Peníze nám nebyly dány, abychom se sami uctili a zvelebili. Jakožto věrní šafáři máme je použít ke cti a slávě Boží. Někteří se domnívají, že Bohu náleží jenom část jejich majetku. Když tuto částku odloží stranou k účelům náboženským nebo dobročinným, na ostatní pohlíží jako na své vlastnictví, jež mohou použít podle své libosti. To však jest omyl. Všecko co máme, náleží Pánu a Jemu musíme vydat počet z toho, jak jsme jeho darů použili. Použitím tohoto nejmenšího peníze svědčíme, zda milujeme Boha nade všecko a bližního jako sebe samého.

Peníze mají velikou cenu, neboť jimi můžeme vykonat mnoho dobrého. Dítka Boží mají v rukou pokrm pro hladovějící, nápoj pro žíznící a oděv pro nahé. Je to zastání se utlačovaných a prostředek ku pomoci nemocným. Peníze samy o sobě nemají větší cenu než písek; hodnoty pro nás nabývají, když jimi získáváme své životní potřeby, nebo když jiným poslouží ku požehnání, anebo k rozšíření věci Kristovy.

Nahromaděné bohatství jest nejenom neužitečné, ale jest kletbou. V tomto životě

stává se člověku osidlem, které tlumí lásku ku pokladům nebeským a ve veliký den Boží, jako svědek nepoužitých darů a zanedbaných možností, odsoudí svého vlastníka.

Písmo praví: „Nuže nyní, boháči, plačte, kvílíte nad bídami svými, které přijdou. Zboží vaše shnilo a roucho vaše zmolovatělo. Zlato vaše a stříbro zrezivělo a rez jejich bude na svědectví proti vám a zžije těla vaše jako oheň. Shromáždili jste poklad ku posledním dnům. Aj, mzda dělníků, kteříž žali krajiny vaše, při vás zadržena, křičí a hlas volání ženců v uši Pána zástupů vešel.“ Jakub 5, 1-4.

Kristus neschvaluje marnivé nebo nepozorné použití peněz. Jeho naučení o šetrnosti a šafaření: „Sbeřte ty drobty, ať nezhytnou.“ (Jan 6, 12), týká se všech jeho následovníků. Kdo poznává, že peníze jsou hřívnou od Boha mu svěřenou, bude opatrně šafařit a pečlivě bude šetřit, aby dal co může.

Čím více peněz vydáváme za vnější okázalosti a uspokojení sobeckých žádostí, tím méně budeme mít k nasycení hladovějících a k oděni nahých. Každým nepotřebně vydaným penízem zmenšujeme si vzácné možnosti k vykonání dobrého. Kdo tak činí, olupuje Boha o čest a slávu, kterou by Mu mohl vzdát správným použitím daru lidem svěřených.

Pravé a falešné proroctví

H.K. LaRondelle

V dnešní době nejistoty a rychlých změn se mnoho lidí táže, co jim přinese budoucnost. Astrologie prožívá ve své dlouhé historii velký rozkvět. Mnozí lidé se pokoušejí zjistit u věhlasných médií svoji budoucnost nebo získat radu do života. Ale s politováním musíme konstatovat, že to není žádný spolehlivý zdroj zpráv ohledně budoucnosti.

Jak je to s proroctvími v Bibli, která se týkají budoucnosti? Položme si otázku: „Jak můžeme spolehlivě zjistit co míní Bible pod mysteriálním názvem Har Magedon, jinak řečeno Aarmagedon? Někteří křesťané znají Bible jsou přesvědčeni, že pravá církev Kristova bude ušetřena utrpení, která přijdou na svět. Bůh je vezme krátce před nepokoji doby konce do nebe. Tito vykladači, kteří mimo jiné používají prorocké výroky jako Izrael a hora Sion v doslovném významu vidí v založení státu Izrael v r.1948 první znamení brzkého nanebevzetí věřících křesťanů.

Na druhé straně jiní věří tomu, že také pravá Kristova církev musí projít dobou soužení.

Moderní spekulace o vyplnění proroctví

Někteří dispensacionalisté, jako např. H. Lindsell, považují Blízký východ za jeviště proroctví doby konce. Tvrdí, že Písmo předpovídá, že události na Blízkém východě budou hrát ústřední roli před druhým příchodem Ježíše Krista. Armagedon vztahují na poslední válku mezi státem Izrael a spojenými arabskými ropnými zeměmi. Podle jejich spekulací nastane konec dříve, než se vyčerpá ropa arabských národů. Mnozí vidí v obsazení staré části Jeruzaléma izraelskou armádou v Šestidenní

válce v r. 1967 vyplnění starozákonních proroctví a považují ji dokonce za rozhodující obrat v lidských dějinách. Derek Prince se dokonce odvažuje tvrdit, že převzetí vlády Izraelem nad oblastí, kterou Ježíš znal jako okolí Jeruzaléma představuje přechod z jednoho časového období do druhého. Čas, který Ježíš označil jako dobu vymezenou pohanům spěje ke svému konci. Začíná nové období, kdy na zemi nastupuje Boží vláda nad Izraelem a všemi národy. Dispensacionalisté považují moderní stát Izrael za ohnisko posledního konfliktu. Z toho vyplývá, že je bezpodmínečně nutné hledat úplné vyplnění etnických a geografických popisů v dnešní době. Základní požadavek mimo jiné říká, že moderní stát Izrael bude teokratickým Bohem řízeným národem uprostřed pohanského okolí. Za tímto konceptem se skrývá představa, že původní význam starozákonních proroctví nezávisí na naplnění podmínek novozákonní doby a to bez ohledu na to, co znamená dramatický obrat prvního příchodu Ježíše Krista pro všechna starozákonní proroctví.

Pravá a falešná proroctví ve starém Izraeli

Krátce před babylonským zajetím byli někteří Židé pevně přesvědčeni, že Bůh židovský národ velice brzy napraví a bohatě mupožehná. Tito nacionalističtí kazatelé se odvolávali na dřívější Boží zaslíbení, přičemž sami pohrdli smlouvou, kterou měl Izrael s Bohem. Poukazovali na nádherný chrám vybudovaný Šalamounem a volali: „Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův“ (Jr 7,4), jako by chtěli říci: Bůh a židovský národ jsou nerozdělitelní, aniž by brali v úvahu chování Izraele vůči Bohu! Proti tomuto pocitu sebejistoty vystupuje právem prorok Jeremiáš. „Takto praví Hospo-

Pravé a falešné

din zástupů: Neposlouchejtež slov těch proroků, jenž prorokují vám, prázdných vás zanechávající. Vidění srdce svého mluví, ne z úst Hospodino-vých.“ (Jr 23.16)

Dokonce i mezi babylonskými zajatci se objevili samozvaní proroci, kteří oznamovali brzký návrat Izraele do zaslíbené země, čímž probudili ducha vzpoury. Nabuchodonozor nechal dva vzbouřence popravit. (Jr 29.21,22)

Jednoho dne, když byl Jeremiáš na dvoře chrámu, se náhle setkal se svým největším odpůrcem, patriotním prorokem Chananiášem. Ten se odvážil předpovědět, že Bůh velice rychle splní své zaslíbení a znovu vybuduje Izrael. Toto tvrzení bylo v přímém rozporu s Jeremiášovým proroctvím, podle kterého měl trvat exil Židů v Babylóně plných 70 let. (Jr 25.11; 29.10) Chananiáš chladnokrevně tvrdil, že takto mluvil Hospodin, že zajaté vyvede zpět během dvou let. (Jr 28.2,4) Pro izraelský lid to bylo bezpochyby senzační proroctví. Prorok zvěstoval pokoj (mír) (šalom), který měl být bezprostředně před nimi. Ve skutečnosti se jednalo jen o naplnění jeho představ. Položme si rozhodující otázku: Proč bylo Chananiášovo proroctví falešné? Byla to jen předpověď o brzkém návratu Izraelitů ze zajetí? Existuje základní rozdíl mezi falešným a pravým prorokem. Falešný prorok nespojuje Boží zaslíbení o pokoji a požehnání budoucího Izraele s podmínkami, které byly pevně stanoveny pro teokratický národ, a také spojeny s opravdovou lítostí a obrácením se k Hospodinu. Jr 29,10-14: „Takto zajisté praví Hospodin: Že jakž se jen vyplní Babylonu sedmdesáte let, navštívím vás, a potvrdím vám slova svého výborného o navrácení vás na místo toto. Nebo já nejlépe znám myšlení, kteráž myslím o vás, dí Hospodin, myšlení o pokoji, a ne o trápení, abych učinil vašemu očekávání konec přežádostivý. Když mne vyzývati budete, a půjdete, a modliti se ke mně budete, tedy vyslyším vás. A hledající mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým. Dám se zajisté naleztí vám, dí Hospodin, a přivedu zase zajaté vaše, a shromáždím vás ze všech národů i ze všech míst, kamžkoli jsem zahnal vás, dí Hospodin, a uvedu vás zase na místo toto, odkudž jsem vás zastěhoval.“

Obrácení a morální obnova byly klíčovými tématy Jeremiášova proroctví. (Jr 18,17-19) Chananiášova řeč ovlivnila Izrael, takže se odvrátil od Boha, (Jr 28,16) a spoléhal se na lež. (v.15)

Po králi Chiskiášovi upadl v Jeruzalémě náboženský život. Obzvláště za vlády Sedechiáše, posledního judského krále, povstalo mnoho falešných proroků, jejichž poselství o pokoji a bezstarostnosti přinášelo falešné naděje, a navíc urychlilo Boží soud nad nekajícím se městem. „A hojí potření dcery lidu mého povrchu, říkajíce: Pokoj, pokoj, ješto není žádného pokoje.“ Jr 6,14. „Ustavičně říkají těm, kteříž mnou pohrdají: Pravil Hospodin: Pokoj míti budete, a každému chodícímu podlé zdání srdce svého říkají: Nepřijdeť na vás nic zlého. Nebo kdož jest stál v radě Hospodinově, a viděl neb slyšel slovo jeho? Kdo pozoroval slova jeho, neb vyslechl je? Žeť jsem neposílal těch proroků, ale sami běželi, že jsem nemluvil k nim, a však oni prorokovali.“ Jr 23,17.18.21)

Samozvaní izraelští proroci byli zřejmě přesvědčeni o tom, že pokračují v tradici pravých proroků. Ale Bůh nad nimi vynesl jiný rozsudek: Ez 13,10.11.15.16 „Proto, proto že v blud uvedli lid můj, říkajíce: Pokoj, ješto nebylo žádného pokoje. Jeden zajisté ustavěl stěnu hliněnou, a jiní obmítali ji vápnem ničemným. Rciž těm, kteříž obmítají vápnem ničemným: I však to padne. Přejde přívál rozvodnilý, a vy, kamenové krupobití velikého, spadnete, a vítr bouřlivý roztrhne ji. A tak vykonaje prchlivost svou na té stěně, a na těch, kteříž ji obmítají vápnem ničemným, dí vám: Není více té stěny, není ani těch, kteříž ji obmítali, totiž proroků Izraelských, kteříž prorokují Jeruzalému, a ohlašují jemu vidění pokoje, ješto není žádného pokoje, praví Panovník Hospodin.“ Mojžiš od samého začátku učil, že rozhodujícím znakem pro rozlišení pravého proroctví od falešného je to, zda se shoduje s vůlí Boží. (5M 13,1-5) Bůh může poslat národu falešné proroky, aby je tímto způsobem vyzkoušel a aby se ukázalo, zda milují Boha z celého srdce svého a z celé duše své. (v.3)

Po zničení Jeruzaléma Nabuchodonozorem v r. 586 př. Kr. zjevil Bůh hlubší příčiny falešného proroctví o pokoji: Pl. 2,14; 4,13: „Proroci tvoji předpovídali tobě lživé a ničemné věci, a neodkrývali nepravosti tvé, aby odvrátili zajetí tvé, ale předpovídali tobě těžkosti, oklamání a vyhnání. Pro hříchy proroků jeho a nepravosti kněží jeho, vylévajících u prostřed něho krev spravedlivých.“ (Zde je zřetelně vidět původní Boží plán A a plán falešných proroků B, i to, kam svedli celý národ. Pozn. překladatele.) Falešní proroci zřejmě neměli zájem na tom, aby se lidu

dobře dařilo. Proto je Ezechiél ukazuje ještě ostřejší formou. Ez 22, 28-31: „Proroci pak jejich obmítají jim vápnem ničemným, předpovídají marné věci, a hádají jim lež, říkajíce: Takto praví Panovník Hospodin, ještě Hospodin nemluvil. Lid této země činí nátisk, a cizí věci mocí běře, chudému a nuznému ubližují, a pohostinného utiskují nespravedlivě. Hledaje pak někoho z nich, kterýž by udělal hradbu, a postavil se v mezeře před tváří mou za tuto zemi, abych jí nezkazil, žádného nenacházím. Protož vyleji na ně rozhněvání své, ohněm prchlivosti své konec jim učiním, cestu jejich jim na hlavu obrátím, praví Panovník Hospodin.“

Ve své aroganci se pokoušeli falešní proroci dokonce zabránit oznámení pravého Božího slova Božími proroky. (Mi 2,6; Am 7,16) Jako odpověď na projev falešných proroků káže Micheáš místo pokoje, pravý opak. Mi 3,12: „A protože vaší příčinou Sion jako pole orán bude, a Jeruzalém v hromady obrácen bude, a hora domu toho v vysoké lesy.“

V čem tedy spočívá zásadní rozdíl mezi falešným a pravým proroctvím v dějinách Izraele? Snadno nás může napadnout, že praví proroci zvěstovali do budoucnosti jen negativní události (zánik), falešní proroci naproti tomu hlásali pokoj a spokojenost. Ale není tomu tak, protože i Boží proroci mluvili o naději na trvalý pokoj (mír) v Mesiášově říši. (Mi 4,1-5; Am 9,11-15; Jr 23,5.6 atd.)

Rozhodující rozdíl spočívá v tom, že praví proroci kladli důraz na opravdovou lítost, která je předpokladem pro změnu Božího rozhodnutí. Z toho důvodu také předpověděli, že jen malý duchovní zbytek „ostatek“, zakusí zaslíbený pokoj a požehnání pro Izrael. (Am 5,6; Mi 2,12.13....) Falešní proroci nebrali morální podmínky v úvahu a zvěstovali naplnění Božích zaslíbení o znovuvybudování Izraele, jako by se jednalo o bezpodmínečnou garanci. Tito proroci se nesnažili ukázat na hříchy Izraele. Nevolali lid k víře a poslušnosti vůči smlouvě uzavřené s Bohem. Nepoznali historickou hodinu odpadnutí. Místo toho propagovali svoje zamilované učení o bezpodmínečném vyvolení Izraele bez rozhodujícího spojení s Bohem a bez ohledu na přinesenou oběť Ježíše Krista.

Dnes můžeme také poznat falešného proroka podle toho, že hlásá přesně stejné neomezené přijetí a bezpodmínečné vyvolení a znovuvybudování moderního státu Izrael.

Jak rozlišuje NZ pravé a falešné proroctví

Pro křesťany je Ježíš pravým vykladačem SZ. Vidí v Ném Mesiáše izraelských proroctví. Ježíš se nejen považoval za Božího proroka, On také v Boží plné moci odůvodnil proroctví a ukázal na pravé a falešné proroky. (Mk 13) V Ježíši ukázal Bůh izraelskému národu nejjasnější a nejbohatší zjevení Své vůle a svůj úmysl s uzavřenou smlouvou v pohledu na Abrahama, Mojžíše a Davida. (Žd 1,1.2) Teologové v dnešní době stále více poznávají, že ve středu SZ nestojí v první řadě Izrael, ale že Ježíš je srdcem proroctví v historické misii Izraele. Z toho vyplývá, že biblickým proroctvím můžeme porozumět teprve tehdy, když je dáme do souvislosti s Bohem a Mesiášem. (2K 1,20) Kristus varoval své následovníky: Mt 7,15.16: „Pilně se pak varujte falešných proroků, kteříž přicházejí k vám v rouše ovčím, ale vnitř jsou vlci hltaví. Po ovocích jejich poznáte je. Zdaliž sbírají z trní hrozny, aneb z bodláčů fíky?“

Ovocem nemyslel Kristus schopnosti proroků, kteří vymítají zlé duchy a konají různé divy, ale poslušnost vůle nebeského Otce. (Mt 7,21-23) Falešné proroctví zvěstuje Boha, který nemá nic společného s Panovníkem Izraele a Vykupitelem, s Bohem, který vyžaduje morální obrácení a poslušnost. Před falešnými proroky jsme varováni, protože: 5M 13,6-8: „Jestliže by tě tajně nabádal bratr tvůj, syn matky tvé, aneb syn tvůj, aneb dcera tvá, aneb manželka, kteráž jest v lůně tvém, aneb přítel tvůj, kterýž by milý byl jako duše tvá, řka: Poďme a služme bohům cizím, (kterýchž jsi neznal ty ani otcové tvoji), z bohů pohanských, kteříž vůkol vás jsou, buď blízko aneb daleko od tebe, od jednoho konce země až do druhého konce jejího. Nepovoluj jemu, aniž ho poslouchej, neodpusť mu oko tvé, aniž se slituješ, aniž zatajíš ho,“

Kristus nás varuje: Mt 24,24: „Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činiti budou divy veliké a zázraky, tak aby v blud uvedli, (by možné bylo,) také i vyvolené“.

Ten, kdo zvěstuje pro Izrael a církve pokoj, ale zapomíná při tom na Bohem dané podmínky nutné k naplnění proroctví nezvěstuje Boha Písma svatého. Apoštol Pavel nás varuje v pravém prorockém stylu: 1T 5,3: „Neb když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a neujdouť toho.“

Kde jsou věrné ostatky Izraele?

Ježíš varuje s velkou vážností židovské vůdce ve Svě době: Mt 21,43; 23,38: „Protož pravím vám, že bude odjato od vás království Boží, a bude dáno lidu činícímu užítky jeho. Aj, zanechávat se vám dům váš pustý.“ Co přivedlo Ježíše k tak šokujícímu sdělení, že Bůh odejme vyvolenému národu právo teokracie? Důvod nám sděluje v podobenství o zlých vinařích. Ti se rozhodli usmrtit syna majitele vinice. Mt 21,37.38: „Naposledy pak poslal k nim syna svého, řka: Ostýchati se budou syna mého. Vinaři pak uzřevše syna jeho, řekli mezi sebou: Tentot jest dědic; pojďte, zabijme jej, a uvažme se v dědictví jeho.“ Tímto způsobem zavrhlí Židé úhelný kámen. (v.42!) Proto nebude Boží království dáno budoucí židovské generaci, nýbrž jen těm, kteří přijmou proroctví o předpovězeném Mesiáši. Ježíš ujistil učedníky: Lk 12,32: „Neboj se, ó maličký stáde, neboť se zalíbilo Otci vašemu dáti vám království.“ Povolal jen dvanáct apoštolů, kteří představují mesiášský Izrael, který Kristus označuje jako svojí církev. V apoštolské církvi byly shromážděny ostatky starého Izraele věřící v Krista. Proto také apoštol Pavel říká: „Takť i nyní ostatkové podle vyvolení jdoucího z pouhé milosti Boží zůstali...“ (Ř 11,5.)

Bohem zaslíbená požehnání se nenaplní na izraelském národu jako na politické organizaci nebo etnické skupině, nýbrž na novém věřícím mesiášském společenství. Ostatkové Izraele byli nejdříve ti, kteří přijali Krista jako Pána Izraele a Vykupitele světa. Do tohoto věřícího zbytku byli také přijati obrácení pohané. (Ř 10,9-13) Jako bývalé ratolesti plané olivy byli naroubováni na zbytek kmene, který představuje Boží lid. (Ř 11,17) Židé, kteří zavrhlí Krista, byli z olivy Boží smlouvy vylomeni, ale mohou, pokud nezůstanou nevěřící být znovu naroubováni. (Ř 12,23) Vše závisí na tom, zda věří Kristu jako Mesiáši, jako jádru všech biblických předpovědí a zaslíbení. Židé, kteří stále odmítají Ježíše jako Pána Izraele zůstanou rozptýleni, i když žijí v Palestině! Biblická proroctví říkají, že se Izrael shromáždí kolem Mesiáše: „A budeť v ten den, že na kořen Izai, kterýž stane za korouhev národům, pohané pilně ptáti se budou; nebo odpočívání jeho bude slavné.“ (Iz 11,10) Toto nádherné zaslíbení o znovuvybudování Izraele se začalo naplňovat tehdy, když Ježíš zval Židy: Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi

jste, a já vám odpočinutí dám.“ (Mt 11,28).

Ježíšův život ukázal čas mesiášského naplnění. Kristova duchovní církev je naplněním proroctví o znovuvybudování Izraele. Tím se Kristus stává ohniskem starozákonních předpovědí o ostatcích Izraele. Obležení Jeruzaléma Římany ukazuje, jak je důležité mít jasno v tom, kdo je pravým Božím Izraelem. Krátce před zničením Jeruzaléma v r. 70 p. Kr. povstali v městě falešní proroci, kteří zvěstovali brzké osvobození od ohrožení římskou armádou. Falešní proroci se odvolávali na zaslíbení daná Izraeli před dávnou dobou na hoře Sion ústy starozákonních proroků a prorokovali brzké osvobození. (Jl 2,32; Da 12,1) Čas je odhalil jako falešné proroky a nezodpovědné vykladače biblických proroctví, kteří byli odsouzeni k hrozné smrti. V čem spočívala základní chyba jejich proroctví? V tom, že chápali zaslíbení o znovuvybudování Izraele jako bezpodmínečnou garanci pro židovský národ. Proto Kristus poručil svým učedníkům, aby utekli ze svatého města, které mělo být zničeno. (Mt 24,15-20) Také odebral Jeruzalému přítomnost Mesiáše a prohlásil: „Aj, zanechávat se vám dům váš pustý.“ Mt 23,38 Vlastně svaté místo je osoba Ježíše Krista. Sám vysvětlil: „Ale pravímť vám, že větší jest tuto nežli chrám.“ (Lk 17,20-21; J 4,21-24) Proto je správný jedině kristocentrický výklad SZ. Dalším znakem falešného proroctví je jak nepřímé, tak i přesné určování druhého příchodu Krista.

Krátce po zmrtvýchvstání se tázali učedníci Krista: „Oni pak sšedše se, otázali se ho, řkouce: Pane, v tomto-li času napraviš království Izraelské? I řekl jim: Nenít vaše věc znáti časy anebo příhodnosti časů, kteréžto Otec v moci své položil.“ (Sk 1,6.7) Kristovi vyvolení nebudou svedeni falešnými proroky. Apoštol Pavel nás ujišťuje: „Ale vy, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den jako zloděj zachvátil. Všickni vy synové světla jste a synové dne; nejsmeť synové noci, ani tmy. Nespěmež tedy, jako i jiní, ale bděme a střízliví budme. Nebo kteříž spí, v noci spí, a kteříž se opíjejí, v noci opilí jsou. Ale my, synové dne jsouce, střízliví budme, oblečení jsouce v pancíř víry a lásky, a v lebku, jenž jest naděje spasení. Nebo nepostavil nás Bůh k hněvu, ale k nabytí spasení, skrze Pána našeho Jezukrista,“

Harmagedon, Hans K. LaRondelle.

Pokračování příště.

Lékařská misie v Mexiku

Před několika měsíci navštívil lékařskou misijní stanici v Mexiku katolický kněz s naléhavou prosbou. Jeho představený biskup vážně onemocněl nějakým druhem rakoviny a prosil, zda by se zdejší lékaři mohli o něho postarat a přijmout ho do léčení. Samozřejmě že všichni byli velmi překvapeni. Odpověď zněla: „Ano, rádi ho přijmeme, ale nejdříve s ním musíme mluvit o důležitých věcech týkajících se jeho zdraví.“

Vše bylo ujednáno, biskup byl se vším srozuměn a za několik týdnů mohl stanici opustit v dobrém zdravotním stavu. Před odchodem mu dal lékař do rukou knihu Cesta ke zdraví od EGW. Biskup poděkoval a lékaře pozval na návštěvu k sobě. Když ho lékař navštívil, ukázal mu ve své knihovně celou řadu knih od EGW (měl tam snad všechny, které napsala) a řekl, všechny je musel přečíst. „Byla to moje úloha, kterou jsem dostal od svého nadřízeného. Jsem totiž jezuita. My víme, že CASD je jedinou církví, která má živé proroctví a nechceme, aby je lidé znali a tyto knihy četli. Tyto knihy obsahují všechny naše plány (jezuitů). Především se nemá rozšiřovat a číst kniha Velký spor věků.“ Tato kniha se také uvádí pod názvy Velké drama věků nebo Vítězství lásky boží.)

To se událo před velmi krátkou dobou.

(Překlad ze záznamu přednášek br. Huga Gambetty na misijním campu hw v srpnu 2008 v Německu, překlad - redakce)

Pozn. redaktora časopisu: Pokud se zamyslím nad obsahem této krátké zprávy, aniž bych bral v úvahu jiné skutečnosti, vidím jak je snadné plnit požadavky satana, které jsou: Nečíst knihy EGW a to zejména Velký spor věků a nerozšiřovat ho.

Z vlastní zkušenosti vím, jaký odpor tomu satan klade a jaký má úspěch u členů církve.

Foto Jurica

Jak biblické jsou naše sbory

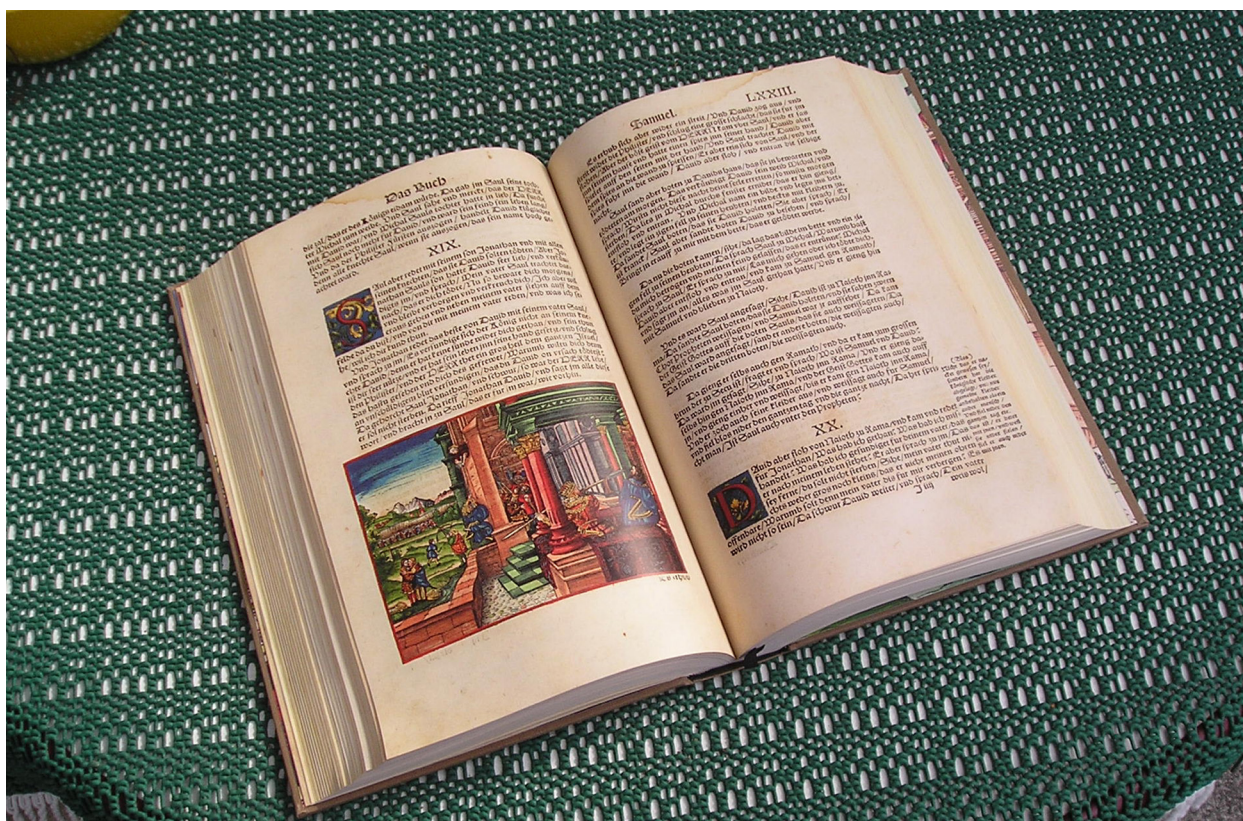

Foto Jurica

Rolf Müller

Oči bratra zářily vzrušením když říkal: „Naším úkolem není odsoudit časové proudy. Nejsme k tomu povoláni. Ježíš říká: Nesudte, abyste nebyli souzeni! Mluvit je stříbro, mlčet je zlato! Místo kritizování, máme raději pracovat v církvi! Každé kritické vyjadřování ukazuje na ducha odsuzování. Plevel musí růst až do žně, jinak je nebezpečí, že se vytrhne i s pšenicí!“

Žel, takové výroky nejsou ojedinělé. Dnešním lidem není nic tak protivné, jako zabývat se biblickými pravdami. Místo toho pěstujeme atmosféru: „Mějme se rádi a buďme jednotní.“ Když nám vlhne zdivo budovy, uděláme všechno pro to, aby zdi byly suché a je-li to nutné, opravíme také střechu, jen abychom zabránili větším škodám.

V duchovním smyslu jsme většinou bezstarostní. Nezkoušíme, co říká Boží slovo a nic nepodnikáme.

Jsmo všemu otevření a proto necháme proniknout do duchovního života bez rozdílu všechno. Tak se nabourává činnost církve. I když Pán zaslíbil, že brány pekla církev nepřemohou, není to žádné povolení k bezstarostnosti v duchovních věcech.

Často mám dojem, že návštěvníci sboru očekávají zábavnou řeč pastora a ne vážné kázání. Právě evangelium Ježíše Krista je již pro nás nudné, to již přece všichni známe. Návštěvníky musíme motivovat anekdotami, zábavnou hudbou, bezstarostností, pohybem u hudby a dalšími podobnými aktivitami. Boží slovo nestačí, musíme být stále vynalézavější,

aby stoupal počet návštěvníků. Jen nenazlobit lidi nějakými řeči o smrti Krista na kříži. Nevěříme přece tomu, že by Boží slovo mohlo lidi změnit. Musíme ho zředit a ochutit k pobavení lidí.

Mluvíme k lidem podle jejich přání, místo abychom jim řekli, že bez Spasitele zůstanou ztraceni se svými hříchy. Často pravdu zlehčujeme a upravujeme na úroveň dětí z mateřské školy. Vážnost poselství tak snižujeme a o úzké cestě a těsné bráně mluvíme jen málokdy.

John McArthur se zamýšlí: „Pozvání evangelia není prosbou k hříšníkově, aby dovolil Zachránci vstoupit do jeho života. Je to výzvou a příkazem činit pokání a následovat Ho. Velký zázrak vykopení nespočívá v přijetí Krista, ale v tom, že On nás přijme.“ Je naše zvěstování Božího slova „léčivým zneklidněním“, nebo zní „náš Bůh je neškodný“? Kde zůstává odkaz toho, že člověk je před Bohem hříšným a navždy ztracený?

Nemusí se snad člověk nejdříve probudit ze své falešné jistoty? Než bude moci být zachráněn musí nejdříve poznat svoji ztracenost. Jestliže se má víra a Boží milost orientovat podle člověka tak, jak tomu dnes je, tak je to jen mozková pavučina. Bez pokání a bez uznání pravdy o našem hříšném stavu není východisko z našeho zatracení.

Kde ještě dnes nalezneme strach z Boha? Poukazuje se na následky z nedůvěry a neposlušnosti Boha? Kde ještě existuje ukládání církevní kázně? Dnes nejsou napravováni hříšníci, ale ti, kteří hřích nazývají pravým jménem. Neměli bychom raději praktikovat místo nových metod a nových forem pobožnosti znovu „poslušnost víry“? (Ř 1,5; 16,26)

Jako Boží církev bychom měli znovu získat odvahu ke konfrontaci a nestydět se zřetelně naznačit dělicí čáru, pokud jde o vliv ducha doby. Zemřel snad Kristus na kříži proto, abychom Ho oslavovali legrací a lotrovinami? Byla snad reformace jen velkým omylem? Zemřeli mučedníci reformace zbytečně pro svoji víru? Bylo to jen neporozumění?

Bojím se, že si děláme více starostí o to, co si o nás myslí svět, než o to, co říká Bůh. Kvůli přizpůsobování se době, se mnoho sborů dostává do krize. Důvodem je nejasný vztah k Božímu slovu. Když mizí důvěra v Bibli, nejsme už světlem a solí, nýbrž jsme vlašni. Bůh nás ze svých úst vyplivne. Pomůže nám návrat k Božímu slovu. Bibli nesmíme nic přidat ani ubrat. Bible je bez omylů a chyb. Kdo dnes ale za tím stojí, stojí mimo (outsider). Dostává se mu nejen hněvu světa, ale také nepřívětivosti spoluvěřících. Říkají: „Jak může být někdo tak netolerantní?“ Ale v otázkách pravdy není tolerance na místě!

To nemá nic společného s nadřazeností nebo s ne-

dostatkem lásky. Jsem realista a vím, že žádný sbor není perfektní, ale základ musí být nosný. To poznáme podle toho, jak si vážíme Biblické pravdy, na hodnotách kázání, na zdravém učení a praxi. Uctíváme Boha? Je misie důležitou součástí práce sboru? Vyznačuje se sbor láskou k Bohu a vzájemnou láskou? Panuje jednota ve víře? Existují možnosti spolupráce? Žádný sbor nesplňuje dokonale tyto podmínky.

Na zemi neexistuje dokonalý sbor. To ale není důvodem k tomu, abychom snížili Biblický standart. Jde o povzbuzení k postavení se do středu otázky, o kterých se dnes již nediskutuje.

Něm. evang. časopis Topic 1/2009. S povolením zveřejnění přeložil J. Jurica

HŘÍCH SMĚŠOVÁNÍ

The Sin of Mixing!

David Wilkerson

Kolik znáš církví, které jsou zaplaveny mocnou přítomností Ježíše Krista? Kde jsou věřící tak naplněni bázní a úctou, kde se shromažďují ve svatém mlčení. Kde se nikdo neodvážá být neuctivý, prostořeký nebo pošetilý. Kde je zpívání tak naplněno Kristovou přítomností, že hříšníci vzlykají. Kde se odpadlíci a zlí hříšníci cítí tak uboze, že buď utíkají k oltáři nebo ven ze dveří. Kde je kazatel tak pomazaný, až se zdá, jako by jeho obličej zářil nadpřirozenou slávou a jeho slova mají usvědčující moc.

Kolik znáš křesťanů, kteří žijí ve slavném vítězství, jaké vychází z mnoha hodin strávených v Ježíšově přítomnosti? Znáš někoho, v jehož blízkosti být je vzrušující, neboť v něm můžeš cítit vítězství a pokoj? Kde jsou ti, kdo se radují z boření pevností, strhávání zlých, hříšných představivostí, vítězové nad chťicem a vášněmi, kdo našli a přisvojili si silnou Pánovu paži na všechna svá zranění, problémy, strachy a úzkosti. Jak to že je tak málo církví, tak málo pastorů a tak málo křesťanů, kteří žijí a pulsuji z moci Kristovy přítomnosti!

Proč? Protože tato generace křesťanů je vinna hříchem směšování! Bylo nám zabráněno vstoupit do skutečné přítomnosti Krista, protože již nechceme být odděleným lidem. Chceme se směšovat. Nechceme být odlišní.

Směšování znamená „spojování, slučování nebo smíchání do jedné hmoty tak, že se jednotlivé charakteristické rysy ztratí.“ Je to promíchání dvou prvků, které způsobí, že ztratí svou zvláštní jedinečnost a převzmou nový, podivný charakter.

Nepopisuje to přesně to, co se dnes děje v křesťanství? Boží lidé se chtějí smísit

a promíchat – a brzy ztratí své jedinečné, odlišné, zvláštní postavení. Ztratí svůj Boží charakter a převzmou charakter světa. Od počátku si Bůh určil, že bude sám sebe zjevovat. Svou přítomnost jen prostřednictvím zvláštních, oddělených lidí.

Vybral si k tomu Izrael - pokud se vyvarují hříchu směšování:

„Nebo ty lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému; tebe vyvolil Hospodin Bůh tvůj, abys jemu byl lidem zvláštním, mimo všechny národy, kteříž jsou na zemi“ (5M 7,6).

Mojžíš věděl, že byla pouze jediná věc, která je činila zvláštními nebo odlišnými od všech ostatních lidí na zemi. Nebylo to proto, že by byli oni sami hodnotní nebo svatí. Byla to Boží přítomnost zjevená uprostřed nich! Oni jediní měli skutečnou přítomnost Všemohoucího Boha.

„I odpověděl (Bůh Mojžíšovi): Tvář má předcházeti vás bude, a dámt' odpočinutí. I řekl (Mojžíš): Nemá-liť předcházeti nás tvář tvá, nevyvozuj nás odsud. Nebo po čem poznáno bude zde, že jsem našel milost před tebou, já i lid tvůj? Zdali ne po tom, když půjdeš s námi, a když oddělení budeme, já a lid tvůj, ode všeho lidu, kterýž jest na tváři země?“ (2M 33,14–16)

Zde je přesvědčivý důkaz toho, že Boží lid je zvláštní a odlišný vzhledem ke skutečné přítomnosti Pána uprostřed nich! Odstraň Jeho přítomnost a není tu žádný rozdíl od zbytku církevního světa. Jakákoliv církev nebo lidé se mohou chlubit, že jsou duchem naplnění a plní evangelia, ale jestliže neexistuje ohromující přítomnost Krista působící mezi nimi, jsou zrovna tak obyčejní jako kterákoliv jiná mrtvá, suchá církev. Jsme

zvláštní, odlišní, jen když je mezi námi plně zjevena Kristova přítomnost.

Bůh varoval Izrael, že jakékoliv směšování se světem způsobí, že vzdálí Svou přítomnost a odmítne je jako zvláštní kanál svého zjevení. Měli přikázáno jednat nelítostně s bezbožným, hříšným, pohanským duchem té doby:

„A dá je Hospodin Bůh tvůj tobě, abys je pobil: jako proklaté vypleníš je, nevejdeš s nimi v smlouvu, aniž slituješ se nad nimi... nikoli nespřízníš se s nimi; dcery své nedáš synu jejich, a dcery jejich nevezmeš synu svému... neboť by odvedla syna tvého od následování mne...“ (5M 7,2–4).

Jozue také varoval Boží děti: „...budou vám osidlem a úrazem i bičem na bocích vašich, a trním v očích vašich, dokud nezahynete z země této výborné, kterouž vám dal Hospodin Bůh váš“ (Jozue 23:13).

Jozuovo varování je dnes zrovna tak potřebné. Vysvětluje mnoho ozranění a bolesti v životech některých křesťanů. Přemýšlej o tom, že rozšířené utrpení, strádání a ostny, jsou způsobené spřízněním se světem. Příímý důsledek hříchu směšování.

Izrael miloval směšování! Boží lidé byli odhodláni odstranit všechno, co je činilo odlišnými od zbytku světa. Štítily se urážek, že jsou zvláštní, oddělení. Chtěli krále, jako měl zbytek světa. Chtěli sexuální svobodu, jako zbytek světa. Chtěli flirtovat a libovat si v cizoložství a ještě pokrývat oltář slzami; chtěli chtíč, vášeň, nemorálnost, pornografii, smilstvo a modly zbytku světa. Tak odmítli Jeho přikázání být oddělení a zvláštní pro Něho. Hřešili a stali se pyšnými a domýšlivými, vyrobili si podoby ulité z kovu a uctívali celý nebeský zástup (slunce, měsíc, hvězdy), činili to, co je zlé před Boží tváří „jako činili hříšníci.“

„A protože opovrhl Hospodin všechno símě Izraelské a ssušoval je, a vydal je v ruku loupežníků, až je i zavrhl od tváří své...“ (2Kr 17,20).

Izrael nepotřeboval vyhledávat konzultanty nebo duchovní poradce nebo proroky, aby zjistil, proč jsou tak sužováni a plní zoufalství. Věděli, proč jsou trápeni. Věděli, proč se na ně nakupily potíže, Hospodinova přítomnost byla pryč! Bůh je odmítl jako kanál Své přítomnosti a předal je kazisvětům, lupičům!

Samozřejmě že ne všichni, kdo trpí, jsou odmítnuti jako kanál Kristovy přítomnosti. Mnozí jsou nemocní a trpí, protože jako u Davida Bůh usiluje zjevit více své přítomnosti trpícím nebo těm, kdo jsou jim blízko. Ale v kontextu se zde mluví o lidech, kteří žijí v duševní a duchovní trýzni, protože odmítli své místo v Bohu.

Převládající poselství proroků bylo „vaše nepravosti odehnaly Boží přítomnost“

Jeremiáš se ptal Izraele: „Proč myslíte, že vám Hospodin způsobil všechny tyto věci?“ Pak jim dává odpověď: „Protože jste opustili Hospodina a smísili se světským a hříšným mezi vámi (Jr 8,19 anglický překlad). Bůh mluvil ke svému lidu skrze proroka slovy: „Což se mne nebudete báti? dí Hospodin. Což před obličejem svým nebudete se trást? ...ale lid tento má srdce zarputilé a spurné, odstoupili a odešli... a hříchové vaši připravují vás o to dobré...“ (Jr 5,22–25).

Poslechněte si Boží obžalobu proti těmto mísičům!

„Vytylí jsou, lesknou se, nadto umějí se vyhýbatí bídám. Pře nesoudí, ani pře sirotka, a však šťastně se jim vede, ačkoli k spravedlnosti chudým nedopomáhají“ (Jr 5,28).

Izaiáš vzlykal, protože „Města svatosti tvé obrácena jsou v poušť, Sion v poušť, i Jeruzalém v pustinu obrácen. Dům svatosti naší a okrasy naší, v kterémž tě chválívali otcové naši, ohněm zkažen, a cožkoli jsme měli nejvzácnějšího, jest popléněno...“ (Iz 64,10–11).

Volal: „Nadto není žádného, ješto by vzýval jméno tvé, a probudil se k tomu, aby se chopil tebe, aspoň když jsi skryl tvář svou před námi, a způsobil to, abychom mizeli

pro nepravosti naše“ (Iz 64,7).

Byla to Boží nelítostnost? Neprojevili jim tu žádnou milost? Poslechni si milující výzvu, se kterou se k nim Bůh obrací: „Rozprostíral jsem ruce své na každý den k lidu zpuštěnému, kteříž chodí cestou nedobrou za myšlenkami svými (Iz 65,2).

Izaiáš pokračuje v popisování důsledků jejich směřování. Začali – „obětovat modlám... jíst vepřové maso... pálit kadidlo na oltáři z cihel...“ Izrael se smísil, ztratil své jedinečné postavení a převzal charakter a identitu světa! Tak před nimi Bůh skryl svou tvář, odmítl jejich nový charakter a vzdálil svou přítomnost.

Jsme tak slepí, že mineme postavení, které Bůh stanovil ve Staré smlouvě? Jak jasněji může být řečeno, že Bůh nesnese naše směřování s nesvatým, s nečistým! Proč takové oddělené kněžství ve Staré smlouvě? Aby nám dalo příklad Božího pevného závazku, že zjeví sám sebe skrze svatý, čistý, oddělený lid.

„Vína a nápoje opojného nebudeš pít, ty ani synové tvoji s tebou, kdykoli budete míti vcházeti do stánku úmluvy, abyste nezemřeli, ustanovení věčné to bude po rodech vašich...“

„Také abyste rozeznati mohli mezi svatým a neposvěceným, a mezi čistým a nečistým...“ (3M 10,9.10).

„Ale budete mi svatí; nebo svatý jsem já Hospodin, a oddělil jsem vás od jiných národů, abyste byli moji...“ (3M 20,26).

Toto je významné poselství Staré smlouvy – zvláštní, silný, oddělený, odlišný lid, který by potvrdil, udržoval Boží při na zemi skrze manifestaci Jeho přítomnosti!

Ezdráš se ptal jeho lidu: „Opět-liž bychom rušiti měli tvá přikázání, a přízniti se s národy těmito ohavnými? Zdaliž bys se zuřivě nehněval na nás, až bys nás do konce vyhladil, tak že by žádný nezůstal a neušel?“ (Ezd 9,14).

„Neoddělil se lid Izraelský, ani kněží a Levitové od národů zemí, ale činí podle

ohavností jejich...“ (Ezd 9,1).

„Nebo nabrali sobě a synům svým dcer jejich, a smísili se símě svaté s národy zemí...“ (Ezd 9,2).

Nový Zákon je ještě energičtější v odsuzování hříchů směřování!

Ve Starém zákoně neexistuje nic tak silného jako Pavlova varování proti spříznění se světem:

„A netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnotami? A jaké srovnání Krista s Beliálem? Aneb jaký díl věřícímu s nevěřícím? A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakož pověděl Bůh: Že přebývat budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.“

„A protože vyjděte z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí“ (2K 6,14–18).

Když chtěl Bůh ve Starém zákoně zjevit moc své přítomnosti před hříšnými Egyptany, nakreslil nejprve dělicí čáru, oddělující v Goshen Boží lid od zbytku Egypta.

„A učiní Hospodin rozdíl mezi... Izraelem... a Egyptem... Nebo já teď již pošli všechny rány své na srdce tvé... abys věděl, žeť není podobného mně na vší zemi“ (2M 9,4,14).

Bůh chce, aby svět viděl rozdíl mezi Jeho lidmi, kteří Ho milují, a zbytkem nevěřícího světa. Chce, abychom byli příkladem osvozených a vítězných lidí, kteří důvěřují, že nás Jeho mocná paže vysvobodí od každé škody a zla.

Demonstrace Boží děsivé přítomnosti v akci mezi Jeho dětmi zachvátila faraónovo srdce mocným usvědčením, „Poslav tedy Farao, povolal Mojžíše a Arona a řekl jim: Zhřešil jsem i nyní. Hospodint' jest spravedlivý, ale já a lid můj bezbožní jsme...“ (2M 9,27).

Důvody pro oddělení se od světa (Egypta) jsou dnes stejné. Bůh opět kreslí čáru mezi

svým lidem a tímto hříšným věkem, takže tato generace může poznat, že na celé zemi není nikdo jako On, kdo by vysvobodil. Hříšní tohoto věku musí mít dokonce větší manifestaci Pánovy přítomnosti, nic jiného nezaujme jejich pozornost. Nic jiného je nezasáhne usvědčením z hříchu. Duch svatý byl vyliť, takže celé lidstvo se může dostat do moci Kristovy přítomnosti – a být usvědčeno z hříchu, spravedlnosti a soudu!

Cokoliv je smíšeno se světem, nemůže být nikdy Boží. Nemůže být potrubím, kanálem Kristovy skutečné přítomnosti. Náš Pán napíše „Ichabod“ na dům každého služebníka, ve kterém je kvas ducha a metod tohoto věku. Vypálí a srazí dolů každého služebníka evangelia, který se dívá směrem k Sodomě. Vzdálí svou přítomnost od každého odhaleného věřícího, který prahne po rozkoších a svodech tohoto světa. Budou zanecháni vyprahlí, prázdní, popletení a zmatení. Bůh nemůže a ani nebude svěřovat svou přítomnost někomu, kdo není zcela oddělen od světa a neuznává jenom Jeho nadřazenost, kdo se Mu nepoddal.

Neposlušní služebníci nebudou moci stát proti d'áblu a upadající morálce tohoto posledního věku. Jednou provždy ztratí Boží dotyk a ačkoliv někteří budou spasení, nebudou počítáni za hodné pomazání. Jestliže jsi z „tohoto světa“, nejsi Jeho! Ježíš řekl:

„Já nejsem z světa tohoto...“ (J 8,23).

Když mluvil o svých pravých učednících, řekl: „Z světať nejsou, jakož i já nejsem z světa...“ (J 17,16). A zase: „Já z světa vyvolil jsem vás, protože vás svět nenávidí...“ (J 15,19).

Opravdu rozumíme tomu, co nám tu Ježíš říká? „Učinil jsem rozdíl mezi tebou a světem. Nenávidí tě vzhledem k Mé přítomnosti v tobě.“ Jestli je tohle pravda, proč se snažíme spřátelit se se světem? Proč mícháme jejich hudbu s naší? Proč hledáme jejich dobrou vůli? Proč křivíme naši mravnost, abychom

se jim přizpůsobili? Proč usilujeme o jejich souhlas nebo požehnání? Nejsme z tohoto světa! Musíme přijmout naši odlišnost a přestat se snažit být jako oni.

Svět miluje své vlastní, ale my nejsme z něj. Bože, pomoz nám, abychom úspěšně přijali náš zvláštní charakter oddělenosti a odlišnosti a vzdali se světa. Jenom ti, kdo jsou opravdu nesmíšení se světem, oddělení pro Krista, mají moc spasit ho! „Miluje-liť kdo svět, není lásky Otcovy v něm...“ (1J 2,15).

Otec miluje ztracené. Křesťané, kteří se směšují, nebo služby, které se směšují, nemohou znát ani sdílet tuto lásku pro ztracené. Otcova láska ke ztraceným v nich není. Smíšení křesťané prokazují neúctu Kristovu kříži, protože jestliže On dal sám sebe, aby nás mohl vysvobodit z tohoto přítomného zlého světa, jaký v něm můžeme mít podíl?

Duch svatý ještě teď povolává pravé následovníky Ježíše Krista, odděluje je, očišťuje je, podmaňuje, připravuje je jako zvláštní lid, aby připomenuli a vrátili Jeho slavnou přítomnost, aby zatřásla zemí. Lidé ukřižovaní světu! Připravení zápasit s knížectvími a mocnostmi tmy, a proti všem duchovním špatnostem na vysokých místech.

Existuje jen jedna smutná možnost pro ty, kdo se směšují se světem:

„Cizoložníci a cizoložnice, což nevíte, že přízeň světa jest nepřítelkyně Boží? A protože kdo by koli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřítelem Božím učiněn bývá...“ (Jk 4,4).

V těchto posledních dnech budou Jeho přátelé a nepřátelé určeni podle toho, zda jsou nebo nejsou smísení nebo oddělení.

Použité s povolením, které je uznané společností World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

Výzva delegátů výročního zasedání GK

7.-9.10. 1973 ve Washingtonu k adventním sborům na celém světě

Potřebujeme Božího Ducha k dokončení naší úlohy

Věříme, že příchod Pána Ježíše se oddálil a že příčiny tohoto oddálení nejsou tajemstvím. Věříme, že prvořadým úkolem adventistů s. d. - jak jednotlivců, tak církve - je zaměření se na to, co je podstatné, aby příchod našeho Pána Ježíše byl uspíšen.

Nejsme prvními vedoucími v dějinách adventního hnutí, kteří si jsou dokonale vědomi zodpovědnosti při přípravě církve na zkušenost „pozdního deště“, na „hlasité volání poselství třetího anděla“ a na nádherný návrat očekávaného Pána. Zvláštní Boží posel často oslovoval církev ostatků. Zvláště pozoruhodná jsou slova napsaná v roce 1892: „Hlasité volání třetího anděla již začalo zjevením Kristovy spravedlnosti, hříchů odpouštějícího Vykupitele. To je počátek poselství anděla, jehož sláva ozáří celou zemi.“ (Kristus naše spravedlnost 38)

Z tohoto duchaplného výroku vysvítá, že nastalo naplnění Zjevení 18,1-4, podle něhož se jiný anděl připojuje ke třem andělům ze Zjevení 14,6-12 a osvítil celý svět jejich slávou. V následujících čtyřech letech po historicky důležité Generální konferenci v Minneapolis (1888) nastalo silné a přesvědčivé zdůrazňování spravedlnosti skrze víru, které způsobilo v církvi takové probuzení, že mohla E. G. Whiteová říci, že hlasité volání již započalo.

Na výročním zasedání v r. 1973 převládla jedna otázka nade všemi body, o kterých se hovořilo: Co se stalo s poselstvím a zkušeností z r. 1892, které se uvádí jako poslední poselství a výstraha pro svět?

Při našem vážném hledání odpovědi jsme nenalezli důvody k tomu, abychom měli dělat výčitky lidem, kteří toto poselství slyšeli nebo vedoucím díla od oné doby až do dnešní. Byli jsme rozhodnutí vyhledat v našich dějinách všechny léčky, které se dnes opomíjí a z tohoto poznání vyvodit poučení. Jsme přesvědčeni, že dnes vše záleží na přítomné zkušenosti opustit cestu minulé nedokonalosti a jít cestou k rychlému úspěchu. Čas pozdního deště trvá již mnoho let!

Nepřehlížíme skutečnost, že mnozí členové naší

církve se těší bohatému vítěznému životu víry. Učinili zkušenost „jarního deště“ a těší se v Bohu. To však není důvod k plesání a samolibosti. Jako církev jsme připodobňováni k církvi Laodicejské, jak popisuje „věrný svědek“ ve Zjevení 3,14-19. Při pokusu nalézt důvody pro zklamání a oddálení příchodu našli delegáti výročního zasedání tři příčiny:

1. Vedoucí a členové církve nepřijali Kristovo poselství a výzvu k církvi Laodicejské jako osobní poselství.
2. Mnozí vedoucí a členové neposlechli Boží poselství jak ve svém osobním životě, tak i při vedení církve.
3. Vedoucí a členové církve dosud nedokončili úlohu církve.

Z toho, že „pozdní déšť“ dosud nepřišel, vyvozují delegáti tohoto výročního zasedání závěr, že Kristovo poselství k Laodiceji nebylo správně pochopeno a nebyla mu věnována dostatečná pozornost. Vrcholný bod události tu ještě není. To ukazuje, že tu ještě není takový lid, který by splňoval požadavek „Věrného svědka“. Kdo ob stojí ve všech zkouškách a zvítězí, nehledě za jakou cenu, uposlechl radu „Věrného svědka“, obdrží pozdní déšť a bude hoden přijmout Boží království.“ (Z pokladnice Svědectví sv. I, 59)

Poselství Laodiceji poukazuje na osobní vztah k Ježíši, v němž povstane zvláštní vítězný lid, církev, která podle vlastních Ježíšových slov „zvítězí ... jako já jsem zvítězil.“ (Zj 3,21) Toto poselství vzbudí lid, který před Bohem jednoznačně představuje ty, kteří „ostříhají přikázání Božích a víru Ježíšovu.“ (Zjevení 14,12) Tato církev se zkušenostmi naučila to, že všechno je výsledkem a osvědčením moci Boží. Tomuto lidu může být svěřena mimořádná síla, protože ji použije tak jako Pán Ježíš. Věřící budou za všech okolností života vyzařovat Ježíšův charakter.

Cílem „spravedlnosti skrze víru“ je, aby člověk v slovu i skutku byl jako Pán Ježíš. Kristova spravedlnost není rouškou, za kterou by se skrývaly neznámé a nezanechané hříchy; je životní zásadou, která mění charakter a prověřuje chování. Kristova spravedlnost v životě člověka znamená úplné splnění v Bohu a odevzdání celého srdce i života do Boží vůle.“ (Život Ježíšův 330)

Jako delegáti tohoto výročního zasedání jsme přesvědčeni, že pochopení a zkušenosti všeho, co je vyjádřeno slovy „spravedlnost skrze víru“, je nejdůležitější potřebou církve. Tato spravedlnost znamená: Žít stálou vírou v Boží síle podle Jeho vůle. Pán Bůh očekává takové pokolení adventistů, na kterých je jasné vidět, že Božskou životní cestu lze uskutečnit, že Pán Ježíš nedal takový příklad, kterého by nemohli dosáhnout Jeho následovníci, a že Bůh nás může zachovat bez úrazu a postavit před obličejem Jeho slávy bez úhony s veselím.“ (Juda 24)

Členové Laodicejské církve potřebují více než povrchní znalost Božího Slova. Potřebují pravou a úplnou odevzdanost života a své vůle Božské autoritě Bible a Duchu prorockému – odevzdanost, která působí převratnou změnu v osobním životě a v životě církve. Každý jednotlivec by měl pochopit, že může urychlit nebo zdržet příchod Pána Ježíše Krista. Boží služebnice praví: „Jakmile se Ježíšův charakter projeví v Jeho lidu, Pán Ježíš přijde a vezme svůj lid k sobě.“ (Kristova podobenství 47) Jako vedoucí církve jsme při tomto výročním shromáždění se vši vážností zjistili, že mezi učením a životem církve jsou rozpory a kdybychom je neodstranili, zdržovali bychom příchod Pána Ježíše Krista.

Bůh daroval ve své lásce adventistům s. d. rady vedené Duchem svatým, které objasňují slova Písma, aby se staly použitelnými v praktickém životě. Tyto rady se týkají takřka všech odvětví křesťanských zkušeností a křesťanských svědectví. Nemůžeme jako adventisté říci, že jsme nepoznali Boží vůli, to, co se očekává od nás osobně a také od církve.

Jestliže nevezmeme Boží rady na vědomí, nebo je zamítneme, můžeme to nazvat aktem neposlušnosti, který by narušil náš osobní vztah k přicházejícímu Pánu. Ve slovech služebnice Páně se dozvídáme: „Pro neposlušnost musíme být na tomto světě déle, podobně jako děti Izraele na poušti.“ (Evangelizace 696)

Během tohoto výročního zasedání si vedoucí církve v malých pracovních skupinách položili otázku, kde jsme Božím pokynům neučinili zadost. Bylo poukázáno na nutnost větší péče při svěcení soboty, při hospodaření s Božími dary, při ochraně před duševními škodami, při porušování zvláštních zásad zdravého života. „K tomu musí dojít dříve než se lid Boží bude moci postavit jako dokonalý před Bohem.“ (Z pokladnice Svědectví sv. III, 303 něm.) V těchto pracovních skupinách se poukázalo na známky klesající morálky, k níž patří otázka rozvodu a opětného sňatku. Obavy vzbuzují vzrůstající snahy připodobňování se světu v odívání a ozdobách.

V těchto pracovních skupinách se mluvilo o adventních ústavách. Poukazovalo se na to, že některé ústavy přestávají být nástroji pro šíření Božího díla na zemi. I když se podnikla snaha o reformu, je zřejmé, že těžkosti v provádění reformy jsou větší než rychlost růstu našich ústav. V době rostoucího sociálního vědomí a změn se naše adventní ústavy účastní projektů, na kterých má podíl i svět a tím zanedbávají to, co může učinit jen církev ostatků. Největší nebezpečí pro naše poslání je ve falešné filosofii a bohosloví, které nevědomky přijímají naši budoucí učitelé na světských učilištích jako „víno Babylónu“ a přenášejí je zpět na adventní školy. (Zj 14,8-10; 19,1-4)

Je poznat, že se vzrůstajícími příjemnostmi života, rostoucí životní úrovní a touhou po penězích stále vzrůstá ohrožení duchovního života. Služebnice Páně praví: „Věc přítomné pravdy spočívá v sebezapření a sebeoběti. Musíme dávat pozor, abychom neopustili skromné smýšlení, sebeobětavost, která v dřívějších letech korunovala naše dílo.“ (2SM 197)

Když jsme při tomto výročním zasedání přemýšleli o jedné i druhé stránce života Božího lidu a církevních ústav, padla otázka, není-li příliš mnoho neposlušnosti vůči autoritě a vůli Boží, kterou lze spatřovat v Božím Slovu a ve spisech Ducha prorockého. Aniž bychom chtěli vyzvednout některé zvláštní druhy (oblasti) neposlušnosti, prosíme všechny delegáty na celém světě, aby provolání o probuzení a reformaci učinili zadost a provedli všechny potřebné změny k tomu, aby církev Páně správně hodnotila a plnila svoji jedinečnou úlohu.

Nám, delegátům tohoto výročního zasedání, je dobře znám jeden z důvodů, který zdržuje příchod Kristův: Nedokončená úloha zvěstování trojandělského poselství v celém světě. (Zj 14,18) Jsme přesvědčeni, jak E. G. Whiteová ujišťuje, že Kristus nemůže přijít, dokud se celému světu nedostane skutečné příležitosti slyšet Boží zachraňující poselství. Píše: „Kdyby se byl Boží plán zvěstovat celému světu poselství Boží milosti skrze Jeho lid již uskutečnil, byl by již Kristus přišel.“ (Z pokladnice Svědectví sv. III, 61) Bůh si přál přivést toto dílo rychle ke konci. Proč toto zpoždění? Co můžeme dnes učinit? Jako odpověď dávají delegáti výročního zasedání 1973 všem pracovníkům a členům díla na celém světě následující výzvu:

1. Otevřete bez dalšího meškání dveře svých srdcí očekávajícímu a prosícímu Spasiteli. (Zj 3,20) Dovolte, aby Pán Ježíš byl neomezeným vládcem vašeho života. Vpusťte Ho do srdce, aby je změnil a stal se jeho Pánem. Žijte pod vlivem „jarního deště“ způsobem odpovídajícím světlu, které máte. Uskutečňujte ve svém životě všechny rady, které vám Bůh dal.

Výzva delegátů GK

2. Vyhostíte ducha neposlušnosti, který po dlouhou dobu ovlivňoval rozhodování jednotlivců a celé církve. To připraví cestu k probuzení skrze pozdní déšť, který byl od prvních počátků dějin naší církve zdržován. Bůh nemůže seslat plnost Ducha svatého, dokud lidé nedbají rad, které On ve své milosti skrze téhož ducha, Ducha prorockého dal.

3. Zasvěťte se znovu úloze církve, abychom zasáhli miliardy obyvatel světa trojandělským poselstvím. Toto posvěcení nutně vyžaduje osobní svědectví a osobní obět. Dále vyžaduje úzké spojení s Bohem skrze každého jednotlivého člena církve, prosbu k Bohu o „pozdní déšť“, sílu Ducha svatého k úspěšnému, přesvědčujícímu a láskyplnému svědectví slovem i skutkem. Věříme, že celé nebe je připraveno, aby církev zvěstující poslední poselství milosti mohla vykonat veliké věci. Jsme přesvědčeni, že Bůh má předivné překvapení pro každého člena církve, který se bez výhrad odevzdá Božímu plánu, pro lid, který plně zrcadlí Ježíšův obraz.

Že k tomuto probuzení dojde, vysvětluje z následujícího výroku: „Před konečným příchodem Božích soudů na zemi nastane mezi lidem Božím takové oživení původní zbožnosti, jakého jsme nebyli svědky od dob apoštolských. Duch a síla Boží budou vylity na Jeho děti.“ Satan se bude samozřejmě snažit toto dílo překazit. „Nepřítel touží toto dílo překazit a než přijde čas pro takové hnutí, bude hledět zabránit mu tím, že předloží padělek. V církvích, které bude moci podrobit své podvodné moci, vzbudí zdání, že bylo vylito zvláštní požehnání a bude dávat najevo zdánlivý veliký náboženský zájem.“ (GC 464)

Jestliže toto dnes rychle se šířící charismatické hnutí je tím falešným hnutím, které bylo Božím Duchem předpověděno, pak musí být určité blízko čas, kdy Bůh vylije na svoji církev ostatků pozdní déšť. Voláme proto všechny členy naší církve na celém světě, aby se sjednotili s kazateli k velikému probuzení a reformaci, která umožní zjevit Jeho slávu v trpícím a zoufalém světě. Apelujeme se vši vážností na každého člena církve, aby zpytoval Slovo Boží, usiloval především o království Boží a jeho spravedlnost a prosil o vylití Ducha svatého pro dokončení úlohy. Čas je krátký. „Protož i vy budte hotovi; nebo v tu hodinu, v kterouž se nenadějete, Syn člověka přijde.“ (Mt. 24,44)

Istane se potom, že vylejí Ducha svého na všeliké tělo, a budou prorokovati synové vaši i dcery vaše; starci vaši sny mívati budou, mládenci vaši vidění vidati budou.

(Joel 2,28)

„Dar prorocství“ a církve ostatků

Armin Krakolinig

„Jako adventisté vyzdvihujeme desatero včetně sedmého dne – soboty a věříme, že jako církev máme svědectví Ježíšovo, tj. že Bůh se projevil kromě jiného také v životě a díle Ellen G. Whiteové.“ (Úkoly sobotní školy, I. čtvrtletí 2009)

Otázky k této definici ostatku:

Stačí zvěstování desatera k tomu, abychom byli církví ostatků? K tomu ještě níže! Stačí, že jsme před více než 100 lety měli Ellen Whiteovou, která nyní více než 80 let nežije, přičemž jsme od té doby neměli žádného proroka, abychom i přesto mohli říct, že i dnes máme jako církev svědectví Ježíšovo? Stačí, že máme 120 000 stran spisů Ellen Whiteové v obrovských archivech a mnoho jejích knih a spisů ve svých knihovnách, k tomu, abychom se jako jednotliví věřící mohli považovat za ostatek?

Jak obvykle nakládáme s Ellen Whiteovou a jejími radami a poselstvími? Žijeme podle světla, které jsme skrze ni obdrželi? Nemí také možné se domnívat, že Ellen Whiteová v žádném případě neobdržela plné světlo a že my můžeme dostat ještě více světla? Nemí možné, že by nás duch prorocství jako lid ostatku chtěl vést ještě dál než Ellen G. Whiteovou, anebo nám od její smrti už nemá co zjevit? Proč by nám pak byly podle Jóele 3 zaslíbeny ještě sny a vidění? Neměli bychom o větší světlo a o mocnější působení ducha prorocství dokonce i prosit?

Další stručná definice církve ostatků od br. Pfandla, kterou každému vřele doporučuji ke kritickému zkoumání! (Br. Pfandl je od roku 1999 ředitelem biblického institutu Generální konference)

„Poznávacím znamením církve ostatků je tudíž její věrnost Božímu mravnímu zákonu, desateru. Jinými slovy: Církev ostatků poslouchá všechny příkazy desatera, včetně 4. přikázání o sobotě. Ve Zjevení 12,17 tedy Bůh vlastně říká: „Na konci časů budu mít jednu církev – církev ostatků – jejíž členové budou zachovávat Boží přikázání tak, jak jsem jim je dal od počátku, včetně přikázání o sobotě.““ (Kniha s. 54 atp. i v úkolech na s. 30)

Otázky k této definici ostatku:

Opavdu stačí, abychom zachovávali pouze všech 10 přikázání tak, jak nám je Bůh dal, abychom si mohli být jisti, že patříme k pravému ostatku a k pravé církvi ostatků? Nepatří snad všechny ostatní příkazy, jejichž dodržování očekáváme od členů Církve adventistů, k poznávacím znamením ostatku? Proč potom od adventistů například požadujeme, aby dávali desátky, nejedli nic nečistého, nepili alkohol, nekouřili, nebrali drogy, nechodili na diskotéky a neúčastnili se určitých tanečních a jiných zábav, aby nenosili šperky, nedívali se na nemravné filmy, nekomunikovali s mrtvými, nevěnovali se čarodějnictví ani věštění z karet atd. Nic takového přece v desateru není napsáno! Měl by ostatek

zachovávat i všechna tato přikázání?

A i když tohle vše budeme dělat, nestačí nám potom všech deset přikázání k tomu, abychom patřili k ostatku? Nebyla by to čirá snaha o ospravedlnění ze svých skutků?

Jak je to kromě toho se všemi ostatními přikázáními, které ještě v Bibli jsou? „Bud'te mírní, pokorní, trpěliví, laskaví, mírumilovní, přátelští, dobrotiví, pohostinní, nehádejte se, nebud'te závistiví, hašteřiví, neodpouštějící, zlomyslní atd. ...? Nejsou to také Boží přikázání, která by ostatek měl zachovávat?

Zde se však nabízí otázka, zda jsme vůbec schopni zachovávat všechna tato přikázání. Neslyšíme právě dnes dokonce i v církvi ostatků čím dál tím častěji, že nikdy nebudeme schopni zachovávat všechna Boží přikázání tak, jak to od nás Bůh očekává, a to ani s Boží pomocí. Rádi to ještě odůvodňujeme těmito slovy: „Jsme hříšníci a zůstaneme jimi až do Ježíšova návratu. Kdybychom byli schopni zachovávat Boží přikázání, Ježíš by byl vůbec nemusel zemřít. Jen Ježíš dokázal být tak poslušný, že zachoval všechna přikázání, a učinil to místo nás. Stačí nám jen vírou přijmout jeho dokonalou poslušnost a poslušnost ve víře nám pak bude takzvaně připočtena.“

Je tohle tím zvláštním poznávacím znamením ostatku? Pokud takto uvažujeme, pak Církev adventistů nemůže být církví ostatků, protože totéž říkají a věří i všechny ostatní křesťanské církve, přestože nezachovávají sobotu!

Stačí však, aby nás od ostatních odlišovala pouze sobota? Je zvláštním znamením ostatku pouze sobota? Jak bychom dnes měli chápat poznávací znamení soboty? Br. Pfandl k tomu ve své knize píše:

„V době apoštolů to (sobota) nebylo žádné zvláštní poznávací znamení ostatku, protože tehdy sobotu zachovávali všichni Kristovi následovníci. Ale dnes, kdy většina křesťanů zachovává neděli, se sobota opravdu stala jedním z rozhodujících znaků.“ (Kniha od br. Pfandla, s. 54)

Je tato výpověď skutečně pravdivá? Zachovávali tehdy všichni Kristovi následovníci sobotu? Neexistoval tehdy celý židovský národ, který sobotu zachovával dokonce ještě přísněji než Ježíš a jeho učedníci? Pokud bychom Ježíše a jeho učedníky považovali za tehdejší ostatek, dalo by se z tohoto pohledu samozřejmě říct, že sobota tenkrát nebyla žádným zvláštním poznávacím znamením ostatku.

Čím se ale Ježíš a jeho následovníci v prvotní církvi přece jen lišili, pokud šlo o sobotu, od židů jako „sobotních fanatiků“? Zde šlo především o způsob, vnitřní postoj a motivaci v souvislosti se svěcením soboty! U ostatku tedy nejde jen o to, že teologicky hájíme a zachováváme sobotu jako správný den odpočinku, ale o to, jak jej zachováváme a co v sobotu děláme nebo neděláme.

Jak je to tedy s tím, že adventisté považují sobotu za zvláštní znamení ostatku? Jsou přitom jednotní v tom, jak by se sobota měla zachovávat? Na to si může každý odpovědět sám! Před Bohem přestupujeme sobotu stejně jako všichni ostatní, kteří místo soboty zachovávají neděli, pokud tento den opravdu nesvětime v božském slova smyslu!

Co nám tedy ze zachovávání všech Božích přikázání jako ze znamení ostatku ještě zbývá, pokud nad ním takto uvažujeme? Kromě toho se ještě často domníváme, že s takovou představou o zachovávání soboty a také díky uznání všech 10 přikázání již máme Boží pečeť, a proto již také automaticky patříme ke 144.000 zapečetěným.

Zde bychom měli vědět, co nám o definici Boží pečeti říká Ellen Whiteová a co bude zvláštním poznávacím znamením zapečetěných. Uveďme nejprve, co o tom čteme ve Zjevení:

„Tedy pohleděl jsem, a aj, Beránek stál na hoře Sion, a s ním sto čtyřicet a čtyři tisíce majících jméno Otce jeho napsané na čelech svých.“ (Zjevení 14,1) Co symbolizuje Boží jméno?

Měli bychom si povšimnout, že ve Zjevení 7,3 se hovoří o Boží pečeti na čelech 144.000. Ve Zjevení 14,1 je nám to objasněno pomocí jiného obrazu. Zde na jejich čelech není pečeť, ale Boží a Beránkovo jméno. Z toho můžeme usoudit, že Boží pečeť a Boží jméno jsou identické. Co to však znamená pro věřící poslední generace?

Boží a Beránkovo jméno označuje podle biblických souvislostí Boží a Ježíšův charakter a podstatu. Je obrazem pro dokonalé Ježíšovo smýšlení, k jehož přijetí jsme vyzýváni. Tak to řekl i apoštol Pavel: „Smýšlejte tak, jak smýšlel Kristus Ježíš.“ (Filipským 2,5) Boží pečeť tedy není spjata především se sobotou, jak jsme to často říkali a slyšeli. E. G. Whiteová píše:

„...není to žádná viditelná pečeť ani znamení, ale zakořeněnost v pravdě, a to po stránce rozumové i duchovní, takže není možné je vyvrátit...“ (MS 173, 1902; ABC 4, 1161 přeloženo v GO, 56)

Boží pečeť je identická s dokonalým Ježíšovým charakterem, který se projevuje v praktickém životě a v každodenní zkušenosti věřících této poslední doby.

„Dnes je doba přípravy. Boží pečeť nebude nikdy vtisknuta na čelo nečistého, nikdy nebude vtisknuta na čelo ctižádostivého muže nebo světské ženy, nikdy nebude vtisknuta na čelo licoměrného muže nebo podvodné ženy. Ten, kdo přijme tuto pečeť, musí tu před Bohem stát bez poskvrny jako kandidát pro nebe.“ Z II 60

Tento stav se dnes ještě nestal skutečností, je nám však zaslíben do budoucna. Prostředky k jeho dosažení jsou nám zpřístupněny skrze Boží Slovo a Ducha svatého.

„Pro dobu konce krátce před ukončením Božího díla na zemi jsou skutečně zajištěny zvláštní důkazy božské milosti, které budou doprovázet upřímné snahy věřících projevované pod vedením Ducha svatého.“ GO 245

„Ale pro dobu krátce před ukončením světové žně je zaslíbeno udělení zvláštní duchovní milosti, která by měla připravit církev na příchod Syna člověka.“ GO 244

Ježíš již tehdy řekl: „Každému pak, komuž jest mnoho dáno, mnoho bude od něho požádáno.“ (Lukáš 12,48) A tak Bůh od nikoho nebude požadovat nejvyšší míru pozemského posvěcení, pokud mu jej nepomůže dosáhnout prostřednictvím poznání a síly, které jsou k tomu nezbytné. Tyto Boží nabídky můžeme pouze ve víře přijmout a uskutečňovat je s jeho silou a pomocí ve svém každodenním životě.

„Dům můj - dům váš“

Kováčik Ján

Jeruzalémský chrám, Dům Boží, vystavěný králem Šalamounem byl velice nádherný a mohl by být právem zařazen mezi divy světa.

Musíme si ovšem uvědomit, že nebyl stavěn proto, aby proslavil svého stavitele, i když jeho sláva se šířila daleko za hranice Izraele. Jeho poslání bylo mnohem vznešenější: chrám měl šířit slávu Boha Izraele.

Při zasvěcující modlitbě, za přítomnosti kněží a truhly smlouvy, ve které byly desky Zákona, vyjádřil Šalamoun pod vedením Ducha svatého v několika bodech poslání a přednosti této stavby. Čteme o tom v 1Kr 8,25-53. (Doporučuji přečíst uvedené texty a spočítat, kolikrát se zde v různých obměnách vyskytuje slovo MODLITBA, ale i další výrazy: vyslyšet, slitovat, odpustit, vyznávat atd.)

Když si uvědomíme, k jakému účelu byl chrám zasvěcen, měla by se nás zmocnit svatá bázeň a měli bychom si připomenout Boží slávu (Šekinah), která jej v ten den naplnila (v. 11). To bychom si měli uvědomit, když vstupujeme do modlitebny, která byla také vysvěcena a oddělena k modlitbám, či slyšení Božího slova.

Jistě všichni dobře známe Boží výrok: „Nebo dům můj, dům modlitby slouti bude u všech národů“. (Iz 56,7b). Na tato slova se odvolal i Pán Ježíš, když při vstupu do chrámu uviděl, co se v něm dělo: „Psáno jest: Dům můj dům modlitby slouti bude“. (Mt 21,13a) a evangelista Marek doplňuje: „.... U všech národů...“ (Mk 11,17a)

Zatímco „pouštní svatyně byla určena pouze pro lid Izraelský, Šalamounův, Zorobabelův a Herodův chrám byly přístupné i pro cizince, pohany, které Šalamoun zahrnul do své modlitby (1K 8,41). Pán Ježíš Šalamounova slova použil právě při vyčištění chrámu: „Můj dům bude nazýván dům (domem) modlitby pro všechny národy“ (Pole Žilkova překladu a Petru)

Pohané sice nemohli vcházet tam, kam směli vstoupit jen Židé, ale měli vyhrazené místo – Nádvoří pohanů.
Chrám – chloubá Židů

Židé si na svém chrámu velice zakládali. Byli na něj hrdí a do určité míry se jim stal modlou. Stavbu si cenili mnohem víc než Toho, komu patřil a kdo v ní přebýval.

Když prorok Jeremiáš napomínal obyvatele Judy a Jeruzaléma, aby se odvrátili od svých hříšných cest, sebejistí Židé, opírající svou víru o chrám a ne o Boha, řekli: „Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jest!“ (Jr 7,4) – a ty nám nemáš co do našich cest mluvit.

Tímto trojím „dupnutím“ (energickým zdůrazněním) proti Jeremiášovi, který jim vyřizoval Boží vzkaz, dali najevo, že si nenechají poroučet, ale že budou i nadále jednat (žít), jak se jim líbí.

Dovolávali se sice „chrámu Hospodinova, ale oddávali se v něm modloslužbě „kadíce Bálovi“ a v jeho svatých prostorách se dopouštěli nejruznějšího bezpráví. Situace mezi Bohem a lidem se vyhrotila do takové míry, že Bůh vyzval Jeremiáše, aby se už za tento nevěrný lid nepřimlouval. (Čtěte celou 7. kapitolu.)

Podívejme se na další záznam toho, co Boží lid z chrámu v době proroka Ezechiele udělal. Je však varující, že to, co bylo prorokovi ukázáno, se dělo s vědomím a „požehnáním“ duchovních vůdců Izraele. Čteme o tom u Ezechiele 7. kap.

E. Whiteová se taktéž zmiňuje o této události: V šestém roce Sedechiášova králování vzbudil Hospodin v Ezechieli vidění některých ohavností, jež se uctívala v Jeruzalémě, ve dveřích domu Hospodinova, ba dokonce ve vnitřní síni.“ (Pror. a králové kap. 36, str 294-5; angl. 445-450)

Jelikož Bůh už nemohl tolerovat jejich odpadnutí, dovolil, aby babylonský král Nabuchodonozor vykonal nad lidem i chrámem soud. V r. 587 př. Kr. byl chrám vypleněn, rozbořen a lid odveden do zajetí.

Změna majitele domu – z „můj“ na „váš“
Přesto, že se Svatý Izraelský ústý proroka Jeremiáše několikrát o chrámu Šalamounově vyjádřil, že „nazván jest od jména mého“ (Jr 4,10.12.14.30), což jistě platilo i o dalších chrámech. Pán Ježíš se

před svojí smrtí od něj odvrátil a přehodnotil svůj vztah k němu slovy: „Aj, zanechávat se vám dům váš pustý“ (opuštěný, prázdný; Mt 23,38)

Tento výrok se nevztahoval pouze na chrám, ale i na Jeruzalém a celý národ! V jakém smyslu? Ježíš měl za několik málo hodin opustit nejen chrám, ale i město, neboť bude vyveden za jeho hradby, kde bude ukřižován. Doposud Ježíš jako skutečná Šekinah chránil chrám, město i jeho obyvatele. Za necelých 40 let přitáhnou Římané, kteří město i svatyni zničí. Stalo se tak v roce 70 po Kristu (Da 9,26; L 21,20)

Proč se Pán Ježíš vzdal svého chrámu i své církve?

Přestože po dlouhá léta Bůh vysílal své služebníky s mnoha laskavými napomenutími (Jr 7,25), Židé nedovolili, aby pronikly do jejich převrácených myslí a srdcí. Klaněli se cizím bohům a sloužili jim (Jr 9,9). Duchovní úpadek už nebylo možné ničím vyléčit. (Jr 8,2)

Důsledkem jejich hříchů bylo to, že přestal chrám sloužit účelům, pro které byl postaven. Boží dům, dům Otce nebeského, změnili (přebudovali) na dům kupecký. Dle evangelistů tak učinili dvakrát. Jednou na počátku Ježíšova působení (J 2,13-17), podruhé před Jeho smrtí (Mt 21,13). Lukáš Ježíšovo obvinění ještě doplnil slovy, že z „domu modlitby učinili peleš (skrýš, úkryt) lupičů (L 19,46)

Když Ježíš svým prorockým zrakem pohlédl do budoucna a spatřil, co postihne chrám, Jeruzalém a jeho obyvatele, plakal (L 19,41-44). Loď se už potápěla, ale ani v této poslední chvíli („last minute“) nevyužili Jeho otevřenou náruč zvoucí k záchraně! Jak smutný, tragický to obraz!

Opakujeme dějiny starého Izraele?

Apoštol Pavel napsal svému příteli Timoteovi velice vážná slova: „Kdybych se totiž opozdil, abys věděl, jak se třeba chovat v Božím domě, v církvi Boha živého, která je sloup a pevná opora pravdy.“ (1Tm 3,15; Petrů)

Žilka uvedená slova ještě rozšiřuje „... abys věděl, jak se lidé mají chovat v domě Božím...“

Tato slova se netýkala Timotea, ale členů církve (sboru) přicházejících k pobožnostem. Jak by asi Pavel reagoval v současnosti, kdyby na své misijní cestě navštívil sbory? Pavel? – ale co Pán Ježíš! Nemusel by zhotovit nějaký bič (důtky) a odstranit neřád (smetí, nečistotu), který postupně „v Božím domě, v církvi Boha živého“ zdomácněl?

Ano, opakujeme dějiny odpadnutí starého Izraele! Boží služebnice se o tom zmiňuje na několika místech: „Kráčíte stejnou cestou jako starý Izrael, prožíváte totéž odpadnutí od svého svatého povolání být Božím zvláštním lidem.“ (5 T 76)

Ptáte se v čem je toto odpadnutí. Pokusím se vyjmenovat alespoň některé jeho projevy, které se vloudily na půdu našich sborů – do církve živého Boha:

-- Satan svým Istivým způsobem vpašoval do některých sborů svého „Trojského koně“ v podobě „kurzů ALFA“.

-- V mnoha sborích se konají „alianční“ modlitební shromáždění za jednotu křesťanů. Mohou se adventisté – světitelé soboty – modlit o „jednotu“, jak ji chápou světitelé neděle – dne Slunce?

-- Duch ekumenizmu jako nebezpečný virus proniká do „církve Boha živého“ nejrozličnějšími kanály, počínaje používáním ekumenické Bible, ve které jako by bylo napsáno „ZAPOMEŇ NA SOBOTU HOSPODINOVU!!!“ – a dále účastí na různých ekumenických aktivitách.

-- Vedení církve poskytlo v roce 2007 modlitebnu na pražském Smíchově k zasedání valné hromady Ekumenické rady církví. Kromě toho jí byl velkoryse poskytnut „mimořádný dar 20.000,- Kč. „Komu? Těm kdo nenavídí Boží sobotu a bojují proti ní! (Zpráva předsedy Unie CSAD pro výbor Unie 25. listopadu 2007.)

-- Proč na modlitebnách CASD (a v nich) vyrůstají jako houby po dešti kříže podle vzoru babylonských církví?

-- Na posvátné sborové půdě se odehrávají divadelní scénky.

-- Modlitebny se otřásají v rytmu pohanských zvuků rocku, metalu a jiných hudebních žánrů, které nepatří na posvátnou půdu sborů!

-- Někteří členové a jejich děti si zaměňují modlitebnu s bufetem. Po čas pobožnosti uždibují ze svých dobrot, nebo mlsají cukroví a žvýkají! To nevydrží do přestávky, nebo do konce pobožnosti? Je to tak těžké? Představ si, že jsi pozván na Hrad k prezidentovi. Dovolil by sis to před smrtelným člověkem? Nezapomínejme, že jsme zde na svaté půdě. (Ab 2,20; 2M 3,5)

-- Zvláštní kapitolou u „dcer Laodicejských“ je oblékání podle způsobu světa. Podobně jednaly už kdysi „dcery Sionské“. Iz 3,18-23)

Nehraničí tvé oblečení s výstředností a necudností? Říd' se proto ve svém oblékání Božími radami! Slovo halenka je odvozeno od slovesa haliti, které znamená: zahalovat, ukrývat, skrývat. Proč tedy tvoje halenka někdy nezakrývá dostatečně ani tvoje ramena a hlubokým výstřihem odhaluje „úpatí“ tvých řader? Domníváš se, že je to oblečení do Boží přítomnosti, když se pro adventistku vůbec nesluší? A to už nemluvím o sukních, které taktéž ledacos prozrazují!

Jestliže se na různých světských setkáních vyžaduje „společenský oděv“, tím více bychom si měli uvědomit, že v Božím domě se setkáváme se svatým Bohem a Jeho anděly, kteří v Jeho přítomnosti zahalují svá těla, přestože jsou zbožní a svatí.

Dům můj - dům váš

Jak by to asi dopadlo, kdyby se v sobotní ráno postavil anděl u vchodu do sboru a vpouštěl by jen ty, kdo se podřídili nebeské normě? Kolik z nás by nebylo dovnitř vpuštěno? (Mt 22,11.12)

Jak dlouho ještě bude náš Pán tolerovat naši nevěrnost (Mt 17,17)? Apoštol Pavel se zmínil, že Bůh „čtyřicet let snášel“ zvrácené obyčejy lidu Izraelského na poušti. (Sk 13,18)

Nás, lid Laodiceje, snáší už téměř 160 let! Uvědomme si, že žijeme z „propůjčeného času“ milosti, který může velice nenadále skončit! Jelikož se doba, ve které žijeme, vyznačuje zesvětštěním Božího lidu a odklonem od zásad, potřebujeme Nehemiáše,

-- kteří by povstali a poukázali zvednutým prstem v čem a jak dalece jsme se ve svých přestupcích od Boha vzdálili ...

-- kteří by učili lid tak, jak je „v Zákoně Božím uvedeno“ ... (Neh 8,8)

-- kteří by z domu Božího (církve, sborů) vyházeli všechno Tobiašovo nádobí (Neh 13,7.8), pozůstávající z ekumenických, aliančních a alfáckých aktivit a všech dalších ohavností, které se mezi Božím lidem zahnízdily...

-- kteří by vyzvedli co nejvyšší prapor svaté soboty, která bývá i mezi námi často znevažována a poskvřňována (Neh 13,15-18).

Satan, papežství a babylonské církve Boží sobotu nenávidí. Pošlapávají ji svými nohama. Važme si tohoto Božího dne, neboť se blíží doba, kdy se její světitelé dostanou do konfliktu se státními zákony! Žijme, jednejme a chovejme se v Božím domě tak, aby Pán církve nemusel prohlásit i na naši adresu: „Zanechává se dům váš pustý!“, ale, aby se zalíbením mohl říci: „Jak jsou velmi krásní stánkové tvoji, Jákobe, příbytkové tvoji, Izraeli“. (4M 24,5)

Toto zamyšlení nad myšlenkami „Dům můj – dům váš“ uzavírám slovy písně:

Probuď se duchu prvních svědků, kteří by věrně na stráž byli, a podle vzoru předků by ve dne i v noci nemlčeli; by prosti bázně vyšli v širý svět a duše Pánu přinesli v oběť.

Naprav Sionu pusté stezky, od každé skvrny očist' sám lid svůj; dej spaseným svůj klid nebeský, od bludných nauk vždy ochraňuj. Vysvobod' nás od nájemníků všech, dej stádcí svému uzříť spásy břeh.

Písně Sionské, 399

Zj 2, 14-21:

„Andělu pak církve Laodicejské piš: Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího: Vím skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys studený byl aneb horký.....Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl a žádného nepotřebuji.....“

Ten strašlivý den, o kterém nikdo nechce mluvit

That Dreadful Day No One Wants to Talk About
David Wilkerson

„Přijde pak ten den Páně, jako zloděj v noci, v kterémž nebesa jako v prudkosti vichru pominou, a živlové pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, kteréž jsou na ní, vypáleny budou.“

„Poněvadž tedy to všechno má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v pobožnostech, očekávající a chvátající ku příští dne Božího, v němžto nebesa, hořice, rozpustí se, a živlové pálivostí ohně rozplynou se?“

„Nového pak nebe a nové země podle zaslíbení jeho čekáme, v kterých spravedlnost přebývá. Protož, nejmilejší, takových věcí čekající, snažte se, abyste bez poškrvny a bez úhony před ním nalezení byli v pokoji.“ (2Pt 3,10–14).

Známý evangelista v televizi nedávno ohromil náš národ prorockým varováním. Řekl, že mu Bůh zjevil, že ve Spojených státech dojde brzy k nečekanému teroristickému útoku, při němž bude zabito mnoho lidí. Podobné proroctví přinesl i další respektovaný televizní evangelista. Během několika minulých týdnů jsem přijímal proroctví od neznámých zbožných služebníků, kteří hlásají stejný druh poselství. Tito pastýři varují: „Blíží se veliké neštěstí. Přijde na nás brzy a nečekaně. Bude tak devastující, že se svět bude chvět hrůzou. Nic už pak nebude stejné.“

Komentátoři zpráv se k tomu unisono přidávají.

Opakovaně slyším hlasatele zpravodajství, jak předpovídají stejnou věc: co nevidět dojde k strašné světové krizi. Věřím, že tyto varovné výstrahy sekulárního světa jsou způsobem, jak Duch Boží varuje nevěřící. Dnes i ten nejzkaženější člověk na zemi cítí ve své duši vnitřní tušení, že strašný, hrozný den je neodvratný a že se rychle přibližuje. Právě teď se svět nachází v děsivém zmatku. Přemýšlím o strašlivých zvěrstvech, která se dějí v Dárfúru v Súdánu. Více než 300 000 lidí tam zemřelo a z dalších dvou milionů lidí se stali uprchlíci. Zatímco to svět s hrůzou sleduje, neschopen zastavit vraždění, zkorumpované Spojené národy jednají jak paralyzované. Mnoho potravinové pomoci se stává podporou pro vzbouřené vojenské síly.

Terorismus se stupňuje a světové mocnosti jsou zmatené. OSN s jejich beznadějně nejednotnou

Radou bezpečnosti jsou nazývány „Mission Impossible“ (neschopnou misii). Právě teď Írán a Severní Korea závodí v budování nukleárních arsenálů, Írán navíc hrozí, že vymaže Izrael z mapy. Pro tyto zrádné národy je jakákoliv hrozba OSN sankcemi pouhým vtipem. Otevřeně se posmívají závazným rezolucím této organizace. V rekordní době stoupla celosvětová moc Číny, která je odhodlaná vystřídat Ameriku v roli výhradní světové supervelmoci. Čínská vláda sype miliardy dolarů do Afriky, Jižní Ameriky, na Dálný Východ a do Latinské Ameriky, kupuje si vliv národů. Dnes se zdá, že všechno se vyrábí v Číně nebo Čínou.

Kdo naslouchá všem těmto prorockým varováním a věnuje jim pozornost?

Národy světa a jejich vedoucí představitelé neposlouchají všechno to alarmující burcování, které se ozývá. Většina z nich je pravděpodobně ani neslyší. Jako svéhlaví králové v Bibli, kteří roztrhali prorocká varování na kousky a tomu, co jim bylo prorokováno, se posmívali. Skutečně, všichni, kdo nenávidí Krista, se posmívají. Sekulární svět zesměšňuje kazatele, kteří tato hrozná varování přinášejí, a nazývá je kazateli zkázy, říká o nich, že ztratili rozum. Přesně jak to Písmo předpovídá prohlašují tito novodobí posměvači: „Všechno jde dál stejně, jak tomu bylo od začátku věku. Prosperitu světa nic nezastaví. Stále bude pokračovat. Všechno je v pohodě!“

Faktem je, že ti, kdo milují věci tohoto světa, budou ignorovat každé takové varování a proroctví. Platí to i o mnoha křesťanech. Jestliže má věřící sklon k honbě za bohatstvím a úspěchem, jestliže hledá shovívavé evangelium, evangelium pohodlné milosti, odvrací uši od tvrdě znějícího poselství.

Osobně jsem šokován mnoha Božími služebníky, kteří otevřeně opovrhují těmi, kdo varují před nadcházejícími nebezpečnými časy. Nechápu, jak mohou odmítat každé prorocké poselství, které se ozve. Přemýšlejte o tom: Právě teď velitelé národní bezpečnosti rozesílají v USA výstrahy - žluté, oranžové a červené výstrahy včetně leteckých varování. Špičky tajné policie jsou varovány před možností, že teroristé odpálí nečisté bomby a že velké množství lidí je v nebezpečí. V New York City provádí každá bezpečnostní agentura výcvik pro

Ten strašlivý den

případ, že dojde k útoku. Novinové zprávy neustále oznamují, že tento útok není záležitostí „jestli“, ale „kdy“. Jeho výskyt je jen otázkou času. Zdravotní odborníci varují před celosvětovými pandemiemi, předpovídají, že budou umírat miliony lidí. HIV/AIDS již teď pustoší svět, nejvíce zachvacuje Afriku.

Jak na tato varování reaguje tělo Kristovo? V mnoha církvích není ani zmínka o krutostech, zvěrstvích, o terorismu, tragických pandemiích. Místo toho odtud vycházejí poselství, která se skládají z emocionálních, povzbuzujících projevů, vtipů, zábavy. Všechno je to duchovní dětský pokrm, není tu ani slovo o přicházejícím soudu. Ale na zdi je rukou psaný nápis, deklarovaný Písmem a opakovaný světem: strašlivý den je před námi. Co přesně náboženští lidé říkají během tohoto rozhodujícího času varování?

Stále více kazatelů pobízí své lidi: „Bůh chce, abyste zbohatli. Chce, abyste jezdili první třídou. Tak do toho vstupte právě teď.“ Upadají do stejného na peníze zaměřeného evangelia, které Ježíš ve své době vyhnal z chrámu. Věřím, že Bůh s láskou žehná svému lidu a že existují zaslíbení vzrůstu pro ty, kdo dávají na potřeby chudých, vdov a sirotků. Není hříchem prosperovat. Mnoho finančně pozeňnaných věřících podporuje misie a dobročinné práce po celém světě.

Nicméně Duch svatý právě teď naléhá na svět mnoha prorockými hlasy, stejně tak jako hlasy světa. Strašlivý den odplaty je ve dveřích, přesto většina lidí, včetně velkého množství křesťanů, o něm nechce mluvit, ani na něj myslet. Jestliže jen pár lidí naslouchá, pro které jsou tedy tato proroctví určena? Proč by je Pán přinášel, když jim věnuje pozornost jen pár lidí? Kdo ve světě uslyší tato varování?

Myslím na Jeremiáše, Ezechiele a další starozákonní proroky, kteří varovali před pádem Babylona, světové mocnosti té doby. Proroci také mluvili o přicházející zkáze na Kaldejské, Médské, Perské a Tyrské. Ale tato proroctví nikdy tyto pohanské národy nebo jejich vládce nezasáhla. Dokonce i odpadlý Izrael se ušklíbl nad těmito hlasy volajícími na poušti. Takže proč vůbec Bůh tato varování přinášá? Kdo takovým zprávám uvěří? A ke komu Bůh mluví? Pán vždy mluví ke svému věrnému ostatku. Během celé historie Bůh vždy posílal proroky s varováním, aby probudili jeho spící nevěstu. Zjevuje v těchto varováních pokročilost času, aby probudil podřimující služebníky a církev.

Ačkoliv Bůh mluví skrze muže, kteří mají možnosti mluvit veřejně k národům, mnohokrát musí najít pokorné, neznámé, skryté strážné. Vybírá si kazatele, kteří nemají dířplný spoustou akcí, muže, kteří jsou uzavřeni s Bohem v modlitbě. Tito služebníci jsou opovrhováni a vysmíváni jako nevědomí

a neučení. Ale oni nemají strach z posměchu. Opravdu, oni jsou ti „slabí“ poslaní Bohem, aby ohromili a zahanbili moudré.

A jen ti posluchači, kteří nemilují svět, uslyší pro-rocká varování, která tito proroci přinášejí. Jen těm, kdo touží po příchodu Pána, bude toto poselství opravdově zvonit v jejich srdcích. Bůh varuje své věrné proto, aby je nesmetl strach, až udeří náhlé neštěstí. Až tato strašná událost přijde, Boží lid musí vědět, že to, co se stalo, není nešťastná náhoda nebo náhodný čin nelítostných národů. Musí mít ve svých srdcích Kristův pokoj, musí vědět, že náš Bůh je pořád Pánem vesmíru.

Takto bude Pánův lid varován. A nebudou panikařit, až budou srdce jiných lidí selhávat pro strach ze všech hrozných věcí, které uvidí přicházet na zem. Apoštol Petr nám říká, že „Den Páně přijde, jako zloděj v noci,“ neboli náhle (2Pt 3,10). Říká, že den Páně nebude dnem radosti, ale hrůzy. Slibuje nenadálé, náhlé, nečekané „pálivosti ohně rozplynutí se živlů.“ Ten den přijde náhle „jako zloděj v noci.“ A bude doprovázen velkým rámem. Představte si to: živly se roztaví žářem, až veliký oheň stráví a rozpustí vše, co mu bude stát v cestě.

Co si o takové události máme myslet? Jeden teolog napsal: „Tohle zní jako nukleární holocaust.“ Bez ohledu na to, zda má tento muž pravdu, mluví Petr o kataklyzmatické, globální události.

Komu tedy apoštol adresuje tato slova? Komu je prorokuje? Petr napsal tuto epištolu „věřícím,“ věrnému ostatku věřících. „Nejmilejší, již toto druhý list vám píši, jimižto vzbuzuji skrze napomínání vaši upřímnou mysl“ (2Pt 3,1). Stručně řečeno, Petr říká svým čtenářům, že se chystá prorokovat poselství, které nikdo nebude chtít slyšet – nikdo, to znamená, kromě ostatku věřících. A podle Petra to bude slovo tak strašné, že bude v hojné míře předmětem výsměchu a úšklebků. Vlastně těmto věřícím říká: „Přijdou posměvači. A budou se vysmívat jak starozákonním prorokům, tak současným apoštolům.“

Všimněte si, co Petr vzápětí říká: „Ta pak nebesa, kteráž nyní jsou, i země, týmž slovem odložená, chovají se k ohni, ke dni soudu a zatracení bezbožných lidí.“ (2Pt 3,7). Zde je totéž slovo, které dal Bůh generaci Noeho, kterou soudil sesláním potopy. Je to také stejné slovo, které Bůh řekl ohledně Sodomy a Gomory, společnosti, která byla souzena ohněm. Ted' říká Petr stejné slovo, pocházející od Boha, který má „v záloze rozpouštějící oheň pro dnešek“ (3,7, parafrázováno). Až uslyšíme zvěst jako je tahle, něco v nás povstane a řekne: „Je toho všeho příliš, aby se to dalo snést.“

Kdykoliv slyšíme slova jako jsou ta Petrova, naši první reakcí je odvrátit se, couvnout. Myslíme si: „Dneska je tolik špatných zpráv, tak moc, že to

do našich životů přináší stres. Tolik tragedií, které k nám doléhají z celého světa. Proč teď musíme slyšet tuhle zvěst?"

Opravdu, mnoho křesťanů se možná krčí před poselstvím, které tu Petr přináší. Uvnitř si možná říkají: „Proč nám to musí stále někdo připomínat? Proč už se to prostě nestane?“ Ale Petr vysvětluje proč se musí tato poselství ozývat: „Poněvadž tedy to všechno má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v pobožnostech?“ (2Pt 3,11). V tom je jádro Petrova proroctví. Ve světle náhlého rozplynutí všech věcí by měli Boží milovaní přezkoušet své vlastní chování. Ti, kdo očekávají naplnění biblických proroctví by se měli přizpůsobit do podoby Krista, v chování, konverzaci a myšlení.

Petr říká, že Pán neotálí s naplněním svého slibu, jak mu někteří mají za zlé. Jinými slovy, Bůh ještě neuvolnil oheň, který má přichystaný, a to z jediného důvodu. Není to jen tak, že dopustí, aby přetekl pohár nepravostí. Ne, Pán zadržuje soud kvůli své věčné trpělivosti k hříšníkům, „neboť nechce, aby kteří zahynuli, ale všichni ku pokání se obrátili.“ (3,9). Avšak nemylte se: oheň přichází. „Proto, nejmilejší, takových věcí čekajíce, snažte se, abyste bez poškrvny a bez úhony před ním nalezení byli v pokoji.“ (2Pt 3,14).

Je tragédie, že velké množství lidí se dnes přizpůsobuje spíš tomuto světu než Kristu. Mnoho církví vypadá stále víc a víc jako sekulární svět, nehlasají nic víc než poselství svépomoci. Nedokážete rozpoznat rozdíl mezi takovými církvemi a většinou sekulárních motivačních programů. Je tragédií, když jdou nesprávným směrem v takovém čase, jako je tento. Ale navzdory všem těmto věcem Kristus volá své milované, aby se k němu víc přiblížili a zkoumali své chození ve světle jeho Slova. Pavel a Petr, a dokonce sám Ježíš, přinesli v průběhu neklidných časů tvrdá prorocká poselství. Když Kristus chodil po zemi, také varoval před velikou pohromou, která přijde na Jeruzalém a Izrael. V čase apoštolů, zejména v Pavlových dnech, tam bylo skutečně mnoho „výprasků Ježíše“ pro jeho těžko snesitelná varování.

Když přišel na scénu Pavel, církev byla plná tělesného učení d'áblů. Falešní proroci povstali a vycvičili si stoupence v letničních církvích. Objeví se bezbožní kazatelé, tvářili se jako andělé světla a přinášeli doktríny démonů. Venku ve světě se právě v tu chvíli hojně šířila homosexualita. V celé Římské říši byly sexuální perverze a provozování erotických zábav na denním pořádku. Vyvyšovalo se vlastní já, uctívalo se tělo a kralovala pýcha. I chrám v Jeruzalémě se stal doupětem zlodějů, jeho pastýři se zaměřili výhradně na peníze. Pavel o své společnosti řekl: „A jakož sobě nevážili známosti Boha, tak i Bůh vydal je v převrácený smysl, aby činili to, což se nesluší. Jsouce naplněni vši nepravosti, smilstvem, nešlechterností, lakomstvím,

zlostí, plní závisti, vraždy, svárů, lstí, zlých obyčejů, utrhačí, pomluvači, Boha nenávidící, hanliví, pyšní, chlumni, nalezači zlých věcí, rodičů neposlušní, nemoudří, smluv nezdrželiví, beze vší lítosti, neukojitelní a nemilosrdní“ (Ř 1,28–31). Zní to, jako by Pavel popisoval naše časy. Byl si vědom Pánova proroctví o nadcházející naprosté zkáze. Přicházel den, kdy bude Jeruzalém v plamenech. Chrám a město budou srovnány se zemí. Tento holocaust nastal v roce 70 našeho letopočtu, přesně jak Pavel a Ježíš prorokovali. Byla to tak strašlivá scéna, tragédie tak širokého rozsahu, nikdo si to předem nedokázal představit.

Co bylo apoštolským poselstvím na pokraji nadcházejícího strašlivého dne, který byl před nimi?

Zde je poselství, které kázal Petr: „Vy tedy, nejmilejší, to prvé věduce, střežte se, abyste bludem těch nešlechterných nebyli pojatí, a nevypadli od své pevnosti. Ale rozmáhejte se v milosti a v známosti Pána našeho spasitele Jezukrista.“ (2Pt 3,17–18) Zde je poselství, které kázal Pavel: „Chodte hodně Pánu ke vší jeho líbeznosti, v každém skutku dobrém, ovoce vydávající a rostouce v známosti Boží.“ (Ko 1,10)

Uvážíme-li poselství apoštolů, jaké bychom měli očekávat slovo pro společnost, která bude brzy souzena v naší době? Zjišťujeme, že to slovo přichází od apoštola Pavla a je směřováno ke Kristovým milovaným: „Nepřestáváme modliti se za vás a žádati, abyste naplnění byli známosti vůle jeho ve vší moudrosti a rozumností duchovní, abyste chodili hodně Pánu.“ (Ko 1,9–10) Takže co je nutné k tak potěšujícímu chození? Pavel nám říká: „Protož oblečte se jako vyvolení Boží, svatí a milí, v střeva milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost. Snášejíce jeden druhého, a odpouštějící sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu. Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy.“ (Ko 3,12–13) Pavel nám mnoha slovy říká: „Tohle je moje slovo pro vás v této kritické době. Vzhledem k tvrdým časům, o nichž víte, že přicházejí, máte rozsuovat své chození s Pánem.“

Jinými slovy - máme se sami sebe ptát: „Stávám se víc podobný Kristu? Jsem trpělivější nebo vznětlivější? Laskavější a vlídnější, nebo víc drzý a hádavý? Jemnější a odpouštějící, nebo víc rozhořčený a pěstuji si v sobě zášť? Mám strpení s druhými? Snáším slabosti a chyby těch, kdo jsou mi blízko nebo musím mít vždycky pravdu?“ Pavel podotýká, že vzhledem k tomuto nastávajícímu dni nezáleží na tom, jaké dílo vykonáš, nebo jak charitativní skutky uděláš. Nezáleží na tom, jak laskavý jsi k cizím lidem, nezáleží na tom, kolik duší jsi zachránil, otázkou zůstává: Stáváš se více milujícím, trpělivějším, více odpouštějícím?

Když zkoumáš své chození s Kristem, znamená to, že se nedíváš tolik na to, co děláš, ale na to, čím se stáváš. Jak se můžeme Kristu přizpůsobit svým

Ten strašlivý den

chováním? Takového chování nelze dosáhnout jenom lidským úsilím. Nestane se to vlastním rozhodnutím, pouze tím, že řekneme: „Stanu se takovým věřícím.“ Přesněji řečeno, stane se to působením Ducha svatého skrze víru v Jeho slovo. Nejprve čteme tato slova a věříme jim, že je to Boží slovo pro nás, abychom prozkoumali sami sebe. A tak žádáme Ducha svatého, aby nám ukázal, kým doopravdy jsme, a měříme sami sebe Božím slovem. Potom žádáme Ducha svatého, aby nám pomohl se změnit.

Všichni se přizpůsobujeme - ať už Božímu slovu nebo světu. A čím je každý křesťan starší, tím víc by se měl více podobat Kristu. Naše manželství by neměla být peklem na zemi. Musíme na sebe přebírat zranění svého manžela (manželky), stávat se navzájem služebníky, sloužit jeden druhému. Děti v křesťanských domovech by měly vidět, jak se jejich rodiče mění, stávají se chápavější, láskyplnější a vlídnější. Tak lze definovat dospělost v Kristu. Ted' rozumím, o čem mluví Petr i Pavel, když říkají: „Neboj se toho, co je před námi. Uchovávej si vždy v paměti Boží slovo, během všech věcí. A mezitím nech Ducha svatého, ať tě změní v jiného, Kristu více podobného člověka.“

Bůh ustanovil, že všechna naše utrpení, všechna naše strádání, všechny naše kruté zkoušky nás přibližují k Němu. Skutečně: Bolest a utrpení tě buď zatvrdí nebo dovede na místo naprosté závislosti na Otcově lásce. Buď se přestaneš modlit a důvěřovat Bohu, nebo na něj uvrhneš všechnu svou péči a budoucnost.

Byla nám dána vnitřní síla k tomu, abychom mohli říci: „Žádná z těch věcí se mnou nepohne.“ To je Boží poselství pro nás v těchto časech. Haleluja!

Použité s povolením, které je uznané společností World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

Zápas se spiritisty ve Vrútkách

Psal se rok 1934, když jsem šířil literaturu v Žilině, Vrútkách a v okolí. Naši členové z Vrútek mě požádali, abych zde měl sérii veřejných přednášek. Mezitím jsem se dozvěděl, že Vrútky jsou baštou spiritistů a že mezi nimi je jeden zvláštní muž, působící jako médium. Se spiritisty jsem už měl různé zkušenosti z minulých dob. Z toho důvodu jsem se rozhodl, že budu mluvit právě o spiritismu.

Dal jsem si vytisknout několik velkých plakátů, které členové umístili na frekventovaná místa. V hotelu jsem si zamluvil 5 noclehů a připravoval jsem se na první přednášku v neděli večer. Další měly být postupně každý další večer. Prvá přednáška byla z Daniela 2 kap. Majitelka hotelu a pokojská se z plakátů dozvěděly, že přednášky bude mít muž, který se u nich ubytoval.

Když jsem v neděli v poledne přišel do svého pokoje, abych se připravoval na večer, přišla za mnou paní majitelka a

varovala mě, že má zprávy o tom, jak spiritisté hodlají zaútočit a přednášky znemožnit. Varovala mě, abych si to rozmyslel. Řekl jsem, že se nebojím, neboť zvětšuji Boží pravdu, která zvítězí nad satanskými úklady.

Při této rozmluvě jsem se dozvěděl, že majitelé hotelu jsou evangelici, že je navštěvují Svědkové až z Bratislavy. Můj rozhodný postoj, že se satana nebojím a že jsem odhodlaný utkat se s ním v boji způsobil, že jsme se společně pomodlili a rozloučili s tím, že večer i s pokojskou přijdou na přednášku.

Už před zahájením, byl připravený sál. Bylo v něm asi 350 židlí s kazatelnou na pódiu.

Mezi prvními posluchače, kteří zaujali svá místa, patřili dva policisté a náčelník Okresního úřadu, který mi udělil souhlas k přednáškám. Dřív než nastal čas k zahájení, místnost byla plně obsazena návštěvníky. Mnozí se však tísnili i v uličkách. Přítomní byli i naši členové. Měl jsem i pomocníka bratra Ninaje z USA, který se zdokonaloval ve slovenštině. Pomáhal mi s promítáním diapositivů. Posluchače jsem vyzval, aby povstali k zahajovací modlitbě, jelikož se jedná o náboženský program, pak jsem se pomodlil.

Zanedlouho, v třetí řadě vlevo, zvedl ruku mladý muž, jako by se hlásil o slovo. Později zvedl druhou. Obecenstvo začalo být neklidné. Já jsem však stále pokračoval. Pak mladík povstal, obě ruce držel nad hlavou. Zjistil jsem, že má zavřené oči a domyslel jsem si, že je to jistě onen muž o kterém jsem byl informován a kterého satan nastrčil proti mně.

Mluvil jsem však jedním dechem, bez přestávky, neboť jsem tušil, že když udělám pauzu, vskočí do řeči. Jenže mluvit stále „nonstop“ nebylo možné, nezvládl jsem to. On toho využil a zvolal: „Bratku, tak to nie je, ako ty tvrdíš...!“

V tom momentě jsem věděl co mám dělat. Oba jsme současně mluvit nemohli a posluchači byli zvědaví, jak to skončí. V duchu jsem se pomodlil, sestoupil z pódia a přistoupil k tomu muži, médiu, vložil pravou ruku na jeho hlavu (on doposud stále křičel) a silným hlasem jsem oslovil nečistého ducha: „Satane, ve jménu Ježíše Krista Nazaretského příkazuji, abys okamžitě z něj vyšel!“

V té chvíli to mladíka hodilo zpět na židli tak prudce, že se všichni domnívali že z ní zůstaly jen třísky. Mladík se probral a se studem místnost opustil. Tato událost také způsobila, že několik přítomných omdlelo. Policisté ihned přivolali lékařskou pomoc. Někteří z přítomných museli být hospitalizováni.

Tehdy se mě zmocnila velká síla, a cítil jsem ji ještě asi 5 minut. Když jsem se opět postavil za kazatelnou a pokračoval v přednášce, postupně mě pak opouštěla a začal jsem se chvět na celém těle; dokonce jsem se musel přidržovat kazatelny, aby lidé nepoznali, že se třesu.

Po skončení první přednášky přišel za mnou onen okresní náčelník a řekl: „Víte, já jsem Čech a ledasčemu nevěřím. Dnes jsem se však přesvědčil, že Bůh existuje a za to, čeho jsem byl dnes svědkem, vám vřele děkuji!“

Další přednášky byly rovněž hojně navštěvovány a Pán nám poželhal i v sobotním shromáždění, kdy jsme mohli přivítat první hosty, svědky a účastníky nedělního zázraku. *T.J.Zigmund*

Teorie o Izraeli je vymyšlená jezuity v boji proti reformaci

Je nutné poukázat na to, že myšlenka znovuvyvolení Izraele v poslední době jako spasitelného národa, nebyla vírou původních křesťanů, apoštolů, dřívějších církevních učitelů a vůbec ne reformátorů. Tato idea poprvé vstoupila do dějin jako myšlenka jezuitů v 16. století v boji proti reformaci. Každý protestantský křesťan, který přijímá tento výklad, by měl vědět, že právě jezuité Alcasar (1554-1613), Ribeira (1537-1591) a Robert Belarmin (1542-1621) byli obzvláště činní v protireformaci a právě oni vytvořili tuto myšlenku v boji proti ní.

Asi o 100 let později, v roce 1640, se pokusil Hugo Cortius (Holandsko), věrný přítel jezuity Petaria, vnést tento výklad do protestantismu. To se mu tenkrát podařilo jen z části, protože protestanté se proti takovému převrácenému výkladu proroctví silně bránili. Podařilo se to ale o několik desetiletí později protestantským teologům a duchovním. (Eberhard, Afklärung und Pietismus, str.

131-146). Protestanté a všichni ostatní zastánci tohoto výkladu přehlédli, jaký úmysl zde ukryli jezuité. Šlo především o to, přesvědčit reformaci, že papež nikdy nemůže být antikristem o kterém mluví malý roh u Daniele 7. kap. a Zjevení 13. a 17. kapitola. Antikrist měl být podle jejich výkladu římským císařem, nebo králem Antiochem Epiphanem (168-164 př. Kr.) a ještě před koncem se znovu objeví. Buď přijde z Izraele z pokolení Dan, nebo z islámu na dobu posledních sedmi let světových dějin. Ale v žádném případě nemůže být spojován s papežstvím. Tak vše představovali jezuité, jen aby oddělili antikrista od papežství.

Tím se podařilo neukazovat antikrista jako současnou moc již tehdy existujícího papežství, nýbrž jako antikřesťanskou osobu budoucnosti. Dnes již nenajdeme žádného potomka reformace, který by měl ještě názor dřívějších reformátorů, že papežství představuje podstatný díl naplnění proctví z Daniele a Zjevení. Úmysl jezuitů slaví velký úspěch, protože jinak by se nespojila velká část reformačních církví s Římem, jak to dnes stále častěji vidíme.

Na tuto historickou skutečnost poukazují proto, aby nám ulehčila hledání pravdy o osudu Izraele a Božím plánu s tímto národem.

Jaroslav Juřica

Inzerát

Vyšla nová kniha od E.G.Whiteové ze série knih pro každodenní čtení, jitřenka s názvem **ODRÁŽET KRISTA**, kterou je možno objednat na tel. čísle 558 694 477; cena 75 Kč.

Řeč je důkazem Boha

Původ, zázrak a Boží moc Slova a řeči.

Evoluční teorie nemá důkaz o vývoji řeči a to ať v dlouhém nebo krátkém časovém údobí. Nemá důkaz o přechodu řeči ze zvířat (opice nebo papouška) k řeči lidí. Ať se v historii vyskytuje řeč kdekoli, vždy je již hotovou řečí. Podívejme se na narozené dítě. Pokud by jste s ním nemluvili, nenaučí se mluvit. To znamená, že řeč na Zemi byla dříve než člověk. Jakou zprávu nám podává Bible? 1M 1,3.5: „I řekl Bůh...A nazval Bůh světlo dnem...“

Řeč předpokládá inteligenci a také je projevem inteligence a vysokého rozumu. Bible staví řeč a Boha na jednu rovinu. Původ a existence řeči má co do činění s Boží existencí. (Jan 1. kapitola.)

Na počátku bylo Slovo – což se rovná řeči – a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. Ž 33,9: „Nebo on řekl, a stalo se, on rozkázal, a postavilo se.“ Žd. 1,2: „Častokrát a rozličnými způsoby mluvil někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého.“

Slovem (řečí) bylo všechno stvořeno! To znamená, že dříve, než bylo něco stvořeno, existovala řeč! Řeč je tak stará jako Bůh. Již andělé v nebi se dorozumívali a dorozumívají řečí. V pozadí Slova (řeči) je Boží osoba, samotný Bůh. Není to Bůh jako síla (energie), nýbrž osoba! Inteligentní a moudrý Bůh tvořil řečí a Slovem hmotu a přírodu! Ale zvrácenou inteligencí je hmota a příroda ničena.

Ř 1,19-22: „Nebo což poznáno býti může o Bohu, známé jest jim učiněno, Bůh zajisté zjevil jim.

Nebo neviditelné věci jeho, hned od stvoření světa, po věcech učiněných rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho věčná moc a Božství, tak aby oni byli bez výmluvy, protože poznavše Boha, nectili jako Boha, ani jemu děkovali, ale marní učinění jsou v myšleních svých, a zatmíno jest nemoudré srdce jejich. Měvše se za moudré, blázni učiněni jsou.“

Armin Krakolinig

Skutečnou nemocí Laodiceje je sebeklam

Poselství k laodicejské církvi je hroznou obžalobou a vztahuje se na Boží lid přítomnosti.

„Andělu pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího: Vímť skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys chutně studený byl anebo horký. A tak, že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých. Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, mizerný, a chudý, a slepý, i nahý.“ Zj 3, 14-17

Pán nám zde ukazuje, že poselství, která mají jeho služebníci varovně zvěstovat jeho lidu, není poselstvím hlásajícím pokoj a bezpečnost. Toto poselství není jen teorií, ale každé jeho slovo má praktický dosah. Lid Boží je v laodicejské církvi, v poselství k ní představen ve stavu hříšné bezpečnosti. Věřící jsou chováni v naději, že jsou na vysokém stupni duchovního poznání. „Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, mizerný, a chudý, a slepý, i nahý.“

Jaký větší sebeklam může vstoupit na lidskou mysl, než důvěra, že jsou v pořádku, zatímco je vše převrácené? Poselství Věrného Svědka zastihuje lid Boží v takovémto žalostném sebeklamu, přesto ve svém svodu upřímné. Věřící nevědí, že jejich stav před Bohem je přežalostný. Zatímco si namlouvají, že jsou na duchovní výši, poselství Věrného Svědka láme jejich sebestotu hrozným odhalením pravého stavu jejich duchovní slepoty, chudoby a nahoty. Tak pronikavé a přísné svědectví nemůže být žádným omylem, protože je oznamuje Věrný Svědek a jeho svědectví musí být správné.

Těžké je pro ty, kteří se cítí v bezpečí a myslí si, že jsou bohatí v duchovních poznáních, aby přijali poselství, které zvěstuje, že jsou svedeni, že žijí v klamání sama sebe a že potřebují všechnu duchovní milost. Neposvěcené srdce je „nejlživější a nejpřevrácenější nade všechno“ Jr 17,9. Bylo mi ukázáno, jak si mnozí namlouvají, že jsou dobrými křesťany, avšak nemají ani paprsku Ježíšova světla. Nemají žádnou živou vlastní zkušenost v božském životě. Potřebují důkladnou a hlubokou pokoru před Bohem, dříve než pocítí, že musí o to vážně a vytrvale usilovat, aby dosáhli vzácných darů Ducha. (3T 252-253). (Myšlenky ke knize Zjevení)

OŽIVENÍ, ČI REFORMACE, NEBO OBOJÍ?

Morris L. Venden

Oživení a reformace jsou v naší církvi dobře známá slova. Již o nich dlouho mluvíme, protože očekáváme velký den oživení a reformace. Zvýšeným úsilím o reformaci se někdy pokoušíme přichod tohoto dne uspíšit. Činíme to tak, že usilujeme o udržení vysoké úrovně. Všichni jsme přece již slyšeli o reformě v odívání, v jídle, ve výchově nebo reformě vedoucí ke střídmosti a zdraví, ale i o té, jež se týká našeho vztahu k sobotě. Všechny tyto termíny již důvěrně známe. Ale položme si nyní důležitou otázku: Způsobí změna našich životních způsobů a projevů skutečně změnu našeho srdce?

Potřebujeme oživení? Jistě! Stačí však jen oživení? Je nutná reformace? Co z toho nejvíce potřebujeme? Snad obojí? Připomeňme si, že „oživení a reformace jsou dvě zcela odlišné věci.“ (SM, sv.1, str. 128) Když Pán Ježíš ve své době mluvil se zbožnými lidmi, dotýkal se věcně obou předmětů. Uprostřed svého kázání nazval Ježíš farizeje „slepými vůdci“ (Mt 23,24). Tito lidé byli tak velkými reformátory, že na jedné straně „cedili komáry“ a na straně druhé se pokoušeli „polknout velblouda.“

Dále Ježíš řekl: „Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že čistíte po vrchu konvice a misky, ale uvnitř jsou plné loupeže a nestřídmosti. Farizei slepče, vyčisti prvé to, což uvnitř jest v konvi a v mise, aby i to, co jest zevnitř, čisté bylo.“ (Mt 23,25.26)

Tito lidé potřebovali více, než pouhou změnu svých způsobů. Potřebovali změnu srdce. Oživení a reformace zahrnují jak vnitřek, tak i zevnějšek. Reformace má co do činění se změnou ve zvycích a praxi. Slovo reformace se objevuje v Písmu pouze v epistoletě k Židům (9,10), kde se hovoří o „časů napravení“ a vztahuje se na určité změny vnějších obřadů a praktik, jež dobře známe. Pouhou reformací, vztahující se na vnější změnu, se mnoho nedosáhne, snad vůbec nic.

Pokoušeli jste se již někdy držet dietu ve smyslu

zdravotní reformy? Snad jste i vy po trpké zkušenosti došli k poznatku, že dieta sama o sobě nemá žádnou cenu, jestliže naše chuť k jídlu zůstane stále stejná. Je proto nutné, abychom porozuměli radě, jež nám byla dána před desetiletími: „Člověk nikdy nebude skutečně střídmost, dokud se Kristova milost nestane trvalou zásadou v jeho srdci. Kristova milost. Jakékoliv omezující příkazy a zákazy nemohou z tebe nebo tvoji manželky učinit zdravotní reformátory. Žádné pouhé omezení v dietě nevyhladí vaši chuť k jídlu. Ve všech věcech budou nestřídmosti do té doby, dokud jejich srdce nebudou proměněna Boží milostí. Okolnosti nemohou způsobit reformu (CD, str. 35)

Změna našich způsobů nestačí

Právě jsme si řekli, že změna našich způsobů neprovede pravou reformaci. „Křesťanství předpokládá reformu v srdci. To, co Kristus koná uvnitř, projeví se navenek pod vedením obráceného rozumu. Snahy a způsoby, při kterých lidé začínali působit na vnější stranu, a chtěli tak proniknout dovnitř - k srdci, všechny dosud zklamaly a pokaždé zklamou i v budoucnu. (Je zcela jasné, že každý pokus o vyvolání oživení skrze reformaci je předem odsouzený k neúspěchu.) Je v Božím plánu, aby jsi začal s reformací ve skutečném sídle všech těžkostí, srdci, a potom odtamtud budou vycházet zásady spravedlnosti. To bude pak reformace vnějšku i vnitřku.“ (Tamtéž) Proto jen pouhá reformace nestačí.

A co je podstatou oživení? „Oživení znamená obnovu duchovního života.“ (SM, sv. 1, str. 128) Byli jsme upozorněni, že „lid se musí naučit tomu, aby se nespokojil s formou zbožnosti bez ducha a moci.“ (Tamtéž, str. 122) Reformace se týká vnější formy, zatímco oživení se týká Ducha a moci.

Toho si byl vědom David, když v modlitbě volal o oživení: „Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha

Oživení či reformace

přímého obnov u vnitřnostech mých.“ (Ž 51, 12) Ano, on pochopil, že oživení začíná ve vnitřním životě a ne ve vnějších věcech.

V epistoletě k Efezským (4,23) hovoří apoštol Pavel o obnově neboli oživení našich myslí a srdcí: „Obnovujte se duchem myslí své a oblečte toho nového člověka.“ Také v epistoletě Římanům (12,2) nacházíme podobnou výzvu: „... proměňte se obnovením myslí své.“ Právě oživení nebo obnovení neobchází nikdy mysl a srdce. Jestli bychom tedy přišli do styku s něčím, co je sice oživením nazýváno, ale pomíjí obnovu srdce, pak vezme, že máme co činit s něčím podezřelým. Snad si položíte otázku, co je tedy nejpřednější. „Oživení právě zbožnosti mezi námi je největší a nejnaléhavější potřebou. Naši první starosti by měla být snaha, abychom je dosáhli.“ (Tamtéž, str. 121)

Na předním místě ve výčtu toho nejpotřebnějšího je tedy oživení, obnovení myslí vrcholící v úplném odevzdání se. A s naprostou samozřejmostí lze očekávat, že právě oživení vyústí v reformaci, právě tak, jako se z pravé víry zrodí skutky víry. Reformace bez oživení není skutečná reformace. Má jenom její podobu a zdání.

Na druhé straně však musíme zdůraznit, že oživení nemůžeme oddělit od reformace. Obojí jde společně a navzájem se prolíná.

Dejme tomu, že bychom ve sboru vypracovali plán pro zavedení reformace. Mohli bychom k němu přistupovat se vši vážností a poctivostí. Mohli bychom zavést přísná pravidla týkající se zevnějšku. Mohli bychom ze sboru vyloučit i některé členy. Mohlo by se stát, že by většina členů sboru volala: „Výborně! Toto je onen nový den!“ Ano, mohl by to být nový den. Ale jaký by byl výsledek?

Snad ani nemůžeme dostatečně zdůraznit, že oživení je záležitostí vnitřního duchovního života, a že společenství s Ježíšem je naší největší potřebou. Je to naše největší přednost, a tu musíme hledat skrze Boží milost. Každá lidská snaha o změnu hříšnosti života je předem odsouzena k nezdaru. Snad se určité výsledky mohou dostavit, ale jejich hodnota a trvání je pomíjející. V pravém oživení a reformaci musí být nejprve zasaženo srdce.

Nezapomeňme však na jedno nebezpečí, které ohrožuje oživení a reformaci. Je pochopitelné, že všichni, kteří vytoužené oživení prožívají mají touhu, aby tato zkušenost pokračovala dále s ještě větší mocí a ve větším rozsahu. Ze zkušenosti však víme, že mají nejenom tuto touhu, ale i obavu, že se oživení zastaví, anebo dokonce zvrátí k horšímu, než bylo před tím. V knize Touha věků můžeme číst tuto zvláštní větu: „Po každé nápravě (v dobách před Kristem) přišlo ještě větší odpadnutí.“ (Str. 15) To by mohlo vzbudit dojem, že by bylo snad

lépe o reformaci ani neusilovat. Můžeme také číst že „období velkého světla a vylití Ducha je skoro zákonitě následováno dobou velké temnoty.“ (SM, sv. 1, str. 130.131)

Ptáte se jistě: Proč je tomu tak? - Předně proto, že nepřítel satan není jen výplodem lidské fantazie. Jestliže existuje něco, co ďábel nenávidí, pak je to oživení a reformace v božím lidu. „Jedna z nejvzácnějších skutečností, jež nám může být oznámena, je ta, že Kristova spravedlnost je nám přičtena ne pro nějaké naše zásluhy, ale jako volný Boží dar. Jelikož nepřítel Boha i člověka ví, že když tuto pravdu lidé plně přijmou, bude jeho moc zlomena, a proto nechce, aby tato pravda byla jasně předkládána.“ (GW str. 161)

Kdybych byl na nepokojném místě ďáblově a kdybych věděl, že mám krátký čas, nepřál bych si, aby má moc nebyla zlomena? Neusilovali byste i vy o totéž? Kdykoli někde začíná oživení a reformace, tam vždy satan usiluje, aby lidi přivedl buď do letargického spánku a lhostejnosti, nebo do fanatismu. To si uvědomil i Luther. Jednou se pokusil hodit po ďáblu kalamář. Inkoust však mnoho dobrého nevykonával, jen potřísnil zed’.

Jen skrze modlitbu

Nezapomeňme však, že v době, kdy reformace díky oživení úspěšně postupovala vpřed, Luther napsal: „Nezanedbávejme bod učení o ospravedlnění z víry.“ Jestliže odstoupíme od spravedlnosti v Kristu, pak upadneme do spravedlnosti ze zákona, jež je pouze falešnou reformací. „Budiž připomenuto, že když opouštíme Krista, upadáme do stavu, kdy spoléháme na své vlastní skutky.“ A dále Luther napsal: „Bojím se, aby až my zemřeme, toto učení nebylo zkresleno a znovu zastřeno, neboť dříve než přijde poslední den, bude svět opět naplněn strašnou temnotou i omyly.“ Z těchto slov poznáváme, že Luther viděl toto nebezpečí a děsil se ho.

Co vykoná trvalé oživení a reformace? „Oživení lze očekávat jen jako odpověď na modlitbu.“ (SM, sv.1, str. 121) Opravdu jen jako odpověď na modlitbu? Na jednu modlitbu? Nebo snad na více? Na kolik? A jak mnoho lidí se má modlit? Dojde snad k oživení, když se nás sejde k modlitbě pět set? Skrze koho a kde se máme modlit? A jak dlouho?

Když studujete dějiny pravého oživení v křesťanské církvi, pak zjistíme, že obnova a oživení nikdy nezačaly v nějaké katedrále. Oživení se nikdy nezrodilo v nějakém církevním shromáždění. Nikdy nezačalo tak, že by se lidé shromáždili a přijali usnesení, že od této chvíle probíhá oživení. Nikdy nebylo uvedeno v život tak, že by lidé vyslechli výzvu: „Kdo z vás věří v oživení, nechť zvedne svoji pravici....“ A lidé by zvedali ruku a odhlasovali by oživení. „Ne, tak ještě nikdy nezačalo.

Víte, za jakých okolností se oživení vždy zrodilo? A víte, jak může přijít i dnes? U jedné, jediné osoby. „Jeden člen pracující správným směrem povede jiné, kteří se s ním pak spojí v prosbách o seslání Ducha svatého.“ (Test. sv. 8, str. 251) „Jestliže sbory budou oživeny, pak se to stane proto, že některý jedinec opravdově touží po Božím požehnání. Lační a žízň po Bohu, ve víře jej hledá a podle toho i přijímá. Jde se vši vážností do práce a cítí svoji velkou závislost na Pánu. A jeho jednáním a postojem jsou i jiné duše povzbuzeny ke hledání podobného požehnání a čas rozvážení padá do lidských srdcí.“ (EGW V R a H, 13.3.1888) Oživení tedy začíná u jediné osoby! Potom jsou to další dva nebo tři. Jen malá hrstka. Jsou to malé skupinky, tu a tam. Ano, tak to začíná. Chtěli byste být i vy účastní něčeho takového? Pak se musíte více modlit a méně hovořit.

Oživení a reformace jsou věci, o které se máme opravdu modlit, a o které můžeme Boha žádat. Ano, máme prosit o seslání jeho moci sem, na nás hned. Podmínka pro ty, kteří hledají oživení, je živě vylíčena u proroka Izaiáše 57,15: „Nebo takto dí ten důstojný a vyvýšený, kterýž u věčnosti přebývá, jehož jméno je Svatý: Na výsosti a v místě svatém bydlím, ano i s tím, kterýž jest zkroušeného a poníženého ducha přebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také srdce zkroušených.“ Jestliže chci jednou dosáhnout vysoké a vznešené místo, kde Vysoký a Vznešený věčnost obývá, pak nejvyšší místo, jež mohu nyní dosáhnout, je pod křížem, kde musím padnout na svou ubohou tvář. Věříš tomu? Jestli ano, pak řekni: „Bože, oživ své dílo. Oživ mne. Oživ nás. Pokračuj a dokonči dílo, jež jsi započal.“

Foto Jurica

Foto Jurica

Seriál o pravdě

2

Otakar Vožeh

V předešlé úvodní relaci o pravdě jsem začal mluvit nebezpečí, kterému se Církev vystavuje tím, že se přizpůsobuje se těm, kdo jsou mimo Církev, aby je získala pro evangelium. Velmi stručně jsem řekl něco o současném myšlení, které se označuje jako *postmodernismus*. Ukázal jsem, že postmodernismus je charakterizován tvrzením, podle kterého neexistuje objektivní, autoritativní pravda. Každý má svou vlastní, subjektivní pravdu. Ve jménu tolerance je postmodernismus de facto hrubě netolerantní, protože předem vylučuje poznání objektivní pravdy. Tím je nepřátelský křesťanské víře a Ježíši Kristu, protože křesťanská víra staví na poznání objektivní, autoritativní pravdy. Jakékoli přizpůsobování se myšlení světa je pro Církev nemyslitelné, protože ať už je světská filosofie jakákoli, vždycky je a bude nepřátelská evangeliu. Je tomu tak proto, že lidské myšlení je porušené, pokažené hříchem. Dnešní Církev je ve většině zemí poznamenána postmodernismem ve větší nebo menší míře. Dokonce i tzv. evangelikální křídlo Církve se nechalo strhnout k podbízení se světu, i když často ve jménu evangelizace. V upřímné, i když neopodstatněné touze po zvýšení účinnosti svého evangelizačního úsilí se Církev uchyluje k metodám a modelům, které naopak účinek evangelia oslabují. Kázání evangelia dnes často postrádá prvky, které jsou evangeliu vlastní. Začíná to tím, že se kompromituje postoj vůči Bibli jako Božímu slovu, křesťané se téměř bojí tvrdit, že Bible má pravdu, a že jakýkoli světový náboženský systém je falešný, lživý.

Mnozí rádoby křesťané jsou dnes dokonce ochotni pochybovat o tom, jestli je Kristus jedinou cestou k Bohu. A to v přímém protikladu ke slovům Ježíše Krista, který řekl: „*Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne*“ (J 14,6). Apoštol Petr se nebojí zvěstovat nepřátelům Kristova evangelia: „*Ježíš je ten kámen, který jste vy*

stavitelé odmítli, ale On se stal kamenem úhelným. V nikom jiném není spásy. Není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni“ (Sk.4,12). Apoštol Jan dosvědčuje: „*Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužítí život, ale hněv Boží na něm zůstává*“ (J 3,36). Apoštol Pavel píše ve svém prvním listu Timoteovi: „*Je totiž jeden Bůh a jeden Prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny*“ (1Tm 2,5). Dnešní vyznavač postmoderního myšlení se nad takovými slovy usmívá nebo ho ta slova dráždí. Jen jedna cesta k Bohu? K jakému Bohu? Nebuďte netolerantní, věřte si tomu, jak chcete, ale já mám svoji pravdu. Kdo může tvrdit, že jen jeho pravda je objektivní? A přece jsou to právě tato slova Bible, Božího slova, která pro křesťany představují univerzální, výlučnou pravdu, na které staví své životy, která je vede do věčnosti s Bohem, a která je primární zvěstí pro celý svět. Problém je v tom, že mnozí věřící jakoby se téměř styděli za tato jednoznačná prohlášení Bible a Ježíše Krista. A dokonce i někteří evangelikálové začínají připouštět, že snad přece jen nějaká jiná cesta k záchraně člověka od hříchu a jeho následků by mohla existovat, že Kristus snad přece jen není tou jedinou cestou k Bohu!

Jak už jsem řekl, pojem *tolerance* je klíčovým prvkem postmodernismu. Problém však spočívá v tom, že je tato tolerance jinak vnímána postmodernisty a jinak těmi, kteří se postmodernistickým myšlením nedali zlákat. Mimochodem – tolerance není nikde v Bibli zmíněna mezi ctnostmi. Naopak, ve srovnání s biblickým pojmem lásky vůči nepřítelům je dnešní chápání tolerance pouze ubohou náhražkou. Ježíš říká: „*Milujte své nepřátele. Dobře čiňte těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují*“ (L 6,27-28). Dříve jsme chápali toleranci jako respekt vůči těm, o nichž jsme měli zato, že se ve svých

názorech mýlí. Postmoderní myšlení to vidí jinak : tolerance znamená, že si nikdy nesmíme myslet, že se někdo mýlí. Biblická tolerance se týká druhých lidí. Postmodernistická tolerance se týká myšlenek, názorů.

Přijímat jakýkoli názor jako stejně platný není žádnou ctností. V rámci takové tolerance je všechno to, co se dříve považovalo za nepřijatelné, nabízeno jako něco hodnotného. To, co bylo dříve nemorální, je dnes oslavováno. Nevěra v manželství, rozvody jsou dnes normou. Hrubá, sprostá mluva je naprosto běžná a některá slova, která byla mezi věřícími nemyslitelná, jsou dnes přijímána. Potraty, homosexualita, morální perverze všeho druhu mají své radikální a hlučné zastánce, kteří dovedou využít dnešní politické a mediální svobody k propagaci nejhnusnějších názorů. Postmodernistická tolerance převrací neřesti ve ctnosti.

Zároveň se však důsledný postmodernista vyznačuje hrubým nedostatkem tolerance ve chvíli, kdy stojí tváří v tvář věřícímu člověku, biblickému křesťanovi, který tvrdí, že je možné poznat absolutní pravdu v Ježíši Kristu. Tuto myšlenku postmoderní člověk tolerovat nebude, protože si to nemůže dovolit. A tak ti, kdo nejvíc propagují toleranci, jsou ve skutečnosti nejvíc netolerantní, když přijde na biblické křesťanství. Proč tomu tak je? Proč má autentické, biblické křesťanství největší nepřátele v těch, kdo nejvíc mluví o toleranci? Je tomu tak jednoduše proto, že prohlášení Bible a slova Ježíše Krista – a především Jeho tvrzení o tom, že je jedinou cestou k Bohu-Otci – jsou v přímém rozporu s předpoklady postmoderního myšlení.

Křesťanské poselství evangelia je smrtelně nebezpečné pro postmodernistické smýšlení. Kdyby tuto skutečnost dnes věřící lépe chápali, přestali by rozmělnňovat evangelium svými názory, přestali by rozšiřovat úzkou cestu Ježíše Krista, přestali by se stydět za evangelium a začali by je šířit znovu s naprostým vědomím jeho moci a síly. Ano, potřebujeme získat novou důvěru v moc a sílu biblického evangelia. Potřebujeme se vrátit k neochvějnému přesvědčení o tom, že Ježíš Kristus je skutečně tou jedinou nadějí pro každého člověka.

Zvláště mladí věřící lidé jsou dnes nakloněni myšlence, že křesťanské poselství se musí umět přizpůsobit době, a že autoritativní pravda Bible se nemusí brát zase až tak vážně. Především média a hudba mají na mladé lidi tak silný vliv, že světské myšlení a světský životní styl se dostávají ve stále větší míře do Církve. Mladí lidé si nejsou až tak docela jisti, čemu věří, čemu mají podřizovat svůj život. Neschopnost nebo i neochota dnešní Církve mluvit jasně, na rovinu, vytváří v životech mladých vakuum, které velmi rychle vyplní médii zprostředkované poselství postmodernismu.

Každý biblický křesťan by měl znát a milovat pravdu. Apoštol Pavel píše o těch, kteří jdou k záhubě – totiž o těch, kdo nevěří v Ježíše Krista – že „nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila“ (2Te 2,10). Poznání pravdy a láska k pravdě jdou ruku v ruce se spásnou vírou v Krista. Proto říká Pán Ježíš, že poznání pravdy osvobozuje, zachraňuje (J 8,32). Jak jsi na tom s poznáním pravdy ty, milý čtenáři, milá čtenářko?

Z pořadu TWR – CZ: O pravdě. Text dodal TWR

Křesťané a politika

Opět a opět byl Kristus žádán, aby rozsoudil politické záležitosti. Ale On odmítl zasahovat do časných věcí. Věděl, že se v politickém světě děly nespravedlnosti a převládala velká tyranie. Ale jeho jediným projevem bylo prohlášení biblické pravdy. Obrovskému zástupu, který se na něj namačkal, představil svaté zásady Božího zákona a vyřkl požehnání založená na uposlechnutí těchto zásad. S autoritou z výšin podepřel důležitost spravedlnosti a milosrdenství. Ale odmítl se zaplést do osobních sporů. (9T 218).

Pán chce, aby jeho lid pohřbil politické otázky. V těchto věcech je mlčení výmluvné. Kristus povolává své následovníky k tomu, aby se dostali do souladu s čistými zásadami evangelia, které jsou jasně zjevené v slově Božím. Nemůžeme s jistotou volit pro politické strany; protože nevíme, pro koho ve skutečnosti volíme. Nemůžeme se s jistotou stát součástí politických intrik. Nemůžeme pracovat, abychom potěšili lidi, kteří svým vlivem potlačí náboženskou svobodu a zapojí do procesu utiskující prostředky, aby přiměli nebo donutili své spolubližní zachovávat neděli jako sobotu. První den týdne není dnem, kterému přísluší úcta. Je to falešná sobota a členové rodiny Páně nemohou mít podíl s lidmi, kteří tento den vyvyšují a přestupují zákon Boží tím, že pošlapávají jeho sobotu. Lid Boží nemá volit pro tyto muže, aby se dostali do úřadu; protože když to udělají, stávají se spoluúčastníky jejich hříchů, které páchají ve svém úřadě. ...

Co potom máme dělat? – Nechte politické otázky tak. „A netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obco-

vání světla s temnostmi? A jaké srovnání Krista s Belíálem? Aneb jaký díl věřícímu s nevěřícím?“ Co mohou mít tyto dvě strany společného? Nemůže být žádného společenství, žádného společného obcování. Světské společenství znamená spoluúčast, partnerství. Bůh zapojuje své nejsilnější obrazy, aby ukázal, že by nemělo být žádného společenství mezi světskými společnostmi a těmi, kdo usilují o spravedlnost Kristovu. Jaké spojení může být mezi světlem a temnotou, pravdou a nespravedlností? – Žádné. Světlo představuje spravedlnost; temnota blud, hřích, bezbožnost. Křesťané mají vyjít z temnoty do světla. Oblékli Krista a nosí znamení pravdy a poslušnosti. Jsou řízeni povznášejícími a svatými zásadami, které Kristus vyjádřil svým životem. Ale svět je řízen zásadami nečestnosti a nespravedlnosti. ...

Ti učitelé v církvi nebo ve škole, kteří se vyznačují svým úsilím v politice, by měli být propuštěni ze své práce a zbaveni zodpovědností bez váhání; protože Pán s nimi nebude spolupracovat. Z desátek by neměl být placen nikdo, kdo řeční o politických otázkách. Každý učitel, kazatel, nebo vůdce v našich řadách, který je podněcován touhou zveřejnit své názory týkající se politických otázek, by měl být získán pro pravdu nebo se svého díla vzdát. Jeho vliv musí o něm svědčit jako o spolupracovníku Božím v získávání duší pro Krista, nebo mu musí být jeho pověření odňata. Pokud se nezmění, bude dělat jenom škodu a škodu. Ve jménu Páně bych chtěla říci učitelům v našich školách: Dbejte na svou určenou práci. Nejste Bohem povoláni k tomu, abyste se angažovali do politiky. (FE 475-476).